

Nơi Ta Gặp Nhau - BunnyAnnie

Contents

Nơi Ta Gặp Nhau - BunnyAnnie	1
1. Bunnyannie - Chương 1: Cuộc Gặp Mặt Định Mệnh	1
2. Bunnyannie - Chương 2: Kỳ Phùng Địch Thủ	3
3. Bunnyannie - Chương 3: Sự Lạnh Lùng Làm Giảm Khí Chất Cao Ngạo	5
4. Bunnyannie - Chương 4: Trả Thù Và Sự Hồi Hận	7
5. Bunnyannie - Chương 5: Chiếu Mặt Nạ Lạnh Lùng Bị Đánh Rơi	10
6. Bunnyannie - Chương 6: Những Kẻ Phiền Phức	11
7. Bunnyannie - Chương 7: Ta Không Thể Không Có Cậu!	14
8. Bunnyannie - Chương 8: Thi Cử Là Một Loại Cực Hình	17
9. Bunnyannie - Chương 9: Tình Địch Ra Tay	20
10. Bunnyannie - Chương 10: Hiểu Lầm	23
11. Bunnyannie - Chương 11: Khoảng Cách Nghìn Trùng	26
12. Bunnyannie - Chương 12: Tình Cờ Gặp Lại	29
13. Bunnyannie - Chương 13: Nhớ Nhưng Không Ngươi	30
14. Bunnyannie - Chương 14: Sự Thật Trong Quá Khứ Được Phơi Bày	33
15. Bunnyannie - Chương 15: Du Học Sinh Quay Về	36
16. Bunnyannie - Chương 16: Tính Chất Nguy Hiểm Của Công Việc	38
17. Bunnyannie - Chương 17: Bình Yên Là Trước Giông Tố	41
18. Bunnyannie - Chương 18: Bại Lộ Thân Thế	43
19. Bunnyannie - Chương 19: Chia Cắt Và Đỉnh Ước	46
20. Bunnyannie - Chương 20: Cướp... Dâu!?	48
21. Bunnyannie - Chương 21: Ngoại Truyện: Hạnh Phúc Mỹ Mãn	50

Nơi Ta Gặp Nhau - BunnyAnnie

Giới thiệu

Cửu Huyền Linh nàng là một nữ nhân vô cùng xinh đẹp. Nàng chưa từng quan tâm đến một thứ gì xung quanh mình. V

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noi-ta-gap-nhau-bunnyannie>

1. Bunnyannie - Chương 1: Cuộc Gặp Mặt Định Mệnh

Thành phố Saint Roland đang ngập chìm trong ánh nắng ấm áp, bỗng một chiếc xe hơi đắt tiền đi qua, ánh mắt màu bạc lạnh lẽo đến run người của người con gái ngồi trong xe khiến cảnh vật bên ngoài muốn đóng băng. Chiếc xe từ từ hướng về phía trường Phong Lâm.

“Ồ xem kia! Chiếc xe xịn đó dừng trước cổng trường mình đây!” Một học sinh ngạc nhiên.

“Chắc lại là con nhà quý tộc rồi!” Học sinh đứng cạnh trầm trồ cảm thán.

Trước sự xuất hiện của một chiếc xe lạ, toàn bộ con mắt của những học sinh hiếu kì trong trường đều đổ dồn về phía cửa xe, chỉ có một người là hờ hững.

Từ trong xe, một người con gái bước ra. Cô nàng cẩn thận vén mái tóc nâu nhạt buông xõa của mình ra sau tai, khẽ vuốt mép váy đồng phục đen xen trắng của mình lại cho ngay ngắn rồi đưa ánh mắt bạc lạnh lùng quét xung quanh kiếm một ai đó.

Ngay tức khắc, lũ con trai đứng trong phạm vi đó liền điều đứng, có kẻ xịt máu mũi, lại còn có kẻ ngất xỉu nhưng về mặt thì sướng rơn. Còn lũ con gái thì ghen tức chết đi được, nhưng đừng phải ánh mắt như quét sạch làn tên mũi đạn ấy, những lời muốn rửa xả liền giấu trong cổ họng, ngoảnh mặt đi trút giận lên bất kỳ đứa con trai nào gần đó. Nhưng nó đâu hề quan tâm họ nghĩ gì về mình.

Dường như đã tìm thấy người cần tìm, nó bước nhẹ nhàng lên phía trước, đi qua mọi ánh mắt ngưỡng mộ và ghen tỵ, đến trước mặt một người là Hội trưởng Hội học sinh, đồng thời là cháu trai của thầy Hiệu trưởng.

“Chào mừng em đến trường.” Anh ta khẽ mỉm cười, nụ cười đó đã khiến phái nữ mất phập phồng hình trái tim.

Nó gật nhẹ đầu thay lời chào, kiêu hãnh hết sức có thể rồi tự nhiên khoác tay anh chàng kia đi tới phòng Hiệu trưởng để lại nỗi tò mò cho biết bao nhiêu người chứng kiến.

“Linh nhi, xem em đã làm gì khiến cả sân trường náo loạn lên kìa?” Khi đã đi trên một dãy hành lang vắng học sinh, anh lên tiếng chọc cô nàng bên cạnh.

“Không phải là do anh hay sao? Lại còn đổ tội cho em?” Giọng nói tuy lạnh nhưng cách nói lại vô cùng dịu dàng và có phần hơi ngây ngô.

Anh chàng bắt lực cười trừ.

Tiểu thư vô cảm ơi, em thôi bắt cần và chú ý xung quanh đi chứ, đừng làm ra vẻ mình vô tội nữa! Vì nhan sắc và hành động thân mật của em với anh nên đã khiến cho cả trường một phen náo loạn đấy!

Đến trước cửa phòng Hiệu trưởng, nó gõ nhẹ hai tiếng rồi bước vào. Vị Hiệu trưởng tuổi đã quá tứ tuần đang làm việc liền ngẩng đầu lên nhìn, khóe môi chột vể nên một nụ cười phúc hậu.

“Chào chú, cháu đến rồi.” Nó kính cẩn cúi người chào, “Chú thím dạo này vẫn khỏe chứ ạ?” Nói rồi nó nở một nụ cười hiểm hoi.

“Dĩ nhiên chú thím vẫn rất khỏe.” Vị Hiệu trưởng già cười lớn, “Cháu đừng coi ta như mấy ông già cùng tuổi chứ!”

“Cháu nào dám chứ!”

“Ngồi xuống nói chuyện nào Linh nhi. Mẹ cháu vẫn tốt chứ hả?” Ông chỉ tay ra hiệu cho nó ngồi xuống ghế.

“Vâng! Cháu nghĩ mẹ sống rất tốt khi không có cháu và ba.”

“Kìa Linh nhi!” Anh chàng này giờ im như thóc liền húych tay nó cảnh cáo.

“Haha! Ta biết thế nào cháu cũng trả lời ta như vậy!” Ông cười hiền, nhìn nó đầy an ủi, “Tuy mẹ cháu là em của ta nhưng ta không bao giờ có thể hiểu hết được nó.Ồ! Hình như cũng đã tới giờ vào tiết rồi, giờ giải lao ba chú cháu mình nói chuyện tiếp nhé!”

“Vâng thưa chú.” Nó quay sang anh chàng bên cạnh, “Chính Nhân, em không muốn bị gắn mác là ”cháu Hiệu trưởng” như anh, nên anh đừng nói gì với ai hết nhé! Anh biết em ghét nhất là sự phiền phức mà đúng không?”

“Vậy anh phải tránh mặt em sao?”

“Sao phải tránh? Cứ gặp em với tư cách là tiền bối cũng được rồi.” Nó ung dung đáp.

Chính Nhân bắt lực tập 2.

Thưa cô, đó mới là phiền phức đấy.

Và thân phận là cháu Hiệu trưởng, em họ bên ngoại của Hội trưởng và là Thiên kim tiểu thư của một tập đoàn lớn của nó nhất thời bị giấu nhem đi. Gia đình bên ngoại của nó có ba anh em: ngài Hiệu trưởng đáng kính, người cha nghiêm khắc của Diệp Chính Nhân và người mẹ quyền uy của nó. Hiệu trưởng và vợ do hiếm muộn nên không thể sinh con, cháu ngoại chỉ còn mỗi nó và Chính Nhân, nó và anh lại không có anh chị em nào khác nên từ nhỏ hai đứa đã rất thân thiết. Chỉ có điều... giờ nó lại lạnh nhạt với thế giới bên ngoài rất nhiều.

“Lớp 2-1 của em đấy! Anh đã nói với chủ nhiệm rồi, giờ giải lao anh sẽ xuống tìm em!” Anh nói rồi chạy về khu học sinh năm 3.

Cô giáo Đinh đứng trên bục giảng, nhanh chóng giới thiệu nó với lớp. Lũ háo sắc thấy mỹ nhân lúc sáng bước vào liền reo hò vui mừng nhưng lại nhớ đến lúc nó khoác tay chàng Hội trưởng thì lại u sầu, thất vọng. Dường như họ đang nghĩ nó đây là bạn gái của Hội trưởng đẹp trai, là “thứ” không nên đụng vào. Còn lũ con gái thầm phỉ báng, nghĩ nó chắc được mỗi cái sắc đẹp nên đã dùng để quyến rũ Hội trưởng.

Sự thật thì... họ đã lầm to và nó cũng chẳng thèm để ý, chỉ giới thiệu ngắn gọn: “Ta là Cửu Huyền Linh.”

“Ừm... Để xem coi Linh ngồi đâu nhỉ? Em ngồi cuối dãy được không?”

Nó miễn cưỡng chấp nhận vì với nó, ngồi đâu cũng vậy thôi. Lũ con gái bắt đầu bắn những tia nhìn hình viên đạn về phía nó vì đó là chỗ cạnh Phong Minh Luân - hotboy no.1 của trường.

Cạnh bàn nó là một chàng trai đang úp mặt xuống bàn ngủ, tai đeo phone và nó chỉ biết đến sự tồn tại của anh ta khi...

“Này người mới! Cô chép bài hộ ta đi!” Hắn ta quăng qua bàn nó một cuốn tập rồi lại ngủ tiếp.

Nó cầm lấy cuốn tập, viết vào đó vài chữ rồi tiếp tục chép bài của mình. Giờ giải lao nó quăng lại cho kẻ ngang ngược kia cuốn tập đó, ung dung bước ra khỏi lớp. Hắn cầm tập mở ra, thầm nghĩ nó đúng là thứ con gái mê trai thì ngay giữa tập hiện lên lù lù một hàng chữ: ĐỒ CON HEO NGU NGỐC.

Và sau đó có một ai đó tức nổ đom đóm mắt.

2. Bunnyannie - Chương 2: Kỳ Phùng Địch Thủ

Nó đang thờ ơ bước đi sau sân trường, quên luôn cả lời dặn của Chính Nhân thì bỗng đâu một đám nữ sinh kéo về phía nó, bao vây nó lại. Nó dùng đôi mắt bạc lạnh lùng đánh giá đám con gái trước mặt. Cuối cùng rút ra kết luận: Ừm, là họ đang chơi đuối bắt. @@

Ở đâu đó trên sân thượng, ánh nắng hắt vào một khuôn mặt đang nở nụ cười nham hiểm: “Đây là cái giá cô phải trả khi xem thường ta.”

“Nè học sinh mới! Nói chuyện chút đi!” Một giọng nữ lên tiếng, nó nhìn về phía giọng nói phát ra liền trầm trồ: Ồ, một con công!

“Ta biết cô?” Nó cất cái giọng âm u lạnh lẽo lên làm đám con gái đang hùng hổ này bớt đi mấy phần dũng cảm.

“Không nhưng...”

“Vậy xin phép.”

“Mày đứng lại đó! Dám xem thường bọn tao à?” Lại một giọng nữ khác vang lên, có điều nghe chua ngoa hơn, đánh đá hơn bội phần, “Mày dám dùng cái khuôn mặt tầm thường đó để quyến rũ Hội trưởng, lại còn dám ngồi cạnh Minh Luân, chọc tức cậu ấy.”

“Ta quyến rũ ai? Minh Luân là ai?” Cái này là nó không biết thật, phải hỏi lại để xác định rõ ràng.

“Mày... mày... Tụi bây còn đứng đó làm gì? Mau đánh chết nó cho tao!” Nhỏ đó giận tím mặt, hét lên ra lệnh cho đám đứng sau.

Hử? Hỏi không trả lời thì thôi, lại còn đòi đánh ta? Á à, kẻ cầm đầu đây ư? Phải hỏi cho ra nhê!

Nghĩ đoạn, nó liền lao tới túm cổ áo kẻ vừa hét ấy, ấn thẳng vào tường, nở nụ cười hình bán nguyệt, đôi mắt bạc cong lên ánh cười của sự tà mị, giọng nói lạnh giá kia cất lên: “Đằng ấy nói ta nghe xem, ta đã làm gì cô chưa nhỉ?! Hà có gì mà cô bảo phải đánh ta?”.

Đứa con gái kia vừa bị ấn vào tường đau điếng, vừa nhìn thấy sự tàn khốc trong nụ cười và ánh mắt nó, nhất thời thấy lạnh sống lưng, cổ họng nghẹn ứ không nói nên lời. Bọn kia vốn dĩ đang định xông lên, thấy kẻ cầm đầu sợ toát mồ hôi hột, liền như rắn mất đầu, đứng im không nhúc nhích.

Nó rút bên trong áo ra một cây côn nhị khúc bằng thiếc, không quá nặng, lấy côn nâng cằm nhỏ kia lên ngắm nghía: “Chà! Gương mặt cũng không đến nỗi nào, để lại vài vết bầm chắc cũng không sao, nhỉ?”.

Mặt nhỏ kia tái xanh như mông nhái, hoảng loạn khóc thét: “Đừng... đừng đánh tôi!”.

“Nghe cho kĩ!” Nó dừng lại, vung cây côn qua bên cạnh mặt nhỏ đó, lập tức tường nứt ra một đường bằng khuôn mặt nhỏ ta, “Liều mạng làm phiền ta thì kết cục sẽ như bức tường này.” Nó buông cổ áo nhỏ kia ra.

Hoảng sợ chồng chất, nhỏ phần son lòe loẹt kia cùng mấy đứa đứng sau mặt trắng bệch, ba chân bốn cẳng chạy mất biệt.

“Haizzz... Ngày đầu đi học ở đây nhàm chán thật!” Nó lạnh lùng thở dài rồi quay về lớp học.

Và con người đang đứng trên tầng thượng kia lập tức tối sầm mặt khi chứng kiến chuỗi biến hóa dưới sân, nỗi hận hằn lên trong mắt.

“Nãy giờ em ở đâu thế? Làm anh chạy lòng vòng kiếm nãy giờ!” Chính Nhân thở nặng nhọc, không ngừng trách mắng nó.

“Ừm... Em đi ra sau trường và có một đám bạn rủ em chơi đuổi bắt.”.

“Đuổi bắt?” Chính Nhân ra vẻ không hiểu.

“Anh không biết đâu!” Nó đánh trống lảng, dập tắt sự tò mò của Chính Nhân.

Thân võ đầy mình như nó không cần phải nói cho anh mình những chuyện nhỏ nhặt này. Nó là một cao thủ karate, sử dụng kiếm và côn thành thạo là nhờ một tay ba nó rèn luyện cho từ nhỏ mà thành. Ba nó là một võ sư có tầm cỡ và nó đã kiên quyết theo học võ của ba chứ không hề muốn nhúng tay vào giới kinh doanh đầy cạnh tranh của mẹ. Nó chỉ thừa hưởng từ mẹ được mỗi cái trí thông minh siêu hạng và nhan sắc khuynh thành.

Trở về lớp và ngồi vào chỗ, nó vẫn không đoái hoài gì kẻ bên cạnh, mặc cho sát khí kẻ bên cứ bốc lên ngùn ngụt.

Rầm!

Tên ngang ngược kẻ bên tung chân đá bàn học của nó một phát, làm mọi người trong lớp giật mình nhìn về phía nó và hắn.

“Cậu muốn gây sự?” Nó lạnh lùng hỏi, thái độ này không biết là đang nén sự tức giận hay là đang coi như không có gì xảy ra nữa.

“Hừ! Thì sao hả? Cô sẽ chạy đi mè nheo với tên Chính Nhân kia sao?” Hắn kiêu ngạo đáp trả.

“Cần gì tới anh ấy, một mình ta cũng đủ để xử lý cậu.” Nó lại phóng ra ánh nhìn toàn là băng tuyết.

“Tự tin đấy! Rồi tôi sẽ khiến cô hối hận mà rút lại lời nói đó.”.

Cả hai bên, một kiêu ngạo, một lạnh lùng không ai nhường ai, đều tuyên chiến với đối phương. Nó tung chân đạp ngã luôn cái bàn của hắn để trả thù.

“Cô!” Minh Luân nhất thời tức chịu không nổi mà đánh cũng không được.

Tan học, Chính Nhân đã có mặt ở ngay trước cửa lớp của nó, khiến toàn bộ nữ sinh đều bu lại đông như kiến quanh anh. Cũng chẳng trách. Ai bảo anh họ nó đẹp trai, phong độ quá làm gì, lại còn là hotboy no.3 của trường.

Nó đi lại chỗ anh, ghé sát tai anh thì thầm nhưng không hề nhận ra hành động thân mật này đã khiến vô vàn ánh mắt của nữ sinh trở nên sắc bén và cũng có một người ngằm tức giận.

“Sau này tan học anh đừng đến đây nữa! Nếu không em sẽ bị họ đè chết đấy, mà em cũng không muốn gặp phiền phức.”

Chính Nhân bắt lực tập 3.

Chỉ cần em thôi cái hành động tự nhiên như ở nhà này là sẽ không có phiền phức.

Đêm đó, nó thầm trách bản thân tại sao hôm nay lại nói nhiều hơn mức bình thường rồi lại vô tư, vô lo, vô nghĩ, cuộn mình trong chăn chìm vào giấc ngủ. Căn biệt thự rộng lớn này chỉ có mình nó..

Và một ai đó vì quá giận nên liền đi bar xả stress, nốc cả chai rượu, hai bên là những cô nàng bốc lửa, gợi cảm, mặt mũi cả mấy lớp phấn trang điểm.

“Ai lại cả gan xem thường anh thế này? Thật là không biết điều mà!” Một cô ông ẹo cất giọng ngọt sồn cả da gà, sà vào lòng hắn.

Ngay tức khắc liền bị hắn đẩy mạnh ra, tiếp tục uống rượu, không nhận được liền chửi đổng một câu. Cô nàng kia tổn thương vô cùng chạy đi mất.

“Không ngờ lại có đứa con gái làm ngơ ta? Có lẽ nào nó bị đồng tính, chỉ thích mỗi con gái?” Ai đó thầm nghĩ nhằm lấy lại danh dự của bản thân. Suốt đêm đó hắn ngộp chìm trong men rượu, tiếng nhạc xập xình và ánh đèn mờ ảo của quán bar, đầu không thôi nghĩ về ánh mắt màu bạc đầy lạnh lùng đó.

Và bánh răng vận mệnh của trò chơi đuổi bắt bắt đầu...

Mấy bác đọc xong cho em xin cái comment hay vote đi ạ! T-T >O< để=“” lại=“” mỗi=“” comment=“” thôi=“” cũng=“” đc,=“” cho=“” em=“” có=“” động=“” lực=“” viết=“” hết=“” cái=“” truyện=“” dài=“” này!=“”>

~~[Ann]

3. Bunnyannie - Chương 3: Sự Lạnh Lùng Làm Giảm Khí Chất Cao Ngạo

“Một đồn mười, mười đồn trăm, trăm đồn ngàn” là câu nói đúng nhất trong lúc này. Tin đồn nó trực tiếp khiêu chiến hotboy Phong Minh Luân và bị đám fan nữ của hắn hăm dọa đã tới tai anh họ nó và nó... đã bị mắng một trận.

“Hừ! Nếu tin đồn không tới tai anh thì em định khi nào sẽ nói với anh đây?” Chính Nhân nói với sự bực tức.

“Em thiết nghĩ không phải là chuyện quan trọng nên không cần phải nói với anh, tự em có thể giải quyết.” Nó lạnh nhạt buông một câu.

“Bị hăm dọa thì không quan trọng? Thế em nghĩ việc gì mới là quan trọng đây?” Anh không thể chịu được nổi sự thờ ơ của nó nữa. Khi nghe tin anh đã lo tới mức mất ngủ, ấy vậy mà giờ nó lại nói thế, thật khiến anh tức chết.

“Ai nói em bị hăm dọa? Là họ kéo đến gây sự với em và em đã hăm dọa lại mới đúng!” Thật tức khi sự thật bị che giấu đi hết phân nửa nhưng nó không quan tâm lắm.

“Haizzz... Vậy còn vụ với Phong Minh Luân là sao đây?”.

“Cũng là hăm dọa gây sự trước, em vô tội.” Nó đường đường chính chính biện minh cho sự vô tội của mình.

“Nhưng em cũng gây sự lại?” Anh ngờ vực nhìn nó.

“Phải! Nhưng đó là tự vệ cần thiết.” Nó cố vắn ra một lý do hợp lý hòng trốn tội.

“Thôi được rồi! Từ giờ về sau có gì cũng phải nói anh nghe. Tối nay anh em mình qua nhà chú thím dùng bữa nhé, dù sao ở nhà cũng chẳng có ai.” Anh nhẹ nhàng xoa mái tóc nâu xoăn dài của nó, từng sợi tóc trên đầu nó quý vô cùng và tuyệt nhiên không ai được đụng vào trừ người thân.

“Cũng được.” Nói rồi nó quay người đi, không thèm nhìn lại anh một cái. Sở dĩ phải trốn gấp như vậy vì nó sợ anh sẽ lại ca bài ca con cá cho nó nghe mất.

Những lúc như thế này, chỗ trốn hoàn hảo nhất chỉ có một, trốn trong những lùm cây mà đánh một giấc thì còn gì bằng. Nó liền tìm một gốc cây kín đáo, bóng râm che phủ để thực hiện mục đích cao cả: cúp tiết để ngủ. Với nó, giờ học thì chán ngắt, nhạt như nước ốc, chi bằng cúp tiết ngủ bên ngoài để không bị tên khó ưa kia làm phiền.

Chỗ ngủ đã thấy, đương sự liền nằm xuống vô tư ngủ ngay, không hề nhận ra có kẻ cũng đang ngủ trên cành cây đó. Hắn liếc xuống thấy “kẻ thù không đội trời chung” tự động dẫn xác tới liền mừng rỡ nhảy xuống đất. Lúc này không biết nó đã chu du tới phương trời nào nên không hề biết có sự xuất hiện của ai đó.

“Ha, cô còn có thể ung dung mà ngủ như vậy sao? Lo chờ chết đi!” Hắn nói, nó ngủ, thành ra có nói bao nhiêu người kia vẫn không trả lời. Có người nhất thời tức giận.

Hắn lấy một nhánh cây nhỏ gần đó, chọc chọc vào má nó, vào tay nó nhưng rốt cuộc người kia vẫn cứ thờ ơ đều đều, không hay biết gì, “Nè phù thủy băng, dậy xem nào! Hừ! Đồ mê ngủ!” Hắn lại lăm bằm.

Chọc chán chê mà vẫn không có kết quả, lúc này hắn mới để ý từng đường nét tinh xảo trên gương mặt nó. Khuôn mặt trái xoan trắng hồng, mịn màng, đôi môi mọng màu anh đào cùng với đôi mắt bạc đang nhắm hờ khiến nó trở nên thật đáng yêu. Mái tóc nâu trải trên cằm cổ, hắn lấy tay gạt đi vài cọng tóc phủ trên mặt nó, bất ngờ tìm thấy một nhịp, sau đó tìm lại đập nhanh bất thường.

Là cảm giác gì đây? Không phải là bị bệnh tim đó chứ?! Vô lý thật! Mình mạnh khỏe thế này sao có thể bị tim được? Tại sao lại cảm thấy cơ thể nhỏ nhắn với khuôn mặt thiên thần kia lại đáng yêu đến vậy? Tại sao lại nảy sinh ý nghĩ muốn che chở và bảo vệ? Có phải là mình đã rung động rồi không?

Ngay lúc hắn sát mặt nó, khoảng cách giữa hai đôi mắt là 15cm thì nó đột nhiên mở mắt ra và thấy khuôn mặt điển trai như điêu khắc của hắn đang nhìn chằm chằm mình.

“Cậu đang làm trò gì vậy?” Ánh mắt của nó thoáng lên ý nghĩ cần phải giết người trước mặt.

“...” Hắn liền gạt ngay cái ý nghĩ điên rồ vừa mới nhen nhóm lên trong đầu. Hắn sai rồi, mắt nó toàn băng tuyết và sát khí, không hề tồn tại thứ gì gọi là “sự rung động” đối với hắn đâu.

“Cậu là trộm sao? Sao lại lén lén lút lút lại gần ta?”.

Hắn chỉ muốn chết ngay lập tức.

Hắn rõ ràng là tới công khai chứ không lén lút, với cả nó còn bảo hắn là trộm?!

“Hừ! Ta không thèm đôi co với loại như cô!” Lại kiêu ngạo làm trái những tư tưởng trong đầu.

“Ồ thế cậu đi được rồi! Ta không muốn bị làm phiền trong lúc ngủ vì những chuyện không đâu đâu!” Nữ nhân này thật khiến hắn tức chết.

Và có ai đó thẹn quá hóa giận, bỏ đi một mạch. Mặt người đó hơi đỏ lên, là vì tức, hay vì nắng, hay... vì rung động?

“Chú thím, bọn cháu tới rồi đây.”

Chính Nhân và nó hồ hởi khoác tay nhau đi vào một ngôi biệt thự rộng lớn. Bỗng có một người phụ nữ bước ra ôm chặt lấy bọn nó:

“Ôi chào! Hai đứa qua đây chơi làm thím vui ghê!” Người phụ nữ đó lấy hai bàn tay ôm khuôn mặt nhỏ nhắn của nó lên ngắm nhìn tròng trành, “Lâu rồi thím không gặp cháu nhỉ, Linh nhi? Trông cháu càng ngày càng đáng yêu giống thím đấy.”

“Vâng ạ, cũng hai năm rồi. Cháu vốn dĩ đẹp giống thím chứ không giống mẹ.”

Bà thím sưng người, nó đang nói xấu mẹ nó. =.=

“Ba thím cháu còn đứng đây làm gì? Mau vào trong đi.” Vị Hiệu trưởng già hời hợt.

Ngôi nhà vốn ít tiếng cười của trẻ con nay lại ngập chìm trong sự ấm áp và hạnh phúc của một gia đình. Nó luôn nhận được sự yêu thương từ ba, từ chú thím, từ anh họ nhiều hơn là từ mẹ. Nó hận mẹ nó vì lo mải mê làm việc mà không hề hay biết rằng ba nó bị ung thư, để rồi ông phải rời xa nó mãi mãi.

Cả chú thím và anh đều biết, nó đã đau buồn đến nhường nào. Một đứa trẻ 12 tuổi lúc nào cũng vui cười, hồn nhiên như nó bỗng dưng trở thành một đứa con gái hoàn toàn vô cảm, lạnh lùng sau cái chết đột ngột của ba mình. Nó gần như đã tránh gặp mặt mẹ mình cho đến thời gian hai năm về trước, nó nói muốn sang Úc học và đồng thời cũng để quên đi sự vắng vẻ trong nhà khi không có bóng dáng của ba. Và mẹ nó đã đồng ý. Sau hai năm nó đã trở về nhưng càng ngày, nó càng lạnh lùng hơn.

“Linh nhi, cháu thấy học ở trường như thế nào? Thú vị và thoải mái chứ?” Thím buong đưa chống cằm nhìn nó.

“Cũng không hẳn thím ạ, cháu thấy có vài thứ hơi phiền phức.”

“Có phiền muộn gì thì cháu cứ đến tìm gặp ta, ta luôn mong cháu dọn hẳn sang đây mà ở.” Bà cười hiền khiến nó thấy rất ấm áp.

“Cháu mà ở luôn đây thì nhà sẽ đóng băng, lạnh lẽo lắm thím ạ.” Nó từ chối khéo vì không muốn phiền đến chú thím. Mà cho dù nó có muốn đi chẳng nữa thì mẹ nó sẽ không chấp nhận đâu, “Nhưng cháu sẽ sang chơi thường xuyên.”

“Thôi được, tùy cháu vậy.”

Họ ngồi nói từ chuyện này sang chuyện khác tới 11h đêm. Chính Nhân đưa nó về đến tận nhà rồi mới an tâm quay về. Nó vào phòng mình đóng sập cửa lại, ngồi thụp xuống mà khóc. Nó ước rằng, cả ba và mẹ sẽ cùng ngồi ăn với nó, cùng nghe nó chia sẻ. Chỉ cần như vậy thì nó sẽ cười thật nhiều, sẽ không vô cảm nữa nhưng điều ước này đắt giá quá, quá ảo vọng rồi. Trong căn phòng rộng lớn đó, bóng nó đổ dài ra trong ánh sáng mờ nhạt của ánh trăng, thật cô đơn, thật lạnh lẽo, dường như thế gian chỉ còn lại mình nó...

4. Bunnyannie - Chương 4: Trả Thù Và Sự Hối Hận

Học ở đây cũng đã hơn hai tuần rồi mà giờ nó mới hiểu hết nghĩa câu nói của đám nữ sinh hôm trước. Chẳng là vào một ngày, Chính Nhân không khỏi tò mò liền gặng hỏi nó và nó buộc miệng khai sạch.

“Kể anh nghe xem! Hôm đó đám nữ đó đã hăm dọa em những gì? Em biết tên hay nhớ mặt tụi nó không?”

“Họ buộc tội em vô căn cứ, nói em quyến rũ Hội trưởng gì gì đó, lại còn xem thường tên thói Phong Minh Luân.”

Chính Nhân đang uống nước bất ngờ bị sặc. Quyển rũ Hội trưởng gì gì đó?!

“Nhưng em thắc mắc mãi, tên Hội trưởng gì gì đó là ai? Em đã gặp hắn bao giờ đâu?”.

Anh lại bị sặc dù không uống nước (chắc sặc nước bọt =)).

“Hội trưởng gì gì đó em nói, là anh.”.

0,1s sau...

Nó đã chuồn khỏi đó trước khi bị anh cốc đầu đến chết.

Hừ! Sớm biết anh là Hội trưởng thì nó đã giết bọn kia lâu rồi.

Nó đi loanh quanh sau vườn trường, miệng không ngừng lẩm bẩm. Ở một góc tường gần đó, chàng trai có khuôn mặt khôi ngô, lẳng tử âm thầm hướng cặp mắt tinh lạng như mặt hồ thu quan sát nó rồi nói:

“Các cậu giúp tôi trả đũa con nhóc đáng ghét đó nhé? Nhớ là chỉ làm cho nó hoảng sợ thôi chứ đừng làm nó bị thương.”.

“Xem ra hoàng tử kiêu ngạo cậu đã bị con bé đó mê hoặc rồi! Không suy nghĩ lại sao?” Một tên đứng đối diện hỏi lại. Nhưng cậu ta cũng thừa biết, với tính cách ngạo mạn cùng với thói trăng hoa của hắn ta thì đời nào chịu thừa nhận mình phải lòng trước một nữ nhân.

“Đừng nhiều lời! Nữ nhân này có võ nên các cậu cũng hãy đề phòng một chút.”.

Tên kia nhận lệnh xong liền kéo theo 5 tên con trai khác nữa đi về hướng nó. Lúc này nó vẫn đang đứng dưới ánh nắng, cúi đầu nhìn cái bóng dưới đất của mình.

“Hey cô em! Chuẩn bị tới giờ học rồi sao còn đứng đây? Muốn đi đâu đó chơi với bọn anh không?”.

Một giọng nói đậm chất sở khanh, biến thái vang lên làm gián đoạn việc làm vô vị của nó. Nó ngẩng mặt, đưa cặp mắt màu bạc lạnh lùng quét qua từng đứa con trai đó, khiến bọn kia đều đồng loạt rùng mình.

“Muốn phát tờ rơi sao?” Nó lạnh nhạt buông thông một câu.

“...” Không gian ở đó liền trở nên im lặng.

“Con nhỏ láo xược này!” Giờ thì cậu đã hiểu vì sao bạn mình phải trả thù con bé này.

Một tên bạo gan tiến gần lại nó, đưa tay định bụng chạm lên khuôn mặt nó nhưng tay chưa đụng đã bị nó bẻ ngược cánh tay ra đằng sau. Tên kia nhất thời không lường trước được, liền la oai oái vì đau.

“Ồ! Hóa ra là một lũ biến thái muốn phát tờ rơi?!” Nó cười khẩy, ẩn trong nụ cười lạnh giá đó toàn là sát khí.

Không thể để nó sỉ nhục thêm nữa, những tên còn lại hiểu ý nhau liền đồng loạt xông lên.

Một tên đã đau đến chảy nước mắt ấy vậy mà còn không biết lấy đó làm gương, còn xông lên ức hiếp ta?

Nó đập tên bất tài kia lăn lốc trên đất, rút cây côn ra không nể nang liền đánh thẳng vào bụng 2 tên gần nhất. Còn bồi thêm cho 2 đứa đó cú lên gối vào hạ bộ. Hai tên kia chỉ biết bò lăn bò toài dưới đất khóc không ra tiếng.

Nó nhìn 3 tên còn lại một lượt, “Muốn tiết đường sinh sản như 2 tên kia thì cứ xông lên.”.

Bất ngờ có 1 tên rút từ túi quần sau ra một con dao sáng loáng, việc này nằm ngoài dự tính ban đầu của hắn. Tên đứng sau góc tường gần đó nãy giờ vẫn lẳng lặng quan sát mọi việc. Giờ tình hình đã vượt quá kiểm soát khiến hắn muốn ra cũng không được mà trốn cũng không xong.

Nó nhìn con dao trong tay tên kia, vẫn bình thản. Hắn lao về phía nó, nhắm hướng tay nó mà dí dao, nó nhanh chân né được nhưng không hoàn toàn tránh được hết.

Xoẹt!

Một ít tóc của nó chậm chậm rơi xuống. Thấy mái tóc mà mình yêu quý bị tên lưu manh kia cắt đi một ít, nó không khỏi tức giận. Ánh mắt mang theo sự tức giận và lạnh giá hiện rõ lên, không đánh không được.

Thanh sắc màu đen nó đeo bên người này giờ được rút ra, là một lưỡi kiếm dài thanh mảnh. Nó mang kiếm thật đi học!!!

“Chắc các người không biết, ta là quán quân môn kiếm đạo cấp quốc gia 2 năm trước. Mà làm sao các người biết được, năm đó ta đã giả nam nhân để đăng ký thi đấu mà.” Tay nó lăm lăm lưỡi kiếm, miệng thốt lên những lời đe dọa, “Tuyên chiến với ta rồi, muốn rút lui cũng không được đâu.”

Và sau đó... những tên kia đã thật sự gặp rắc rối. Hạ hết những tên còn lại một cách nhanh chóng, nó dùng kiếm cắt mỗi đứa một nhúm tóc. Trước khi đi không quên để lại một câu: “Lần sau còn gây sự làm phiền ta, ta thiện!”

Chúng lại đồng loạt xanh mặt, theo phản xạ liền đưa tay xuống ôm bảo vệ. Hấn nhìn theo bóng dáng nó mà không khỏi kinh ngạc, trong đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất: nó nhất định phải là nữ nhân của riêng một mình hấn thôi.

Khi hấn bước vào lớp đã thấy nó ngồi yên vị ở đó, đôi mắt kia nhắm hờ lại. Hấn ngồi vào chỗ, lập tức các nữ sinh trong lớp đều vây quanh hấn, nhưng hấn đâu còn để ý xung quanh, trong mắt chỉ còn vồn vện hình ảnh của nó.

“Đi chỗ khác!” Hấn bực mình đuổi bọn con gái lăm chuyện đi, họ miễn cưỡng rời đi dù không muốn.

“Này con nhỏ kia!” Hấn đá đá chân nó.

Nó từ từ mở đôi mắt màu bạc trong veo nhưng lạnh lẽo kia ra nhìn hấn: “Ta cũng đang có chuyện muốn nói với cậu.”

Có chuyện muốn nói? Nó đã quan tâm đến hấn rồi?

Không để hấn kịp nói gì, nó lạnh lùng nói luôn một tràng: “Cậu quản lý đám fan của mình cho tốt vào. Lần trước là fan nữ của cậu tìm ta gây sự, lần này lại là fan nam. Lần sau không biết sẽ là thể loại gì đây.”

Hấn xây xẩm mặt mày. Fan nam sao? Là lời khen hay mỉa mai về bánh trai hút hồn của hấn đây?

Hấn vô tình đưa mắt nhìn lên cổ nó, có một vết xước nhỏ đượm máu đỏ lên, bàng hoàng hỏi ngay, “Cổ của cô làm sao thế này?”

Nó đưa tay lên sờ thử, thấy có ít máu dính vào đầu ngón tay mới vỡ lẽ, “Chắc là bị con dao sượt qua chút ít.” Dù giọng nó cực kì nhỏ nhưng hấn vẫn nghe thấy.

Hấn vô cùng tức giận nhưng cũng vô cùng hối hận. Vì tính trẻ con của hấn mà nó bị thương rồi. Đang nghĩ cách lấy lòng nó, hấn lại bị nó giáng cho một câu chí tử:

“Từ nay ta và cậu nước sông không phạm nước giếng, không can hệ đến nhau nữa phần để tránh mọi phiền phức.”

Và sau đó hấn bị nó lơ toản tập, một chút quan tâm cũng không hề có. Nói đúng hơn, nó coi hấn như không khí, không hề tồn tại.

Đẩy cửa bước vào căn nhà không hoàn toàn thuộc về mình, nó ưỡn oải thở dài đi từng bước nặng nề.

“Linh nhi.” Một giọng nói uy quyền và lãnh đạm vang lên trong phòng khách, “Vào đây nói chuyện với ta một lát.”

Nó nheo đôi mắt bạc ra vẻ khó chịu. Đây là lần đầu tiên nó ngồi nói chuyện đối diện với mẹ của mình kể từ ngày nó về nước, vì hầu như bà không về nhà.

“Mẹ có gì cần nói cứ việc nói. Nhanh nhanh để con còn nghỉ ngơi và mẹ lại có thể tiếp tục làm việc.” Nó thẳng thắn nói.

“Được. Mẹ cũng không muốn vòng vo làm gì. Giỗ sắp tới của ba con, con thay mẹ đi thăm ba nhé.”

“Sao cũng được.” Nó đã thấy rõ mẹ nó yêu công việc hơn yêu ba nó, đến cả ngày giỗ mỗi năm chỉ có một ngày cũng không muốn đi. Nhất thời thất vọng, nó quay người bỏ lên phòng mà không nói gì thêm nữa.

Bà Diệp Mạn Vy chỉ còn biết khóc trong lòng. Đứa con gái duy nhất của bà, lý do tồn tại còn lại của bà, lại coi bà xa lạ chẳng khác gì người dưng. Bà luôn muốn con của mình có một cuộc sống đủ đầy, được sống trong tình thương nên đã cật lực làm việc ngày đêm. Không ngờ việc bà đang cố gắng làm khiến nó không hề vui vẻ, trái lại còn vô cảm. Chồng bà - ông Cửu Trường Quân, người mà bà hết mực yêu thương và chung thủy cũng đã bỏ bà mà đi. Phải chăng cách bà vun đắp cho tổ ấm của mình đã sai rồi?

5. Bunnyannie - Chương 5: Chiếc Mặt Nạ Lạnh Lùng Bị Đánh Rơi

Cảnh vật khu nghĩa trang uy nghiêm hôm nay được tô thêm mấy phần lung linh, đồng thời cũng ảm đạm hơn hẳn ngày thường nhờ sự xuất hiện của một cô gái nào đó và một anh chàng nào đó. Thời tiết hôm nay khá xấu, trên trời đã xuất hiện lác đác vài đám mây đen rời.

Nó chậm rãi đi đến phần mộ của ba mình. Hôm nay về ngoài hút hồn của nó cũng yêu kiều, sắc sảo hơn. Mái tóc nâu xoăn dài lúc nào cũng xõa ra nay lại được buộc cao lên gọn gàng, chiếc váy đen qua gối khoác lên nước da bạch ngọc khiến vẻ đẹp của nó trở nên ma mị, còn đôi mắt bạc kia vẫn cứ lạnh giá.

Cách nó không xa có một chàng trai cao lớn, khuôn mặt thanh tú với mái tóc phủ trước trán. Là hẳn đây! Vì tình cờ nghe nó nói với Chính Nhân hôm nay sẽ đi thăm mộ nên liền tìm mọi cách bám theo. Kể ra thì diện mạo xinh đẹp, lạnh lùng của nó hôm nay đã làm hẳn không khỏi rung động.

Nó dừng lại trước một ngôi mộ màu đen tuyền, hẳn thấy vậy cũng dừng bước. Trên bia khắc một hàng tên: Cửu Trường Quân. Khẽ khàng đặt bó hoa cúc xuống, nó dịu giọng:

“Ba à, con đến rồi.” Nhưng mãi mãi sẽ không có lời đáp, sẽ không có ai nhìn nó cười hiền từ, ôm nó vào lòng hay xoa đầu nó nữa.

Hắn ngạc nhiên. Ba nó mất rồi sao? Thảo nào nó lại lạnh lùng, khó gần đến vậy.

“Con cũng đem tới cho ba một đóa mẫu đơn đây, ba xem có đẹp không?” Nó nhìn ngôi mộ cười nhẹ, khiến tim ai đó rung rinh, “Ba đang chờ mẹ phải không? Bà ấy... sẽ không đến đâu. Ngày giỗ của ba mà chỉ có một mình con đi thôi, ba thấy buồn lắm đúng không?”.

Tí tách... tí tách...

Từng hạt mưa nhỏ rơi xuống. Trời đổ mưa rồi. Nó vẫn đứng đó nhìn ngôi mộ cười, không hề rời đi.

Bỗng nó khụy người xuống, đặt hai tay lên để ngay tim mình, hai hàng nước mắt tuôn ra như suối. Trời cũng mưa lớn hơn, nước mắt của nó hòa cùng với mưa, không rõ là đang khóc hay là nước mưa rơi, ướt đầm cả khuôn mặt lẫn thân người mảnh mai, yếu ớt.

“Ba hãy trả lời con đi mà!!!” Nó gào lên rõ to.

Hắn không thể chịu đựng được khi nhìn thấy nó như thế này nữa, bung cây dù đen trên tay ra, bắt chấp lao ra ôm nó vào lòng.

Nó sững người, lấy tay đẩy thân hình rắn rỏi cũng dính không ít nước mưa kia ra nhìn, không khỏi ngạc nhiên, “Cậu!”.

Hắn kiên quyết ấn đầu nó vào lòng mình, nói với nó thật nhẹ nhàng, “Đừng cố ép bản thân trở nên lạnh lùng hay cứng rắn nữa. Muốn khóc thì khóc đi, ta sẽ che mưa cho cô.”.

Mặt nó thoáng rung động, một biểu cảm chưa từng có bao giờ. Nó không thể kìm nén được lòng mình nữa mà bật khóc nức nở trong lòng hắn, mọi cảm xúc cứ thế mà tuôn ra.

Và rồi dưới cơn mưa, có một đôi trai gái thân người ướt sũng trong cây dù đen, chân khuyu xuống đất. Chàng trai cứ ôm cô gái mà vỗ về, còn cô thì òa khóc thật lớn trong lòng anh.

Nó tỉnh dậy trong một căn phòng hoàn toàn xa lạ, từ cách bài trí đến các vật dụng trong phòng đều không phải là phòng của nó. Đã có chuyện gì xảy ra vậy?

“Tỉnh rồi sao? Sao không ngủ thêm chút nữa đi?” Hấn đẩy cửa phòng bước vào, tay cầm theo một chậu nước với cái khăn bông.

“Cậu! Chuyện này là sao đây? Sao ta lại ở đây?” Nó kinh ngạc nhìn hấn, không dám nghĩ tới những gì hấn sắp nói.

“Cô dính nước mưa nhiều quá nên sốt rồi ngất xỉu, ta lại không biết nhà cô nên đành bế cô về nhà ta vậy.” Hấn chậm rãi giải thích một vấn đề vô cùng nghiêm trọng, dĩ nhiên chỉ là đối với nó.

“Nhà cậu? Ta đã ngất đi bao lâu rồi? Bây giờ đã là mấy giờ rồi?”

“Xem nào! Bây giờ là 3h chiều, cô ngất cũng khá lâu đấy, qua giờ cơm trưa luôn còn gì.” Hấn ngồi xuống ngay mép giường, thấm ướt cái khăn bông rồi vắt khô, tự nhiên lấy tay sờ trán nó, “Hừm... Xem chừng cũng hạ nhiệt rồi, sốt không cao lắm. Giờ ngồi yên để ta lau mặt cho.” Nói rồi hấn đưa cái khăn bông lại gần mặt nó.

“Kh... không cần đâu! Tự ta làm được!” Nó ngoan cố tính giằng lấy cái khăn từ tay hấn.

“Đừng cãi cố! Người còn chưa khỏe hấn thì làm cái gì! Ta là người tốt, không lợi dụng lúc cô không khỏe mà hại cô đâu.”

Hấn tỉ mỉ lau khuôn mặt nhỏ xinh của nó, tim đập liên hồi nhưng hấn vẫn cố kiềm chế, không để cho nó nhảy luôn ra ngoài. Nó cũng hơi ngượng vì chưa có nam nhân nào làm vậy với nó ngoài ba ra bao giờ, mặt cũng không khỏi ửng đỏ. Bầu không khí ngượng ngập bao trùm cả căn phòng nhỏ.

Nó cúi gằm mặt, bỗng nhớ ra một chuyện, nhanh chóng lấy lại bình tĩnh và sự lạnh lùng vốn có: “Sao cậu biết ta đang ở đó? Cậu theo dõi ta sao?”

Hấn đứng hình, cố biện bạch bằng một lý do hết sức vô lý, “Tình cờ hôm nay ta cũng có việc phải đến nghĩa trang.” Và lý do đã lừa được ai kia.

“Chuyện hôm nay... đến đây là được rồi. Ta muốn phải luôn giữ đúng lời hứa, chúng ta không can hệ tới nhau nữa phần. Ta về đây.”

Nó đứng dậy bước xuống giường, đột nhiên tay trái bị hấn nắm lại, ánh mắt hấn thể hiện một sự kiên quyết nhưng vô cùng dịu dàng và ấm áp:

“Sau này em hãy là nữ nhân của ta, còn ta nguyện sẽ là người hầu cận bên cạnh em.” Hấn dường như đã mất hoàn toàn vẻ kiêu ngạo trước nữ nhân này rồi.

Đăng nhanh chap này cho chy minminly. Cảm ơn vì chy đã vote cho em! =]]

~Mọi người đọc hãy để lại comment hay vote gì đó cho mình có động lực nhé! Thân

~[Ann]

6. Bunnyannie - Chương 6: Những Kẻ Phiền Phức

Nó như người mất hồn rảo bước về phía lớp học, đầu không ngừng suy nghĩ về chuyện hôm qua.

“Cậu... cậu nói gì kia chứ? Không đời nào! Dẹp ngay cái suy nghĩ vớ vẩn đó của cậu đi!” Nó giằng tay ra khỏi bàn tay hắn, chạy nhanh xuống cầu thang.

Hắn đuổi theo nó đến cửa chính, siết chặt vai nó lại. Nó không chút phòng bị liền tựa cả thân người vào hắn.

“Những lời ta nói là thật, em thật sự đã làm ta rung động rồi.” Hơi thở của hắn phả bên tai nó, khiến nó thấy ngứa ngứa. Nhưng câu nói đó đã làm cho nó nóng ran cả mặt, nhất thời hồi hộp không biết phải đáp lại như thế nào.

Nó của hôm nay sao mà yếu đuối khác ngày thường quá. Dường như nhận ra được chân lý đó, nó cúi gằm mặt đẩy hai cánh tay đang siết chặt nó ra, mở cửa chạy ra ngoài vẫy một chiếc taxi rồi nhanh chóng đi khỏi. Mặt vẫn không ngừng ửng đỏ, còn lòng nó thì rối như tơ vò...

Ôi nó sắp điên đến nơi rồi! Đầu nó cứ quay vòng vòng không còn thấy đâu là đường đi nữa. Trong lúc nó vô cùng choáng váng, xuất hiện một cánh tay siết vai nó y như hôm qua.

“Chào buổi sáng!” Hắn trưng cái bộ mặt thanh tú cùng nụ cười sát fan của mình ra nhìn nó. Mấy nữ sinh đứng đó còn mê mẩn chứ nó thì không đời nào.

Ôi trời ơi! Lại là gì nữa đây? Tên gốc này không yên phận được hay sao?

“Làm gì vậy? Bỏ ta ra!” Nó tính quật ngã hắn xuống cảnh cáo nhưng hắn nhanh trí hơn, buông tay ra tức khắc.

“Ta chỉ là đang thực hiện lời nói hôm qua mà thôi.” Lại nhướn miệng cười tươi rói.

E rằng hắn đã đánh giá nó quá thấp. Tưởng rằng nó sẽ ngu muội đắm đầu vào cái bẫy mật ngọt kia giống những đứa con gái khác sao? Sai rồi!

“Ta không chấp nhận lời nói đó, cậu có quyền gì mà bảo ta phải làm theo?” Nó cố chấp cãi cho bằng được.

“Nói vậy thì điều kiện chúng ta không là gì của nhau mà em nói ta cũng đã chấp nhận đâu?” Hắn bật lại lời nói của nó, ngậm mồm nguyền khi thấy nó bất lực, “Là em nói lời vô lý trước nên ta sẽ không chịu thiệt, cũng đưa ra điều kiện vô lý với em.”

Nó đứng chôn chân ở đó.

Ông trời ơi! Ông gửi tên nam nhân phiền phức này xuống để chọc tức chết ta đấy à? Sao ông không ném xuống một tảng đá đè ta chết luôn đi!

Sau đó nó chỉ còn nước lủi thủi đi vào lớp học, ngồi cạnh một tên phiền phức miệng không ngớt lời.

“Các em, hôm nay lớp chúng ta có thêm một bạn mới nhé! Bạn ấy cũng mới từ nước ngoài về giống Huyền Linh. Chúng ta chào đón bạn ấy nào!” Cô Đinh vừa dứt lời, một mỹ nhân yếu điệu thực nữ bước vào.

Khuôn mặt búp bê trắng mịn, đôi mắt long lanh tím biếc, đôi môi mọng nhỏ xinh, mỹ nhân này thật sự rất xinh đẹp, khiến cho nam nhân háo sắc nào cũng muốn che chở. Nếu so với nó, nữ nhân kia có vẻ thùy mị hơn, còn nó thì vô cảm quá mức, tuy vậy cô ta vẫn không thể sánh với những đường nét tinh xảo, lạnh lùng trên gương mặt của nó.

“Chào các bạn. Mình là Vĩ Tâm Như, mong sau này chúng ta sẽ là bạn tốt.” Lời của cô ta vừa dứt thì tiếng reo hò, ngưỡng mộ đồng loạt vang lên, hầu hết là của bọn con trai.

Nó vốn không quan tâm đến những việc đang xảy ra xung quanh, chỉ đưa mắt lên nhìn một lúc rồi thôi. Tên Minh Luân cũng không quan tâm lắm, chỉ ngồi nhìn nó mà mỉm cười.

Bất giác có một người ngậm tức giận.

Có kẻ dám làm ngơ nhan sắc của một nàng công chúa như ta sao? Nam nhân này... thật sự nhìn cũng không đến nỗi, rồi ta sẽ khiến người mê ta say đắm!

“Tâm Như, em ngồi trước Minh Luân nhé! Là bàn thứ hai cuối dãy hai.” Cô Đinh nhanh chóng dẹp yên cái lớp đang làm loạn, sắp xếp chỗ ngồi cho cô ta.

Cô ta đi điệu bộ điều bay ó lượn xuống ngay trước bàn của hắn, quay xuống nhìn hắn cười rạng rỡ, “Rất vui được biết bạn. Bạn tên là...?”

“...”

Hắn không hề nghe thấy câu hỏi đó, cũng như không hề biết đến sự hiện diện của cô ta, giống hệt như lần đầu nó gặp hắn, thật là trớ trêu. Cô ta thấy hắn không đáp lại liền tối sầm mặt, bực tức quay lên ngồi vào chỗ.

Học học...

Nó vừa chạy vừa thở nặng nhọc. Tên Minh Luân sáng giờ cứ bám lấy nó không rời, làm giờ nó muốn đi vệ sinh cũng phải trốn chui trốn nhủi.

Rầm!

“Ui da!” Nó ngã ụch xuống đất sau cú va chạm với một ai đó. Ôi cái mông đáng thương!

“Xin... xin lỗi! Bạn không sao chứ? Để mình đỡ bạn đứng dậy.” Một âm thanh ngọt ngào, dịu dàng lọt vào tai nó. Có một bàn tay chìa ra trước mặt nó.

Thì ra là một mỹ nam tuấn tú. Nhưng nó không quan tâm tới điều đó cho lắm.

“Không sao! Ta tự đứng được.” Nói rồi nó không thèm nhìn nam nhân kia lấy một cái đã lập tức chạy đi.

Nam nhân kia có chút bất ngờ. Ở đâu ra một nữ nhân xinh đẹp, lạnh lùng như vậy mà anh không hề biết chứ? Anh không hề thấy nó ở khu vực năm ba, nên tự kết luận nó chỉ có thể là học sinh năm hai hoặc năm nhất. Anh nhanh chóng nở một nụ cười thích thú.

Nó lau đôi tay dính nước bước từ WC ra sau khi đã chạy ù thật nhanh vào đó như một con diên.

Quái lạ thật! Hôm nay là ngày gì mà toàn gặp xui xẻo. Thật là sống không nổi với tên Phong Minh Luân phiền phức này mà! Phải chi ta có thể dùng kiếm chém hắn một phát chết tươi thì hay quá!

Nó ủ rũ suy nghĩ, không hề biết Chính Nhân đang đi tới trước mặt, bên cạnh anh còn có một người nữa.

“Hôm nay gặp anh không chào luôn sao? Em càng ngày càng vô tâm đó Linh nhi! Thiệt là làm cho người anh này đau lòng hết sức.” Anh lấy hai bàn tay của mình xoa xoa má nó, lắc qua lắc lại khiến nó chóng mặt mới thôi.

“Là em sao?” Tên đứng kế Chính Nhân ngạc nhiên nhìn nó kêu lên.

“Ta? Ta thì sao? Mà anh là ai? Sao ra vẻ như là quen biết ta vậy?” Nó lạnh nhạt hỏi lại. Người này nó chưa thấy bao giờ, sao gặp nó lại cứ như quen biết rồi vậy?

“Phải đó Kiều Long! Cậu đã gặp con bé bao giờ đâu?” Chính Nhân cũng tò mò nói ngay.

“À khi nãy cậu vào phòng giáo viên, lúc đứng ở ngoài đợi thì mình và phải cô bé này. Thành thật xin lỗi em.” Anh ta cười xin lỗi mà cứ như đang khiến người khác cảm thấy có lỗi thay mình vậy.

“Ồ anh là người khi đó sao?” Nó lục lọi trong ký ức mãi mới nhớ ra chuyện đó, “Chính Nhân, anh ta là bạn anh à?”

“Phải! Giới thiệu với Linh nhi, bạn anh - Vu Kiều Long. Long, đây là... Oái!”

Anh chưa kịp nói hết đã bị nó véo ngay hông một cú đau điếng. Nó khẽ hắng giọng rồi nói thật nhỏ với anh, “Anh mà nói em là em họ anh là em giết đấy!” Sau đó còn trừng cái ánh mắt cảnh cáo kia ra đe dọa anh.

Sao số tôi khổ vậy nè? Em gái mà không coi anh mình ra cái đình gì cả! T-T

“À đây là hậu bối thân thiết của mình - Cửu Huyền Linh.” Nghĩ gì thì nghĩ chứ anh vẫn ngoan ngoãn làm theo lời nó.

“Nhưng theo mình thấy, hai người thân thiết quá mức trong quan hệ giữa tiền bối và hậu bối thì phải.” Anh ta nheo nheo đôi mắt điều hâu ngữ nhìn nó và Chính Nhân một lượt.

“Là tiền bối và hậu bối từ những năm cấp 1 rồi nên thân thiết quá mức không phải là chuyện bình thường sao?” Nó cũng không vừa, cậ thể bật lại luôn.

“Rồi rồi! Giữa hai người là quan hệ trong sạch, được chưa?” Anh ta lại mỉm cười. Nó thoáng nghĩ chắc ông anh này bị điểm trúng huyết cười rồi.

“Linh nhi à~” Lại một giọng nói nữa truyền tới, gọi tên nó một cách thân mật.

Giọng nói này cơ hồ nghe quen tai lắm. Nhưng làm gì có ai gọi nó là Linh nhi ngoài người thân trong gia đình đâu chứ? Vì cơ bản chưa nói hết đã bị nó cho ăn bọ rồi.

Trong khi bộ não thiên tài của nó đang vận hành một cách chậm chạp, cố tìm ra chủ nhân giọng nói thì từ đâu có một cánh tay to khỏe bá lấy cổ nó:

“Có mua nước trái cây cho em đây!” Hắn nhìn nó cười hạnh phúc. Hôm nay nó thật sự đã nhìn nụ cười này đến phát ngán rồi.

“Cậu! Chuyện này là sao đây Linh nhi?” Chính Nhân sững sờ nhìn tên Phong Minh Luân đang ôm vai nó, lại còn gọi tên thân mật. Không lẽ thế giới bị đảo ngược rồi sao?

“Chuyện này... là bất đắc dĩ.” Nó nhỏ giọng, cúi mặt nhìn xuống đất để tránh ánh nhìn dò xét của Chính Nhân.

“Linh nhi đã là nữ nhân của ta rồi, anh đừng hòng tơ tưởng đến cô ấy.” Hắn trừng mắt nhìn Chính Nhân như “tình địch”.

Chính Nhân choáng váng.

Tôi là anh họ của nó kia mà!!!

Nó cũng choáng. Nó đã nói nó là nữ nhân của hắn bao giờ?

“Này! Cậu đừng có tự mình quyết định! Ta nói vậy bao giờ?” Nếu là những nam nhân khác thì nó đã đánh cho bất tỉnh nhân sự rồi, nhưng còn hắn thì sao nó không đánh được?

“Ta vẫn tự mình quyết định đây! Em sẽ đánh ta sao?” Hắn tự tin hất mặt lên. Hắn đặt cược tất cả vào việc này rồi. Nếu nó đánh hắn thì hắn sẽ lạng lẹ rút lui theo ý muốn của nó.

“Cậu...” Đầu nó muốn bốc hỏa, sự bức tức khiến cánh tay nó vung lên không trung và...

Chát!

Lòng bàn tay nó đau rất. Nó tát hắn rồi, nó thật sự đã đánh hắn rồi. Hắn chạnh lòng mỉm cười chua xót.

“Nếu em đã không thích thì ta sẽ không làm phiền em nữa. Cứ như em nói đi, hai chúng ta từ nay về sau, không can hệ tới nhau nữa phần.” Nói rồi hắn quay người bước đi. Còn nó thì đứng im như thóc, không trả lời cũng không ngẩng mặt lên.

Sao nó lại cảm thấy đau thế này? Đáng lý ra nó phải vui mừng như bình thường vì đã đuổi được một tên phiền phức ra khỏi cuộc sống chứ? Sao giờ đây nó lại cảm thấy đau khổ như khi ba mất vậy? Tâm trạng này... rốt cuộc là thế nào?

Bóng hắn lẻ loi khuất dần phía cuối hành lang, lần đầu tiên nó dõi theo bóng dáng một ai đó...

7. Bunnyannie - Chương 7: Ta Không Thể Không Có Cậu!

“Sao hôm nay Hoàng tử của chúng ta lại không đi học thế?”

“Thật là đáng chán mà! Đi học mà không thể nhìn thấy cậu ấy thì còn ý nghĩa gì nữa!”

...

Hôm nay hân không đi học. Cuối cùng thì nó cũng chịu nhìn qua bàn bên cạnh một lần. Chợt thấy nhói trong tim, thấy nhớ nụ cười của hân. Hân đã thành công trong việc gây chú ý đến nó rồi.

Tâm Như hôm nay cố ý trang điểm lộng lẫy hơn để khiến hân quan tâm nhưng hân lại nghĩ, khiến cô ta không khỏi bực mình. Và hậu quả của việc đó là bị Chính Nhân - Hội trưởng Hội học sinh khiển trách.

Lại thêm một kẻ không xiêu lòng trước ta? Bộ mỹ nam các người không có mắt hay sao?

Suốt buổi học nó chỉ ngồi thẫn thờ nhìn lên bảng, đầu óc thì trống trơn, hồn thì không biết lang thang tới chốn nào rồi. Cái vẻ mặt này... còn nguy hiểm hơn cái vẻ lạnh lùng gấp bội lần.

Tâm hồn treo ngược cành cây nên reng chuông tới giờ giải lao nó cũng không biết, Chính Nhân và Kiều Long đứng trước cửa lớp nó lúc nào nó cũng không hay. Mặc cho tiếng bọn con gái la hét ồm ồm vì có hai mỹ nam xuất hiện xóa tan đi nỗi u uất không thể nhìn thấy Minh Luân, nó vẫn cứ chìm trong thế giới cảm xúc đầy phức tạp của mình.

“Hôm nay không gặp được Minh Luân nhưng đổi lại lại được gặp tận hai mỹ nam nằm trên, thích thật đấy!” Một cô bạn trong lớp nó hét lên vui sướng, hành động thiết thực hơn là nắm tay nhỏ bên cạnh nhảy cẫng lên.

“Nhưng hai anh ấy tới lớp mình làm gì? Tìm ai hay sao?”.

Chính Nhân thấy nó không chạy lại mình như mọi khi liền đi thẳng vào lớp, đến trước bàn của nó.

“Phải rồi! Rõ ràng là Hội trưởng đến tìm con nhỏ đáng ghét đó, thật tức chết được!” Một nhỏ không kìm được, đưa ánh mắt hình viên đạn lườm nó.

“Suýt! Be bé cái mồm vào! Nghe đâu nhóm chị đại trường mình đã bị nó xử gọn đó! Cậu liệu hồn mà cẩn thận cái miệng. Với lại người ta là bạn gái của Hội trưởng tài giỏi, không chừng bị đuổi học như chơi!”.

Thế là bọn con gái tiu nghỉu cụp mắt xuống. Tâm Như đứng gần nên nghe rõ mồn một.

Bạn gái Hội trưởng sao? Nhỏ đó nhìn cũng không đến nỗi. Hội trưởng có bạn gái xinh đẹp gần bằng mình rồi nên không quan tâm tới sắc đẹp của mình cũng phải! Tha cho anh đó.

“Này này Linh nhi!” Chính Nhân lấy tay gõ gõ xuống mặt bàn.

“...” Nhưng tiếc là nó chẳng nghe thấy gì hết, chỉ đưa cặp mắt bạc vô hồn nhìn chằm chằm mặt bảng.

“Cái con bé này!” Anh không chịu nổi nữa liền cốc đầu nó một cái. Thế là ba hồn chín vía của nó đang lang thang lập tức quay về.

Nó vô cảm nhìn sang anh và Kiều Long, “À, là hai anh sao?” Nói rồi lại tiếp tục đưa mắt nhìn lên bảng.

“Lúc này cậu nên để con bé một mình đi!” Kiều Long thì thâm vào tai Chính Nhân.

“Nhưng mà... tớ muốn nó nói rõ chuyện hôm qua!”.

“Để tình trạng con bé ổn định hơn hăng hỏi. Chứ bây giờ cậu xem, cậu đến nó không biết, gọi không trả lời thì sao hỏi được đây?” Kiều Long thở dài, kéo tay anh ra khỏi lớp, “Về lớp thôi!”.

Anh quay lại nhìn nó vẫn vô hồn liền thất vọng đi về. Đứa em gái lạnh lùng của anh làm sao thế này?

Buổi học kết thúc, nó lê lét về phòng mình với tâm trạng nặng nề và cực kì tồi tệ. Chính bản thân nó cũng không biết, cảm xúc hiện tại của nó là gì hay bây giờ nó đang nghĩ gì trong đầu.

Phải chăng đây là thứ mà người ta hay thường nói, là cảm giác đau khổ khi không gặp được người mình thích sao? Nói vậy không lẽ... nó đã cảm thấy rung động trước tình cảm chân thành của Phong Minh Luân rồi? Nó vui mình vào trong chăn, lòng thầm mong ngày mai có thể gặp được hân.

Sáng hôm sau nó bước thật nhanh vào lớp, lòng không khỏi hồi hộp. Nó đã xác định được tình cảm của bản thân, giờ là lúc phải đối mặt.

Và chỗ ngồi bên cạnh nó thấp thoáng bóng dáng phong lưu của hân, tim nó đập càng ngày càng nhanh.

“Ch... chào!” Nó ấp úng nói với hắn. Do chưa quen với cảm giác này nên chỉ nói có hai chữ nó cũng cảm thấy khó khăn.

“...”

Hắn thậm chí còn không nhìn mặt nó. Nó thoáng sững sờ. Từ lúc nào mà hắn lại lạnh lùng với nó như vậy kia chứ?

“Hôm... hôm qua sao cậu lại nghỉ thế? Không khỏe chỗ nào sao?” Nó lại tiếp tục độc thoại, hắn vẫn cứ tiếp tục nói chuyện với các nữ sinh bu xung quanh.

Hừ! Để ta xem cậu lơ được ta bao lâu!

Kết quả là cả ngày hôm đó nó bị hắn lơ toàn tập. Nó thì cứ một mình nói chuyện, gọi tên hắn. Còn hắn thì kiên quyết không nhìn, không nghe chỉ cười đùa cùng mấy cô nàng bên cạnh. Tâm Như được thể đùa giỡn với hắn không ngừng. Nó sầm mặt quyết nói cho rõ chuyện này.

Tan học, nó đá mạnh cái bàn của hắn, lạnh giọng nói: “Nói chuyện chút đi.”

Ai nấy trong lớp đều ngạc nhiên, hết nhìn nó rồi lại nhìn hắn. Hắn lạnh nhạt đáp lời nó: “Ta và cô còn gì để nói?”

“Cậu không có nhưng ta thì có.” Nó gần lên từng chữ, xem chừng cũng sắp tức điên tới nơi rồi.

“Thôi được.” Hắn gạt cánh tay đang khoắc lấy tay mình của Tâm Như ra, hạ giọng nói, “Buông ra.”

Cô ta bị giọng nói kia uy hiếp, bỏ ra ngay lập tức. Nó và hắn cùng nhau lên sân thượng nói chuyện, trên đường không ai nói với nhau một câu nào, khiến không khí xung quanh như bị bóp nghẹt.

Đứng trên sân thượng lộng gió, hắn tựa lưng vào tường nhìn nó cười đều, “Cô có chuyện gì cần nói?”

Nó thẳng thắn hỏi hắn, “Vì sao cậu lại lơ ta?”

“Thế vì sao ta lại phải quan tâm cô?”

Nó hệt hăng. Phải! Ngay từ đầu nó đã là người sai rồi.

“Cô nên nhớ cô đã nói những gì, hãy thực hiện đúng nó đi.” Hắn lạnh lùng nói rồi đi ngang qua nó.

“Ta thật sự xin lỗi! Là ta đã sai rồi! Ta không nên đánh cậu, càng không nên lơ cậu! Chỉ là ta đang cố trốn tránh tình cảm bản thân dành cho cậu mà thôi!” Mặt thì lạnh đấy, vô cảm đấy nhưng trong lòng nó thì đủ thứ cảm xúc.

Khóe môi hắn nhếch lên, giọng điệu ngang tàng hơn bao giờ hết, “Giờ cô có nhận ra thì cũng đã trễ rồi.”

Nó cứng họng, quay lưng lại đối diện với bóng lưng hắn, hét lên trong tuyệt vọng: “Ta sai rồi, đều là lỗi của ta! Ta không thể sống nếu không có cậu! Tình cảm ta dành cho cậu lớn đến mức ta không thể kiềm chế được nữa rồi!”

Bất giác tay nó bị ai đó nắm kéo lại, nó không chút phòng bị liền ngã vào cơ thể rắn chắc của hắn, nghe rõ thấy tim hắn đang đập loạn nhịp. Hắn ôm chặt lấy nó, hơi thở nóng ấm của hắn phả vào tai nó đầy mê hoặc:

“Ta cũng không kiềm chế được nữa rồi! Em hãy hứa với ta, sau này sẽ không để ta phải rời xa em thêm một lần nào nữa, vì rời xa em là việc làm khiến ta đau khổ nhất.”

“Minh... Minh Luân...” Nó ngạc nhiên trước hành động và lời nói của hắn. Hóa ra không phải vì hắn ghét nó, mà vì hắn muốn tôn trọng quyết định của nó, “Được! Ta hứa mà! Ta sẽ không để anh rời xa ta thêm một lần nào nữa, mãi mãi không...” Nó vòng tay qua đáp lại cái ôm của hắn.

Trong ánh chiều tà rực rỡ sắc cam, nó và hắn đã tìm thấy nhau trong dòng chảy của định mệnh, nguyện sẽ không buông tay ra, cùng nhau kết tóc se duyên... Nhưng người ta thường nói “Bình yên là trước giông tố”, cũng như chuyện tình của nó và hắn vậy...

”Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ

Vô duyên đối diện bất tương phùng

Thôi thì cứ để tùy duyên vậy.”

Rất cảm ơn chị minminly và nhờ bạn thân KellyCamron đã góp ý, em/tui sẽ cố gắng viết truyện hay hơn nữa! =]]

~Truyện còn nữa nha mọi người! Mong mọi người khi đọc xong sẽ để lại comment hay vote gì đó để ủng hộ cho mình! Thân

~[Ann]

8. Bunnyannie - Chương 8: Thi Cử Là Một Loại Cực Hình

Sự kiện nó và hấn nắm tay nhau thật tình cảm bước từ cổng trường vào lớp đã làm cho hàng chục trái tim nữ nhân đồng loạt tan nát. Nó thì vẫn lạnh lùng như bình thường nhưng có hơi thân thiện hơn đôi chút, lại còn khoác tay hấn vừa đi vừa nói chuyện rôm rả.

Chính Nhân dĩ nhiên là nghe được tin động trời như sét đánh ngang tai này liền chạy như bay tới lớp nó. Anh đã suýt ngất xỉu khi thấy nó đang cười nhẹ với hấn, một nụ cười đã từng tồn tại từ rất lâu rồi.

“Em! Ra đây nói rõ mọi chuyện với anh. Ngay lập tức!” Chính Nhân không nói không rằng lôi xềnh xệch nó ra ngoài lớp, mặc cho việc có ai kia đang chữa hiệu mô tê gì sất.

Tâm Như thấy nó đi khỏi liền đứng trước mặt hấn mà nói, “Cô ta đã là bạn gái của Hội trưởng rồi mà cậu vẫn muốn tiếp cận cô ta ư?”.

“Tôi không quan tâm vì bây giờ cô ấy là nữ nhân mà tôi yêu nhất.” Hấn nói rõ từng chữ một khiến cô ả không thể nói thêm được gì.

Vì sao hấn lại khẳng định như vậy một cách chắc chắn? Vì ai kia cho rằng phải giải thích rõ ràng thì hấn mới không hiểu lầm.

“Nhưng mà... không phải em đang quen Hội trưởng hay sao? Hồng hạnh vượt tường à?” Hấn cười ranh mãnh nhìn nó.

“Gì chứ? Em là em họ của anh ấy đấy, không phải quan hệ yêu đương đâu đồ ngốc!” Nó bực mình nhìn lại hấn.

“Sao? Vậy ra em cũng là cháu của ngài Hiệu trưởng à? Hóa ra là anh và mọi người trong trường bị em và tên đó lừa gạt sao?”.

“Phải! Nhưng em đâu có mở miệng khẳng định nói đó là sự thật? Đó là do mọi người tự suy diễn đó chứ!”.

Hấn thở phào nhẹ nhõm, xoa xoa đầu nó, “Em giấu anh kĩ lắm nhé!”.

“Còn nhiều thứ về em mà anh không biết lắm.” Nó lè lưỡi trêu hấn, hấn chỉ biết bẹo má nó trả thù.

Trong lúc này, Chính Nhân và nó đang đứng ở một góc khuất của hành lang, dĩ nhiên là nó bị anh tra khảo.

“Nói anh nghe xem, chuyện này sao có thể xảy ra?” Chính Nhân không thể chịu được sự tò mò đã lên tới đỉnh điểm này thêm một phút giây nào nữa và tất cả liền đổ ập lên nó.

“Việc tụi em hẹn hò sao lại không thể xảy ra?” Nó chậm rãi hỏi ngược lại anh.

Bốn chữ “tụi em hẹn hò” như một dòng điện chạy trong đầu Chính Nhân. Rốt cuộc đã tiến triển tới mức nào rồi?

“Một người nổi tiếng lăng nhăng như cậu ta sao em lại có thể dễ dàng quyết định mà không cần hỏi tới ý kiến của anh?”.

“Vì em sẽ xử cậu ta nếu còn dám lăng nhăng.” Lời nó nói ra khiến Chính Nhân tức muốn lộn ruột.

“Vậy nói nó hãy chứng minh cho anh và chú thấy nó có thể xứng với em đi! Trong kì thi tới, nó phải làm sao cải thiện thành tích học tập và đứng trong top 50 của bảng xếp hạng học sinh năm hai, như vậy anh mới yên tâm mà giao phó em cho nó.” Chính Nhân đồng ý nói ra một điều kiện... hết sức vô lý.

Top 50? Hóa ra đó giờ thành tích học tập của anh ấy tệ lắm sao? Không được rồi! Bằng bất cứ giá nào cũng phải giúp anh lên hạng.

Nó gật đầu ra vẻ đồng ý. Thấy nó dễ dàng chấp nhận điều kiện, Chính Nhân vô cùng thích thú:

“Nói cho em biết, năm ngoái thằng nhóc đó đã đứng hạng 278 trong số 350 học sinh đấy!” Anh vỗ vai nó khích lệ, “Cố gắng lên Linh nhi!”.

278 sao? Nó đâu nghĩ là hẳn lại học tệ đến vậy?! Lần này... thật sự rắc rối rồi.

“Sắp tới kì thi học kì rồi, các em phải tập trung ôn tập, đừng lơ là đấy!” Cô Đinh dịu dàng nhắc nhở.

Chỉ còn ba tuần nữa là thi rồi, liệu nó có thể giúp hẳn ôn thi lên hạng hay không đây?

Hết giờ học, nó nói muốn đến nhà hẳn giúp hẳn ôn tập. Hẳn dĩ nhiên là đồng ý vì trong đầu chỉ có suy nghĩ: nó lấy cớ ôn thi để hẹn hò.

Nhưng thực tế thì lại không hề tươi đẹp như hẳn nghĩ...

“Sai rồi, sai rồi! Ở đây phải áp dụng công thức này mới đúng.” Nó gõ gõ đầu viết xuống mặt giấy, sửa hết chỗ này rồi đến chỗ kia.

“Tại sao anh phải học thi kia chứ?” Hẳn nước mắt lưng tròng nhìn cuốn tập toàn mực viết đỏ.

“Hừm... Anh muốn chú và anh Chính Nhân công nhận thì phải đứng trong top 50, không lên hạng em không tha cho anh đâu!” Nó hừ lạnh cảnh cáo hẳn.

Hẳn thực chỉ biết đầu hàng trước nó. Xem ra hẳn bị nó nắm thóp hết rồi, muốn cự quây cũng không được.

Thế là việc ôn tập diễn ra trong ngôi nhà của hẳn suốt ba tuần liền. Ba mẹ hẳn thuộc dạng kiếm tiền đủ ăn đủ mặc, có thể dư dả chút ít. Nhà của họ không lớn cũng không nhỏ nhưng vừa đủ tiện nghi. Họ thường xuyên phải đi làm cả ngày nên nó không mấy khi được gặp, vì đến 10h là nó đã về.

Có lần nó giao cả núi bài tập cho hẳn xong rồi cúi xuống làm tiếp bài của mình, làm chừng 20 phút thì đã gục đầu xuống bàn. Hẳn âm thầm lấy cái chân đạp lên người nó, cũng tranh thủ nằm xuống nhìn khuôn mặt đáng yêu khi ngủ của nó, mỉm cười không thôi. Ba mẹ hẳn về thấy thế không khỏi ngạc nhiên, hẳn chỉ làm hành động nói ba mẹ giữ yên lặng mà đi ra ngoài đi, còn hẳn thì ngồi dậy tiếp tục xử lý mớ bài tập. Thế là có một ông bố bà mẹ nào đó bị thằng con quý tử của mình đuổi ra ngoài đường ngủ bụi. Nhưng hai người họ không hề tức giận, trái lại còn rất vui sướng. Có được người con gái có thể bắt con họ ngồi yên học hành khiến họ thấy rất may mắn, không phàn nàn mà còn rủ nhau đi ăn khuya.

Và rồi ngày thi cũng tới. Nó hồi hộp, lo lắng cho hẳn không ngớt. Nếu như hẳn không đạt được yêu cầu của Chính Nhân thì sao đây? Đầu nó thoáng qua một ý nghĩ điên rồ: thì nó sẽ cùng hẳn bỏ trốn hay vẫn ngang nhiên hẹn hò với nhau bất chấp phản đối. @@ Nó liền dẹp ngay cái suy nghĩ vớ vẩn đó vào một góc tối của đại não.

Năm ngày thi căng thẳng trôi qua một cách nhanh chóng. Cách ăn mừng phổ biến nhất của bọn học sinh là xé hết tài liệu ôn thi, nằm phè ra ngủ cho đã, lên kế hoạch đi quây các kiểu,...vân vân và vân vân. Một tuần trôi qua trong sự chờ đợi đầy lo lắng của nó, cuối cùng bảng điểm cũng được dán lên.

Nó kéo hẳn đi vào trong đám đông, đưa mắt tìm tên nó và hẳn trên cái bảng kết quả to đùng của học sinh năm hai.

“Hạng 1: Cửu Huyền Linh”

Hắn cười chúc mừng nó, “Em hạng nhất luôn kìa! Nữ nhân của anh giỏi thật!”.

Nó thờ ơ đáp lại, “Em vốn không cần coi cũng biết mình hạng nhất.” Lời nói này khiến hắn nhất thời cứng họng. Nữ nhân của hắn... đúng là sự tự tin luôn có thừa!

Nó nhìn một dọc các thứ hạng nhằm kiểm cái tên quen thuộc. Cột 20 không có, cột 30 cũng không khiến tâm trạng nó càng ngày càng hoảng loạn. Nhưng đến cột 40 thì một cái tên quen thuộc đập vào mắt nó.

“Hạng 46: Phong Minh Luân”

“Anh hạng 46 đó, là 46! Chúng ta thành công rồi!” Nó vui sướng ôm lấy hắn, hắn thì cười hạnh phúc. Sớm biết nó vui như thế này thì hắn sẽ ráng học thêm chút nữa để đứng trong top 10 rồi.

Bọn con gái đứng trong phạm vi đó đều tức không thể làm được gì, chỉ biết giương mắt ếch nhìn cặp đôi đẹp như tranh kia ôm nhau thắm thiết.

“Khá khen cho em đẩy Linh nhi! Việc hi hữu thế mà em cũng làm được! Chúc mừng cậu luôn nhé Phong Minh Luân!” Chính Nhân bước lại gần nó cười thật ấm áp, nhưng trong lòng lại tức chết đi được.

Sao con bé và thằng nhóc làm được chứ? Thảm, thảm thật rồi! T°T

Lúc này thì những kẻ lăm chuyệ đứng xung quanh đó đồng loạt đảo mắt nhìn về phía đó. Ôi, đúng là một việc hiếm hoi! Ba mỹ nam phong độ nhất trường cùng với mỹ nhân lạnh lùng đứng cạnh nói chuyện với nhau thật thân thiết, hai trong ba mỹ nam lại còn là đàn anh năm trên. Nhất thời mọi người liên tưởng tất cả cặp mắt nhìn nó. Bạn gái Hội trưởng đang ôm thắm thiết Hoàng tử Minh Luân, còn Hội trưởng thì vỗ tay nói chúc mừng? Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra vậy? Nàng mỹ nhân này rốt cuộc là thuộc sở hữu của ai đây?

Kiều Long nói nhỏ với ba người, “Đi thôi! Ở đây nhiều ánh mắt dò xét quá!”.

Nó quay lại nhìn thấy mọi ánh mắt đều đang nhìn nó chằm chằm như thể sinh vật lạ, liền kéo hắn đi chỗ khác. Đi ra sau vườn trường, họ lại nói tiếp câu chuyện đang dở.

“Anh à, anh hạng nhất đúng chứ?” Nó đưa cặp mắt bạc lạnh lùng nhìn Chính Nhân, sớm đã biết câu trả lời rồi.

“Phải, là hạng nhất!” Chính Nhân nhấn mạnh từng chữ, không phải vì sợ nó không nghe thấy, mà là vì muốn trêu ai đó hạng 46 một chút.

“Em biết ngay!” Nó quay sang Kiêu Long, “Còn anh hạng mấy?”.

“À anh học không lại cậu ta, hạng 5 thôi!” Anh ta gãi đầu xấu hổ. Câu nói đó vô tình lại giáng cho ai kia thêm một nhát, thề với lòng kì thi lần sau phải dốc hết toàn lực để lên được top 3.

“Nhưng Linh nhi, trước giờ em có thề nói chuyện với người lạ hay thậm chí là với người mới gặp một lần đâu?” Chính Nhân ra vẻ ông cụ non, xoa xoa cằm nghi hoặc hỏi.

“Là bạn anh, cũng coi như là chỗ quen biết!”.

“Ồ thế thì ngoan lắm!” Chính Nhân tự nhiên xoa đầu nó, nó dĩ nhiên không phản kháng, mặc cho anh đang vò mái tóc yêu quý của nó.

Hắn thực không muốn nó tỏ ra quá thân mật với bất kì nam nhân nào trừ hắn nên hiện giờ lòng hắn nóng như lửa đốt. Nói thẳng ra là hắn đang ghen với anh họ của nó và bạn anh ta.

“Bọn ta về lớp trước có việc!” Nói rồi hắn kéo nó đi luôn, nó chỉ có thể vẫy tay chào tạm biệt.

Gần về tới lớp học, hắn bỗng mề nheo, “Linh nhi, anh đã lên hạng rồi, không thưởng cho anh sao?” Còn trưng cái bộ mặt trẻ con muốn được kẹo ra nhìn nó. Ôi sự kiêu ngạo bay đâu hết rồi?

Nó khó hiểu nhìn hắn, “Chứ không phải được công nhận là một phần thưởng sao?”.

“Cái đó không có giá trị thực tế, không tính.”.

“Hừm...” Nó ra vẻ suy nghĩ, “Vậy anh muốn thưởng gì?”.

“Một cuộc hẹn hò thì sao?”.

9. Bunnyannie - Chương 9: Tình Dịch Ra Tay

Sáng hôm sau nó cùng hân rảo bước trên quảng trường thành phố, đi tới thủy cung Aqua. Vì sao lại là thủy cung? Vì cả hai từ nhỏ đến lớn bất hạnh chưa được thấy cá mập và những sinh vật biển quen thuộc ngoài đời thực nên quyết định chọn đây là nơi hẹn hò.

Nói là hẹn hò thì người ta sẽ nghĩ đến việc nó nắm tay hân, thẹn thùng bước bên nhau trong không gian có nhiều loài cá bơi xung quanh, tựa như bồn lai tiên cảnh, đẹp như tranh. Nhưng thực tế thì không phải vậy.

“Linh nhi em xem, coi cái mặt con cá này giống em chưa này? Nhìn nó như muốn ăn luôn cả anh vậy!” Hân hào hứng chỉ tay vào một con cá nóc, bảo nó đến xem.

“Em giống cá nóc ở chỗ nào?” Nó dùng đôi mắt bạc lườm hân một cái muốn cháy cả mặt, “Em lại thấy anh rất giống sứa! Sứa tự do bơi lội khi gặp nước, cũng như anh tự do, phong lưu khi gặp nữ nhân vậy!” Nó nhếch miệng nói xéo hân.

“Oan quá! Anh chỉ phong lưu với hai nữ nhân mà thôi!” Thấy bộ dạng nó tỏa nhiều sát khí lắm rồi hân mới cười giải thích, “Là mẹ anh và em đấy!”.

“Vậy thì tốt! Dám tư tình với ai em sẽ dùng độc chiết từ con cá nóc giết anh!”.

Hân cười xòa. Nữ nhân của hân không ngờ lại đáng yêu đến vậy, dù sự đáng yêu đó tồn tại một thứ có thể giết chết người khác. Nhưng hân thực vẫn muốn cất giấu nữ nhân này ở dưới đáy mắt hân, không chia sẻ ánh mắt của nó cho bất kì ai.

Thế rồi cả hai lẳng xăng chạy hết bên này tới bên kia, chỉ con này con nọ, làm náo loạn cả thủy cung. Trong khi đó ở một quán cà phê có hai người đang nói chuyện.

“Điều gì khiến một mỹ nhân như em lại chủ động hẹn anh ra thế này?” Kiều Long cười lịch sự, đưa ánh mắt dò xét đứa con gái ngồi đối diện. Anh ta biết cô ả là một người không hề đơn giản như vẻ bề ngoài.

“Anh là bạn thân của Hội trưởng, ắt biết rõ quan hệ của anh ta và Huyền Linh?” Tâm Như vào thẳng vấn đề.

“Họ nói với anh giữa họ là quan hệ tiền bối và hậu bối.” Anh ta thật thà nói sạch những gì mình biết.

“Thật vậy sao?” Cô ta ngừng một lát rồi nói tiếp, “Anh thích Huyền Linh phải không?”.

“Việc anh thích hay không thì có liên quan gì đến em không nhỉ?” Anh ta lại cười, nụ cười mang vẻ khó chịu.

“Dĩ nhiên là có! Vì em cũng thích Phong Minh Luân.” Cô ta nói thẳng không chút ngượng miệng.

“Anh có nên khen là em quá thẳng thắn không?” Anh ta dựa thân người vào lưng ghế, khoanh tay nheo mắt nhìn cô ta.

“Nếu anh muốn! Em sẽ coi đó là một lời khen. Bây giờ em có một kế hoạch, khiến cho anh và em đều có thể có được người mình thích, đôi bên đều có lợi.” Nói đoạn, cô ả nghiêm túc nhìn Kiều Long, “Anh có hứng tham gia chứ?”.

Con cáo cuối cùng cũng lòi đuôi ra rồi nhỉ?!

“Phá hoại nhân duyên của người khác sẽ gặp xui xẻo đấy!”.

“Nói vậy nghĩa là anh không đồng ý?” Ả cười nham hiểm, “Tùy anh thôi! Sau này anh đừng có mà hối hận!” Nói xong cô ta đứng lên bỏ đi ngay.

“Sao tự nhiên em lại có hứng thú với chuyến cắm trại của trường vậy?” Chính Nhân hỏi nó với vẻ tò mò vì anh biết nó không thích đi với nhiều người. Lần này là nó đã chủ động đề nghị anh ghi tên cho nó tham gia nên hết sức ngạc nhiên, có điều gì đó bất thường ở đây thì phải.

“Tự dưng muốn đi vậy thôi, có gì đâu!” Nó đáp gọn lộn.

Hic ! Ai bắt cóc đứa em gái lạnh lùng của tôi đi rồi? Sao cái con bé ở đây nó khác hẳn 180 ° vậy?!

Chẳng là sau khi thi, chú của nó đã tổ chức một chuyến cắm trại cho toàn trường như hàng năm và nó - người không bao giờ tham gia những thứ như hoạt động ngoại khóa hay đại hội thể thao đông người, bây giờ bỗng dưng nổi hứng muốn đi, thử hỏi sao mà tin cho được?

Ngày khởi hành là vào một ngày nắng đẹp, không quá gắt, rất hợp cho một buổi cắm trại ngoài trời. Trên một chiếc xe của học sinh năm hai, nó tựa đầu vào cửa kính ngủ gật, một bên tai đeo phone. Bên cạnh nó là hấn, cũng khoanh tay dựa ghế mà ngủ, cũng có một bên tai đeo phone. Hấn tỉnh giấc sau một cú sốc xe, thấy nó vẫn ngủ ngon lành, liền ma mãnh đẩy đầu của nó tựa vào vai mình rồi khoan khoái ngủ tiếp.

“Chà! Ở đây trong lành thật!” Xe đã tới nơi, hấn bước xuống vươn người một cái.

Ừ thì cũng mát mẻ hơn thành phố thật! Nhưng chúng ta sẽ làm được gì ở cái nơi khí hậu cò gáy này nhỉ?!

Nó trầm nghĩ khi thấy một bãi đất trống toàn cỏ, còn lại thì... không có gì. Khi biết tin nữ cả ba khối ngủ chung lều ở bên trái, còn nam cả ba khối thì ngủ chung lều bên phải, hấn đã không khỏi bực mình.

Mình chỉ muốn ngủ chung lều với Linh nhi thôi!

Dĩ nhiên, việc dựng lều đều do đám nam sinh phụ trách, còn nữ sinh thì cùng giáo viên nữ nấu ăn. Nhưng đối với một tiểu thư chưa bao giờ bước chân vào bếp chiến trường như nó thì nấu ăn là một việc không hề đơn giản. Tâm Như được dịp khoe tài nấu ăn rất giỏi, vô cùng khéo tay khiến ai ai cũng ngưỡng mộ, nhưng nó không để ý lắm. Bỗng hấn ghé sát tai nó thì thầm:

“Chà! Xem ra anh phải đi học nấu ăn rồi! Không thì sau này lỡ có cưới em về, hai chúng ta sẽ đi ăn ngoài thường xuyên mất!” Hấn cười tinh nghịch với nó, điều này làm Tâm Như hết sức tức tối.

“Huyền Linh à, cậu không thể nấu ăn thì ra con sông đằng sau xách nước cho tụi mình được chứ?” Cô ả nói lớn, ra vẻ khẩn thiết. Kiều Long nghe thấy liền nghi ngờ.

“Xách nước? Cũng được!” Nó đồng ý ngay vì nó nghĩ chỉ ít thì mình cũng phải làm một việc gì đó để phụ giúp.

Hấn nắm tay nó, nói vọng lại với Tâm Như, “Việc xách nước sao có thể để nữ nhân làm được? Để ta làm thay cô ấy!”.

Tâm Như còn chưa biết mở miệng trả lời ra sao thì đã nghe cái giọng lạnh lùng kia lên tiếng, “Anh nhiều chuyện quá, lo đi dựng lều đi! Em học võ nên có thừa sức làm mà. Nếu không sẽ không nhận bữa đâu!”.

“Vậy phải cẩn thận, làm nhanh rồi về.” Hấn lo lắng nhìn nó, trong lòng dấy lên một nỗi bất an vô hình.

“Bờ sông đó có hơi trơn, cậu cẩn thận đừng để ngã nhé!” Tâm Như thầm mắng nguyện.

Huyền Linh, là cô tự chui đầu vào bẫy đó!

Nó chẳng thèm đáp lại, xách mấy cái xô đi một nước luôn. Nó đi tới một bờ sông hơi sâu, nước trong veo nhìn thấy luôn cả đáy.

Ít ra ở nơi đây còn có một nơi đẹp, cũng không đến nỗi nhàm chán.

Trong khi đó, Tâm Như ngằm ra lệnh cho một nữ sinh lén đi theo nó ra bờ sông. Chính Nhân này giờ không có ở đó, giờ quay lại thì không thấy nó đâu, đưa mắt tìm kiếm.

“Hey, Linh nhi đâu rồi Kiều Long?”.

“À con bé được phân công đi xách nước ngoài bờ sông rồi.”.

“Gi chứ?! Nó có biết bơi đâu! Nhỡ trượt chân ngã thì sao?” Chính Nhân quát lớn làm hấn và Kiều Long giật mình.

“Á!!!!” Đồng thanh với tiếng quát của anh là một giọng nữ hét lên cách đó không xa.

“Chết tiệt! Có chuyện rồi!” Hấn rít lên qua kẽ răng rồi chạy ngay tới bờ sông. Chính Nhân, Kiều Long cùng một vài giáo viên khác cũng nhanh chân chạy theo.

Nó đang cúi xuống mức nước vào xô thì đằng sau có đôi bàn tay đẩy mạnh nó làm nó chúi người về phía trước. Nó tuy học võ, thể lực cực kì tốt nhưng có một nhược điểm là không biết bơi! Đối với một đứa không biết bơi thì phản ứng đầu tiên sẽ là quẫy đạp lung tung và điều đó khiến nó ngày càng mất sức, càng bị ngập nước. Lúc nó không còn chút sức lực nào, từ từ chìm xuống dòng nước thì có ba thân ảnh nhảy ùm xuống nước bơi về phía nó rất nhanh.

Hấn cùng Chính Nhân và Kiều Long bơi tới cứu nó. Nhưng hấn làm sao có thể bơi nhanh hơn Chính Nhân - người đã giành huy chương vàng giải bơi lội toàn quốc được. Chính Nhân bơi lại, kéo nó lên, thực hiện hô hấp nhân tạo. Nó ho sặc sụa toàn nước, mở hé hé mắt nhìn ba nam nhân trước mặt rồi ngất đi.

“Không sao, không sao rồi, hãy nghỉ ngơi đi.” Chính Nhân vuốt ve mái tóc nâu ướt nước của nó, xốc thân người nhỏ bé của nó lên hướng về khu cắm trại.

Hấn đứng đó siết tay thành nắm đấm, bắt lực nhìn Chính Nhân bế nó đi, thầm trách bản thân sao lại vô dụng tới như vậy. Nó là nữ nhân mà hấn yêu thương, vậy mà hấn lại không thể giúp được gì cho nó khi nó gặp nguy hiểm. Kiều Long thấy Tâm Như đã hành động, liền tìm gặp cô ta.

“Nói đi! Là cô làm phải không? Cô bảo Linh ra bờ sông xách nước là chủ ý hại con bé phải không?” Kiều Long tức giận gằn lên từng chữ một, trong mắt lóe lên tia nhìn khinh bỉ con người trước mặt.

“Phải thì sao?” Cô ả cười khẩy, “Ta đã cho anh lựa chọn rồi mà. Một là hợp tác cùng ta, hai là ta sẽ tự ý hành động. Kết quả ra sao thì anh đã thấy.”

Kiều Long hít vào một luồng khí lạnh, “Nếu ta hợp tác thì cô sẽ không làm hại tới Huyền Linh đúng chứ?”.

“Dĩ nhiên! Ta rất biết điều mà!” Cô ta khoanh tay nhìn Kiều Long đầy nham hiểm.

“Thôi được! Nhưng đừng nghĩ ta đồng ý là vì muốn giúp cô, ta chẳng qua chỉ là muốn bảo đảm sự an toàn cho Linh nhi mà thôi!”.

“Rồi rồi, sao cũng được! Lý do anh đồng ý là gì ta cũng không muốn biết, phải chi anh đồng ý sớm thì đâu xảy ra có sự này kia chứ!”.

“Hừ! Cô im đi!” Anh ta nói rồi bỏ đi, trong lòng chỉ muốn bóp cổ ả chết tiệt kia.

“Khụ khụ!” Nó nhồm người ngồi dậy ho khan.

“Không sao chứ? Uống chút nước đi này!” Hấn rót một cốc nước đầy đưa cho nó.

Nó uống một hơi hết veo cốc nước rồi đưa mắt nhìn xung quanh, “Sao anh ở trong lều với em vậy?” Nói đoạn nó đưa cặp mắt bạc nhìn hấn như tên biến thái.

“Em không muốn sao?” Hấn ranh ma nhìn nó, thấy nó ngẫm ra ý sẽ giết chết liền đổi chủ đề, “Sao rồi? Cảm thấy đỡ hơn nhiều chưa? Đầu có thấy văng vất không?”.

“Không sao nữa rồi.”.

Chính Nhân vén lều đi vào cốc cho nó một cái đau điếng, “Con bé này! Đã không biết bơi mà cứ đi lại gần sông, em muốn anh và chú bị mẹ em tra tấn tới chết à?”.

Nó xoa xoa cục u trên đầu, bất mãn nói, “Em cẩn thận lắm đó chứ, nhưng tại có người đẩy em mà!”.

Vừa dứt câu Kiều Long bước vào, nét mặt anh ta thoáng chút kì quái. Chính Nhân và hấn nghe xong cũng không khỏi ngạc nhiên, cùng đồng thanh:

“Em nói gì?!” Đồng thanh xong cùng quay lại nhìn nhau.

“Em nói có người đẩy em đó! Không phải do bất cẩn đâu!”.

“Em có thấy mặt đứa đó không?” Chính Nhân day day thái dương hỏi.

“Không thấy. Người đó bỏ đi rất nhanh.”.

“Sau này anh sẽ không để em đi một mình nữa đâu!” Hấn hạ quyết tâm hứa với nó.

“Anh khéo lo! Có thể em không biết bơi, nhưng nếu ở trên bờ thì kẻ đó không phải là đối thủ của em đâu!” Nó cố nặn ra một nụ cười để trấn an hấn và Chính Nhân.

Kiều Long nãy giờ im hơi lặng tiếng khẽ hắng giọng, “Tạm gác lại chuyện này đã, phải cho con bé ăn chút gì đó chứ.”.

Nói rồi cả bọn ra khỏi lều, đúng lúc thầy cô vừa đốt lửa trại và dọn đồ ăn lên bàn. Nó vô tư, thoải mái ăn tất tần tật phần thức ăn của nó, trong khi hấn, Chính Nhân và Kiều Long lại không thể nuốt nổi dù chỉ một hột cơm. Hấn thì vô cùng lo cho nó, Chính Nhân thì đau đầu suy nghĩ còn Kiều Long, anh ta không thể ăn thứ mà Tâm Như đã nấu, thứ mà anh cho là có độc.

Thế rồi chuyến cắm trại ngoài trời một ngày một đêm kết thúc với biết bao nhiêu là tâm trạng hỗn loạn của ba mỹ nam, còn mỹ nhân lạnh lùng suốt chút nữa là chết đuối kia thì lại không quan tâm gì mà cứ tận hưởng trọn vẹn niềm vui lăn lóc trên bãi cỏ...

10. Bunnyannie - Chương 10: Hiểu Lầm

“Linh nhi! Sáng tới giờ có ai khả nghi đi theo em không hả?” Mới sáng sớm đầu tuần mà Chính Nhân đã lẻo đẻo đi theo nó lải nhải không ngừng.

“Từ nãy tới giờ chỉ có mình anh là đi theo em thôi.” Nó bực mình đẩy cái bản mặt điển trai của Chính Nhân đang kề sát mặt nó ra.

“Linh, giờ giải lao em rảnh chứ? Bớt chút thời gian cho anh được không?” Kiều Long thì thào vào tai nó, quyết không để Chính Nhân nghe được.

“Cũng được thôi! Mà chi vậy anh?”.

“Anh có chút chuyện cần em xác nhận, reng chuông anh sẽ đến lớp em rồi mình tìm nơi nào vắng vẻ nói chuyện.”.

“Được! Gặp anh sau.” Nó cong chân chạy ngay về lớp.

“Nè nè! Cậu nói gì với nó vậy?” Chính Nhân khoác vai Kiều Long tò mò hỏi.

“Cậu biết làm gì!”.

Trong lúc nó chưa có mặt ở lớp, Tâm Như đến sát bàn hấn nói nhỏ, “Lát ta nói chuyện với cậu được không?”.

“Nói gì thì nói luôn ở đây đi.” Hấn cau có nhìn Tâm Như.

“Là chuyện người đã đẩy Huyền Linh xuống sông.” Ắ ghé sát tai hấn thì thào như mê hoặc, “Ta đã biết đó là ai nhưng không tiện nói ra ở đây. Cậu muốn biết chứ?”.

Ta muốn biết hay không ư? Còn phải hỏi nữa à?

Hấn gật đầu đồng ý, “Giờ giải lao sẽ nói.”.

Đúng lúc này nó đẩy cửa lớp bước vào, Tâm Như đã nhận được câu trả lời liền rời đi.

“Sao? Người đó là ai? Mau nói đi!” Hấn cùng Tâm Như lên sân thượng nói chuyện. Đường như không thể kiên nhẫn thêm được nữa, hấn liền chất vấn ngay cô ta.

“Cậu cần gì phải vội? Cứ từ từ!” Cô ta vuốt ve cổ áo đồng phục của hấn khiến hấn thấy khó chịu mà đẩy tay ả ra.

“Hừ! Ta không có thời gian đứng đây tán gẫu với cô!” Nói xong hấn liền quay đi.

Lúc đó tay vịn cánh cửa dẫn lên sân thượng khẽ xoay như có ai mở, Tâm Như thấy vậy liền kéo hấn lại, áp môi mình lên môi hấn. Nó và Kiều Long đứng ở đầu bên kia cánh cửa mở ra, đập ngay vào mắt là cảnh tượng đó. Bóng dáng cao lớn, ngạo nghễ kia lọt vào đôi mắt bạc của nó, nó bàng hoàng, đau đớn như có hàng ngàn mũi tên đâm thẳng vào tim, ứa máu rất nhiều, rất nhiều.

Hấn bị Tâm Như cưỡng hôn liền đẩy cô ta ra, không nhịn được mà chửi đổng một câu, “Cô!”.

Thấy có người vừa mới mở cửa ra hấn liền quay lại nhìn thì thấy thân thể nhỏ bé của nó toát ra thứ sát khí đáng sợ vô cùng, nhìn hấn đăm đăm như muốn xé nát hấn ra cho hả dạ. Bất giác hấn không biết phải giải thích như thế nào, chỉ biết im lặng. Nó càng bức mình trước thái độ đó của hấn, bèn lên tiếng trước, âm giọng lạnh lẽo đến kinh người:

“Ha! Hóa ra mọi chuyện là thế này đây! Cậu lừa được ta chắc vui lắm đúng không? Biến ta thành một đứa ngốc nghếch, yếu đuối trước mặt cậu nên giờ cậu thấy hả hê lắm đúng không?” Nó rít lên qua từng kẽ răng, từng câu từng chữ như cả ngàn nỗi đau của nó, “Giờ cậu đã mãn nguyện rồi thì buông tha cho ta đi. Thế mà lại có lúc ta ngờ nghếch cho những gì cậu nói là thật lòng. Từ nay về sau, đường ai nấy đi.”

Nó quay người bỏ đi, không hề nhỏ một giọt nước mắt nhưng ai cũng biết nó tổn thương đến mức nào. Kiều Long siết chặt tay, miệng lẩm bẩm nói: “Anh thật sự xin lỗi.”

Hấn đứng chôn chân ở đó nhìn nó rời đi, không thể biện minh hay giải thích, muốn níu cũng không được, buông lại càng không thể. Cứ thế cho đến khi bóng nó khuất dần khỏi cầu thang, cũng giống như nó nhìn hấn bỏ đi lần trước vậy. Chỉ có điều, lần này cả hai đều tổn thương...

Sau đó nó đã cúp luôn những tiết còn lại, bỏ đi đâu thì không ai biết và có một vài cành cây trong sân sau của trường bị thứ gì đó làm gãy.

Ở một phòng tập của đội kiếm đạo, tiếng kiếm gõ chạm vào nhau vang lên nghe thật chói tai, có vẻ như hai đối thủ đang tập luyện rất hăng say, khiến người nào đi ngang cũng phải ngưỡng mộ tính siêng năng của họ.

Bốp! Bịch!

Một thân người cao lớn ngã xuống không khỏi đau đớn.

“Cậu làm sao vậy hả? Đánh yếu thế này thì sao mà thi đấu được? Nữ nhân như ta mà còn không hạ được thì thắng được ai?” Giọng nó vang lên cả phòng tập khiến cho học viên ở đây sợ mất mặt.

“Tỷ ơi tha cho đệ! Đệ không còn sức đấu nữa rồi!” Nam nhân kia vừa van nài vừa nói trong nước mắt.

“Vậy thì lui vào! Vũ Y Dạ ra đây cho ta!” Nó quay qua đám học viên đang ngồi xướng lên một cái tên.

“Thảm rồi! Kể ra cậu ta giỏi quá cũng khổ! Lần này chắc là sẽ trở thành bao cát cho đại tỷ luyện tập rồi!”.

“Cũng chưa biết chừng Y Dạ sẽ thắng tỷ ấy thì sao? Tỷ ấy tuy là giỏi thật nhưng dù sao cũng chỉ là nữ nhân, Y Dạ cũng không phải vừa, cậu ta đoạt giải quán quân toàn quốc năm ngoái còn gì?”.

“Xem ra trận này rất đáng để xem đây.”.

Nam nhân tên Y Dạ đó kém nó một tuổi, có bề ngoài rất điển trai, phong thái lịch lãm, gout thời trang khá sành điệu, làm cho các nữ nhân cứ mê mẩn thò lò, mắt nhìn cậu ta cứ trở ra như mắt ốc bươu, đương nhiên là không bao gồm nó. Cậu ta xem nó như cái gai trong mắt vì theo suy nghĩ của bản thân cậu, nữ nhân

không thể giỏi hơn nam nhân. Được dịp so kiếm với nó để khẳng định sức mạnh của mình, cậu ta dĩ nhiên không từ chối mà còn rất hào hứng.

“Đại tỷ, mong tỷ nhẹ tay cho!” Cậu ta nhìn nó cười thật quyến rũ. Nếu phòng tập này có nữ học viên nào khác ngoài nó thì e là đã bị hấp hồn mất rồi.

“Ta sẽ không nương tay đâu!” Nó vừa dứt lời liền hung hăng xông tới đánh một phát lên vai cậu ta.

“Hừ! Tỷ đúng là không nương tay thật!” Cậu ta cũng đáp trả lại nó một đòn vào chân.

Cứ như thế trận đấu kéo dài suốt 30 phút đồng hồ, không ai chịu nhường ai, đòn nào cũng đánh hiểm. Chưa kể sức của họ còn hơn cả trâu bò, đánh mãi không biết mệt.

“Khá lắm, không hổ danh là quán quân năm ngoái! Nhưng ta sẽ không chịu thua cậu đâu nhóc con!”

“Tỷ cũng bền sức thật, nhưng không thể thắng ta được đâu!”

Dứt lời, cậu ta nắm chặt thanh kiếm nhằm vào mắt cá chân của nó mà đánh. Vụt một cái, nó nhảy lên không trung, đứng trên lưỡi kiếm của cậu ta. Đây là chiêu mà nó đã dùng để hạ đối thủ của mình hai năm trước và đoạt giải. Nhưng mà nó quên rằng, lúc tham gia giải đấu nó đã giả nam nhân!

Không lẽ đây là...

Dòng suy nghĩ miên man của cậu bị nó cắt đứt bằng một nhát kiếm vào cổ. Ngay lập tức cậu ta khụy người xuống, liền bị xử thua. Trận đấu kết thúc.

“Wow! Đúng là đại tỷ! Tỷ ấy thắng được người giỏi nhất trong đám tụi mình rồi kìa!”

“Lâu lắm rồi mình không thấy tỷ ấy đánh hăng tới vậy! Hình như là từ sau cái chết của sư phụ nhỉ?”

“Phải! Mình còn tưởng là sau lần đó chúng ta sẽ không thể nào sống sót được luôn đấy!”

“Không biết lần này là ai đã chọc cho tỷ ấy điên lên mà tìm chúng ta để trút giận đây.”

“Hôm nay ta kiểm tra thực lực tới đây thôi! Lần sau ta sẽ tiếp tục đến.” Nó vác kiếm lên vai nói rồi đi mất dạng.

Và đây là tiếng lòng của tất cả học viên: Tỷ đi luôn không cần quay lại cũng được!

Y Dạ chỉ mới tham gia lớp kiếm đạo này trong hai năm gần đây thôi nên thắc mắc hỏi các học viên khác trong lớp, “Đại tỷ của chúng ta đã đạt giải nào chưa?”

Một người trong lớp nói: “Tỷ ấy giành giải quán quân cấp quốc gia hai năm trước đấy! Cậu không ở đây năm đó nên không biết cũng phải, năm đó tỷ cải nam trang để tham gia mà! Sau khi tỷ đoạt giải thì đi du học, đồng thời lúc đó cậu đã tham gia vào lớp này.”

Vậy là đúng rồi! Đối thủ của mình lúc đó chính là cô ta! Không ngờ Y Dạ ta lại phải thất bại trước một nữ nhân!

Nghĩ đoạn, cậu ta chạy ra ngoài phòng tập, lái xe thật nhanh để bám theo nó, thấy chiếc xe hơi của nó rẽ vào một nghĩa trang.

Cô ta vào đây làm gì kia chứ?

Tan học, Chính Nhân tới lớp tìm nó thì không thấy nó đâu, chỗ ngồi cạnh nó cũng trống. Kiều Long nói cho anh biết những chuyện đã xảy ra trên sân thượng, mặt anh liền tối sầm lại, nhắm nơi đó mà đi, bỏ lại Kiều Long ở phía sau.

Nó xuống xe, chậm rãi đi về phía mộ của ba mình, cầm mũi kiếm sáng lóa trong tay xuống trước mộ rồi quỳ xuống, gào lên thật to.

“Ba ơi! Là người ta lừa dối con, người ta không thật lòng với con nhưng con lại rất yêu anh ta, yêu đến mức khi thấy anh ta phản bội tim con đau lắm, đau lắm ba à!” Lời nói của nó thốt ra thật chua xót, ngập chìm

trong nước mắt, “Nhưng con gái của ba đã không khóc, con mạnh mẽ lắm đúng không? Sau này, con sẽ không tin vào cái tình yêu đáng nguyên rủa đó thêm một lần nào nữa!”.

Bỗng có một vòng tay ôm chầm lấy nó, nó đẩy người đó ra, cứ ngỡ là hấn nhưng không, là Chính Nhân. Anh biết nó luôn tìm tới nơi này để khóc, nó không muốn khóc ở nơi nào khác ngoài nơi đây, trước mặt ba nó.

“Anh đã cảnh báo em rồi. Giờ thấy không? Người tổn thương nhiều nhất là em đấy!” Anh vỗ về nhìn nó ấm áp, trong ánh mắt hiện lên vẻ xót xa khi nhìn thấy nó yếu đuối như bây giờ.

“Chính Nhân, là em đã sai rồi, em không nghe lời anh, em sai rồi!” Nó ôm lấy Chính Nhân òa khóc như một đứa trẻ, “Sau này anh nói gì em cũng nghe, không làm trái ý anh nữa! Tha lỗi cho em nhé?!” Nó hoảng loạn thở gấp, ôm chặt lấy Chính Nhân cứ như là sợ anh đi bỏ nó.

“Em gái ngoan, anh không giận, không trách em đâu. Ngoan nào!” Chính Nhân thở dài vuốt ve lưng nó xoa dịu cơn kích động. Anh biết cái vỏ bọc lạnh lùng là nó tự tạo ra để che giấu con người thật của bản thân, một con người hoàn toàn yếu đuối và tràn đầy cảm xúc. Chỉ có ở nơi đây, nó mới có thể là chính mình.

Y Dạ nấp ở một thân cây gần đó chứng kiến hết mọi chuyện. Cậu ta nghĩ có ở lại đây cũng không được gì nên đành quay đi, ánh mắt vẫn hướng về thân ảnh nhỏ bé cùng gương mặt xinh đẹp dầm nước mắt của ai đó.

Kể ra, thua một đối thủ có thực lực như cô ta cũng không tệ.

Còn hấn, sau khi bị nó nói một tràng những lời đoạn tuyệt cũng không về lớp mà đi thẳng vào một quán bar quen của hấn trong thành phố. Giờ đây trên bàn của hấn la liệt những 3 vỏ chai Whiskey, trong tay cầm thêm một chai nữa, xung quanh gần cả chục cô nàng đồng đánh, ăn mặc nóng mắt, phấn son lòe loẹt liên tục thúc ép hấn uống tiếp. Hấn cứ uống mãi, uống đến hoa mắt nhìn nhầm một cô bên cạnh có gương mặt xinh đẹp của nó, có đôi mắt bạc của nó liến lao vào hôn cô ta say đắm, được hấn chủ động hôn cô ta dĩ nhiên không từ chối mà còn đáp trả mãnh liệt. Khi men rượu hòa cùng nụ hôn, hấn dần nhận ra đây không thể là nó. Nữ nhân của hấn rất tàn nhẫn, không thể để hấn hôn dễ dàng như vậy được, có khi là đã tung một quyền khiến hấn đo đất luôn rồi. Hấn lập tức đẩy mạnh cô ta ra, lảo đảo đi ra khỏi quán. Tâm Như ở một góc khuất trong bar nhìn thấy bộ dạng hấn đau khổ như vậy không khỏi ghen tức.

Vì một đứa con gái mà anh thành ra như vậy thì có đáng không? Cô ta không cần anh nhưng ta sẽ không để anh cần cô ta đâu!

Hấn về tới nhà mình, ngồi thụp xuống trước cổng mà không vào, bộ dạng thảm hại trông chẳng khác gì một tên lang thang. Hấn biết giờ có giải thích gì thì nó cũng không nghe, cũng không quan tâm và không tin. Hấn thật sự không thể hóa giải mọi hiểu lầm này rồi. Chỉ cần nghĩ tới đó, hấn ngửa mặt lên nhìn những vì tinh tú sáng lấp lánh trên bầu trời đen kịt kia mà oán trách, chung quy cũng chỉ vì hấn quá vô dụng.

11. Bunnyannie - Chương 11: Khoảng Cách Nghìn Trùng

Hôm sau nó thật sự đã coi hấn là người xa lạ, còn chủ động tìm cô Đình để đổi vị trí ngồi. Nó đổi lên bàn đầu dãy trong cùng, đối mặt với bàn giáo viên. Các thầy cô ngồi đó mà nhìn vào mắt nó thì y như rằng tâm trạng còn nặng hơn đeo chì. Ánh mắt của nó cũng không hề dành cho hấn nữa, quan hệ giữa nó và hấn bây giờ chỉ có thể tóm tắt bằng hai chữ: người dưng.

Một tuần qua đi trong cái bầu không khí lạnh chết người, bạn học trong lớp dĩ nhiên là thắc mắc vô cùng với thái độ kì lạ của nó và hấn nhưng chẳng ai dám nói gì, chỉ biết túm tụm lại mà đoán già đoán non. Chính Nhân đôi lúc rảnh rỗi cũng ghé qua lớp nó chút lát, không quên liếc xéo cái mặt kiêu ngạo của hấn rồi tới bàn nó nói chuyện tự nhiên.

Và đây là suy đoán của toàn bộ học sinh: Huyền Linh bị Hoàng tử Minh Luân thắng chân đá bèn quay về bên Hội trưởng đẹp trai khóc lóc, năn nỉ ỉ ôi đòi quay lại, không thì sẽ tự vẫn. Cuối cùng Hội trưởng tính tình độ lượng và vì còn chút tình cảm nên không nỡ từ chối, chấp nhận quay lại.

Từ sau ngày đó nó cũng chăm chỉ tới phòng tập kiếm đạo hơn, tận tình giáo huấn từng học viên một. Y Dạ cũng chăm chỉ ngắm nó nhiều hơn, lâu lâu còn ngồi cười như trúng tà liền bị nó vỗ bốp vào đầu một cái. Các học viên đồn nó có người yêu vì lần nào kết thúc giờ tập cũng có người đứng trước cổng chờ nó ra. Đó là Kiều Long. Anh ta luôn đi theo nó từ dạo ấy nhưng nó không hề thấy phiền phức như mọi khi, trái lại còn thân thiết hơn rất nhiều, còn tiết lộ cho anh ta biết nó là em họ Chính Nhân. Y Dạ nghe được không khỏi cảm thấy bức mình, liền tìm nó để hỏi cho rõ.

“Ồ cậu hỏi anh chàng hay ghé đón ta sau mỗi giờ tập sao? Là bạn thân của anh họ ta, không phải bạn trai.” Nó cầm lon nước ép cậu ta mua cho uống liền tù tì một hơi.

Ai kia nghe được câu trả lời liền mừng thầm trong bụng, khẽ hắng giọng, “Thế mà mọi người trong đội nói đó là bạn trai tỷ! Mà vì sao dạo này thường xuyên đến phòng tập thế?”.

Nó quệt mồ hôi trên trán, đưa cặp mắt kia lạnh lùng nhìn cậu ta, “Mọi người nghĩ sao thì ta không quan tâm nhưng việc tập luyện, ta có chân, ta muốn đi thì ta đi, cậu có ý kiến?”.

Thế thì cứ đến thường xuyên vào.

Mỗi ngày trải qua cứ đều đặn như thế bằng đi ba năm sau, lúc đó nó và những người khác đã học đại học. Sau khi đậu đại học, nó cũng không nghe tin gì về hấn nữa, hấn vào trường nào, học ngành gì nó cũng không hề biết, hoàn toàn bất vô âm tín. Nó giờ đã thành sinh viên của một trường đại học danh tiếng, chuyên ngành được. Không phải là vì nó muốn làm được sĩ, mà là vì đặc thù công việc của một nhân viên điều tra chống tội phạm ma túy buộc nó phải học được.

Mùa đông ba năm sau ở thành phố Saint Roland, tại một khuôn viên trường đại học danh tiếng Thượng Dinh xuất hiện một nhóm ba người hai nam một nữ đẹp như tranh đi tới. Cô nàng đi giữa có đôi mắt bạc lạnh lùng, sắc bén, ngũ quan tinh xảo, là sinh viên năm hai xuất sắc của khoa Được. Anh chàng năm ba đi bên phải được mệnh danh là Nam thần, là một sinh viên xuất sắc của khoa Quản trị kinh doanh. Người còn lại đi bên trái cũng được mệnh danh là Nam thần, là sinh viên năm ba đứng thứ hai của khoa Sư phạm. Cả ba người xuất hiện cùng lúc khiến quang cảnh xung quanh mờ nhạt đi mấy phần, còn bản thân thì lại toả sáng chói mắt. Không phải ai khác mà là nó, Chính Nhân và Kiều Long.

“Mọi người nhìn hai anh ghê quá! Em không muốn phiền phức dính vào người đâu!” Nó khẽ huých nhẹ hai người đi hai bên.

Đám fan của em phiền phức thì có!

Chính Nhân gào lên trong lòng còn Kiều Long thì chỉ biết cười trừ. Suốt ba năm trời anh đi theo nó, tỏ tình thì cũng đã tỏ tình rồi nhưng nó vẫn một mực từ chối, nói là chỉ có thể dừng ở mức bạn bè. Anh luôn cảm thấy bức tường ngăn cách giữa anh và nó còn quá lớn, thậm chí không cách nào có thể phá bỏ nên chỉ còn biết chờ đợi một ngày nào đó nó sẽ xiêu lòng.

“Mai qua nhà chú thím ăn tối nhé? Chú nói thím dạo này mong gặp em lắm cơ!” Chính Nhân nhéo nhéo má nó, nó liền thụi vào bụng anh một cú.

“Chuyện đó thì liên quan gì tới má của em mà anh nhéo?” Nó lạnh nhạt tạt cho ông anh họ của mình một gáo nước lạnh.

“Em thật vô cảm, không có khiếu hài hước gì hết!” Chính Nhân giận dỗi bỏ đi trước.

“Hôm nay có tập không?” Kiều Long nhìn nó dụi dằm, ôn tồn hỏi, “Tại hôm nay anh có việc nên không đến đón được?”.

“Không sao! Nếu anh có việc thì không cần phải đến đâu! Thật ra em tự về cũng được.” Nó thản nhiên vỗ vai Kiều Long, ra vẻ thông cảm.

“Không giận chứ?”.

“Em không hẹp hòi thế đâu mà! Á, trễ tiết mất rồi! Em đi trước nhé!”.

Anh nhìn nó chạy đi, lòng không khỏi chua xót. Anh muốn nó giận anh, muốn nó làm nũng bảo anh tới đón, nhưng nó không giận, không đòi hỏi như bao nữ nhân khác mà còn phớt lờ anh. Tim anh đau lắm.

Kết thúc giờ học là nó chạy ngay đến phòng tập kiếm đạo bởi thành viên trong đội sắp phải tham gia đại hội toàn quốc, nó phải có mặt thường xuyên để giúp họ tập luyện.

“Này này! Cậu cầm kiếm kiểu gì vậy? Cầm kiếm này không giết nổi một con gà nói chi là hạ đối thủ.” Nó tận tình sửa từng lỗi kĩ thuật cho từng người. Lời nói lạnh lùng, đáng ghét là thế nhưng không ai ghét nó cả. Tính tình quái lạ của nó họ còn lạ gì nữa.

Nó chia cặp ra cho họ đấu thử, xem xét từng trận thì thực lực của họ cũng tăng đáng kể. Nó hài lòng gật nhẹ đầu, lòng mong mỗi tới ngày thi đấu.

“Tỷ này, không biết Y Dạ có kịp về xem trận đấu hay không nữa?”.

“Cậu ta hứa với các cậu là sẽ về rồi mà! Cứ yên tâm mà tập luyện đi.”.

Y Dạ đã đi du học ở Singapore năm nó học lớp 12, trước khi đi cậu ta hứa hẹn với từng người đủ điều. Nhưng với nó, cậu ta chỉ thông báo là mình đi, ngoài ra không nói gì thêm khiến nó vô cùng tức tối. Nó nghĩ ít ra cũng phải hứa đem quà về cho nó chứ, tự dưng với lòng sẽ đánh cậu ta như tử thù về tay không.

Điện thoại nó đổ chuông, trên màn hình nhấp nháy hàng tên: Đội trưởng Trịnh Hàn.

Nó gia nhập tổ chức chống tội phạm ma túy của bộ y tế, vì còn là sinh viên nên ít khi có nhiệm vụ, cùng lắm thì vừa thực tập vừa học bổ sung. Nhưng Trịnh Hàn - đội trưởng của đội điều tra - hễ có việc gì cần nhờ vả là gọi cho nó, biến nó thành chân sai vặt. Nhưng vì tương lai nghề nghiệp nên nó không thể một kiếm chém chết anh ta, chỉ còn biết ngậm đắng nuốt cay nuôi hận trong lòng.

“Ta nghe!” Nó bực mình nghe máy.

“Nói chuyện không dùng kính ngữ với ai vậy? Tới đây ngay cho ta!” Trong loa điện thoại vang lên giọng một nam nhân khá chững chạc, nói xong cúp máy ngay lập tức.

Hừ! Thật tức chết anh ta mà! Nhờ vả gì thì cứ nói toẹt ra, còn bắt ta đi tới tận trụ sở!

“Ta có việc gấp nên đi trước, các cậu tiếp tục tập luyện đi!” Nó nhét điện thoại vào túi quần, vác thanh kiếm đen quay lại nói với các học viên vài ba câu rồi chạy ra xe.

Nó hí hục chạy vào một toà nhà không quá lớn, đẩy cửa một phòng họp bước vào. Nam nhân ngồi trên chiếc ghế chính giữa trung tâm phòng họp miệng vẽ lên một đường cong tình quái.

“Cô đúng là biết nghe lời thật!” Trịnh Hàn đan các ngón tay vào nhau tựa cằm nhìn nó thở lầy thở để không khí.

“Đội trưởng, nếu không có mục đích gì để tôi ở lại thì xin phép đi trước.” Nó lạnh lùng lườm nam nhân kia một cái rồi quay người toan bỏ đi.

“Ấy đừng! Ta đùa cô một chút thôi mà!” Anh ta ra sức níu kéo nó lại, “Có việc cần cô làm đây!”.

“Nói đi.”.

“Mai cô hãy tới trang trại trồng nho ngoại ô thành phố lấy giúp ta chai rượu nhé!”.

Chap này có vẻ không đặc biệt lắm mong mọi người thông cảm nhé!

Mọi người đọc xong hãy để lại comment hay vote gì cho mình nhé! Thân

~[Ann]

12. Bunnyannie - Chương 12: Tình Cờ Gặp Lại

Sáng sớm hôm sau nó đã phải vận động cái thân tàn của mình đi tới vùng ngoại ô thành phố theo lệnh của tên đội trưởng đáng ghét.

“Gì chứ? Giờ cả lấy rượu cũng phải nhờ ta?” Nó chỉ muốn đập đầu khi nghe cái việc mà Trịnh Hàn giao cho.

“Không phải rượu thường đâu. Đó là rượu chiêu đãi tên trùm chúng ta điều tra, có nó cực kì có lợi cho mình.” Anh ta nghiêm túc giải thích thuyết phục nó, “Tên này rất thích loại rượu nho thượng hạng của công ty Gold Bell nên ta đã đặt một chai, chỉ có điều bên đó yêu cầu tới tận nơi lấy hàng.”

“Công ty gì mà kì cục! Tại sao không chuyển phát nhanh tới chứ?!” Nó hầm hầm nguyên rửa, “Được rồi, ta đi là được chứ gì! Tới đó gặp ai đây?”

“Cô cứ bảo gặp giám đốc để lấy hàng đặt trước của Trịnh Hàn.” Anh ta còn làm ra vẻ quan trọng dặn dò nó, “Nghe đồn tay giám đốc trẻ này khá là ăn chơi, đàn đúm nên cô tuyệt đối phải hết sức đề phòng.”

“Hừ! Nếu lo thế thì anh đi luôn cho rồi!” Não bộ nó vận hành nảy ra một ý tưởng, “Nếu ta làm tốt liệu có thể tiếp quản nhiệm vụ tiếp đón tên trùm đó?”

Anh ta phán một câu khiến nó choáng váng, “Hắn ta là đồng tính! Nữ nhân xinh đẹp như cô không phải là khẩu vị của hắn!”

Nói sao thì nói, cứ hoàn thành việc lấy chai rượu trước đã. Trịnh Hàn đã đưa cho nó cả đồng tài liệu về nơi sắp đến cho nó nghiên cứu. Công ty sản xuất rượu ngoại nhập Gold Bell là công ty đứng nhì trên thị trường thương mại xuất khẩu trong nước, quy trình pha chế do chính tay vị giám đốc kia thực hiện khiến thương hiệu rượu của anh ta trở nên độc quyền. Giám đốc công ty chỉ là một sinh viên năm hai ngành Kỹ sư nông nghiệp nhưng anh ta đã tự mình thành lập công ty, tự mình mở một trang trại nho hàng ngàn hecta. Thoạt nghe cứ như là một vị giám đốc tài giỏi, tận tụy không ngờ lại là một nam nhân đầy tai tiếng trong giới kinh doanh. Nó lắc đầu ngán ngẩm, ngồi trong xe nhìn những áng mây chậm chạp, lười biếng trôi trên trời.

Bánh xe dừng hẳn, thẳng lại trước cổng một ngôi biệt thự kiểu Âu to lớn. Đây là nhà riêng của giám đốc công ty Gold Bell. Nó vuốt tóc, vác thanh kiếm đen trên vai hùng hổ đi vào.

Ding doong!

Nó ấn chuông cửa, trong lòng hiện hữu lên thứ cảm giác khó chịu.

“Ai đấy?” Loa chuông cửa vang lên giọng nói trầm của một nam nhân, chắc là quản gia.

“À ta tới lấy hàng đặt trước cho người tên Trịnh Hàn.”

“Mời vào.” Ngay sau đó cửa lập tức mở ra.

Nó đi bộ từ cổng vào nhà cũng mất gần 10 phút. Khu vườn xung quanh lối đi trải dài tới tận sân sau ngôi biệt thự trồng toàn cây sơn trà, cây long não và cây hoa anh đào cùng đủ thứ loại hoa cỏ bốn mùa đủ sắc. Nó thăm nghĩ tay giám đốc ăn chơi này quả là có thú vui kì quặc.

Nó đứng trước cánh cửa gỗ lớn màu nâu sậm, chưa kịp gõ cửa đã có người mở cửa, là một người đàn ông trung niên ăn mặc lịch sự.

“Xin thứ lỗi vì đã để tiểu thư đi bộ vào đây, mời cô vào trong.” Ông ấy hơi cúi người chào nó, đúng là quản gia thật rồi.

“Ồ không sao! Bác đừng khách sáo!” Nó cũng cúi người chào lại. Vì từ nhỏ tới giờ nó luôn nói những người giúp việc trong nhà rằng không được cúi chào nó, cũng đừng xưng “tiểu thư” nên việc người quản gia này làm thật sự khiến nó áy náy.

Nội thất bên trong cũng không khác là mấy so với vẻ bề ngoài, mang đậm phong cách phương tây. Có thể việc một mỹ nhân như nó vai vác thanh kiếm đen ngòm đi vào thật có chút kì lạ khiến người hầu nhà này ai cũng nhìn nó với cặp mắt quái đản nhưng nó chỉ bận tâm tới thiết kế nội thất, chẳng quan tâm họ nghĩ gì về mình.

“Tiểu thư, cô vui lòng đợi giám đốc của chúng tôi ở thư phòng nhé, cậu ấy sẽ đến ngay thôi!” Vị quản gia kia cười ôn hoà rồi dẫn nó tới một căn phòng làm việc lớn.

Nó ngồi xuống cái ghế sofa sau bàn trà, vô tư đung đưa chân. Người hầu mang vào phòng đó hai tách trà mật ong, nó lại tự nhiên uống một ngụm rồi tiếp tục chờ đợi. Trong khi đó có một thanh niên cao lớn, gương mặt đẹp tựa như điêu khắc, tướng mạo phong lưu, lẳng tử từ từ mở cánh cửa phòng làm việc ra.

“Để thiên kim tiểu thư của tập đoàn DN phải ngồi đợi, thật thất lễ quá!” Trong giọng nói có pha chút gió xuân, nhẹ nhàng bay vào tai nó. Nó dường như có thể thấy người đó đang mỉm cười.

Làm sao anh ta biết được thân phận của mình? Không phải là mình đã bí mật khoá những hồ sơ liên quan đến mẹ rồi sao?

Nó tò mò ngẩng mặt lên nhìn, bỗng người nó giật bắn, run lên từng cơn, miệng lắp bắp nói không ra lời: “Anh... anh là...”.

13. Bunnyannie - Chương 13: Nhớ Nhưng Khôn Nguôi

“Tiểu thư cứ thoải mái, đừng căng thẳng! Dù sao cũng đã từng quen biết.” Nam nhân đó ngồi đối diện nó, nụ cười trên mặt như ma vương tái thế.

Là hần! Là người đã lừa dối nó! Nó dĩ nhiên là không tin liền lấy tay dụi mắt mấy lượt, kết quả vẫn thấy hần ngồi đối diện nó mà cười. Giờ nó chỉ muốn chạy khỏi đây càng nhanh càng tốt nhưng chỉ cần nghĩ tới việc đi về tay không thì chắc chắn sẽ bị tên Trịnh Hàn kia đuổi ra khỏi đội, thế là chỉ biết cúi gằm mặt.

Bỗng nó nhớ ra điều cần hỏi, cần làm thế là đẹp bỏ cái vẻ u dột kia đi, hướng đôi mắt kia lạnh lùng nhìn hần, “Giám đốc, anh nói gì vậy? Ta chỉ là một sinh viên bình thường, gọi ”tiểu thư” không phải là hơi khách sáo hay sao?”.

“Tiểu thư giấu ai thì được nhưng không thể giấu ta nổi đâu.” Hần nháy mắt lộ rõ vẻ gian tà, “Thông tin của khách hàng đối với ta khá quan trọng, dĩ nhiên phải điều tra một chút.” Nói rồi hần ung dung uống một ngụm trà.

Nó suy ngẫm, nở nụ cười quỷ quyệt nhìn hần, “Nhưng người đặt hàng với anh là Trịnh Hàn, không phải ta, thế thì anh làm sao điều tra đây?”

“À ta chưa nói hết, tiểu thư là nhân viên dưới trướng Trịnh Hàn và công việc của các người ta dĩ nhiên đã biết.” Hần khoanh tay dựa người vào thân ghế quan sát biểu cảm của nó.

Công việc của bọn ta? Đã biết?

Nó rời khỏi ghế ngồi, đứng trước mặt hần, lạnh lùng rút thanh kiếm trên vai ra kề vào cổ hần, “Xui cho anh. Những người có ý đồ khi biết được thân phận của bọn ta đều chỉ có chung một kết cục.”.

“Ồ, tiểu thư mạnh động thật! Nhưng ta không hề có ý đồ, tuyệt nhiên sẽ giữ bí mật.” Hần nắm chặt cổ tay nó kéo lại, nó mất đà ngã luôn lên người hần, “Nếu có thì chỉ có ý đồ với cô.” Lại còn mỉm cười thật quyến rũ.

“Anh!” Nó cự người ngồi dậy, “Đừng hành động ngông cuồng!”.

Hắn buông cổ tay nó ra, nó liền đứng dậy cách xa một khoảng. Khi nãy kiếm của nó đang kề cổ hắn, nó bị hắn kéo làm đường kiếm trượt qua một vết dài trên cổ, vết thương bây giờ đang rỉ máu, vấy lên cổ áo sơ mi trắng li ti vài giọt máu.

Nó hoảng hốt chạy lại, quên cả việc hắn là ai, “Làm sao đây? Làm sao bây giờ?”.

Hắn bật cười trước hành động luống cuống đó của nó, với tay lấy một chiếc giấy ăn trên bàn lau vết máu trên cổ, nhìn nó đầy dịu dàng, “Xem ra em vẫn còn lo lắng cho ta lắm nhỉ?”.

Nó sững người, khi phát hiện khoảng cách giữa mình và hắn quá gần thì đã muộn, nó bị hắn kéo luôn vào người, giữ thật chặt. Nó lập tức theo phản xạ muốn đẩy ra liền bị hắn ghì chặt hơn, hơi thở ấm nóng phả bên tai:

“Chỉ một phút thôi! Em nhần tâm không cho ta nhìn thấy suốt ba năm trời, giờ ta lại được nhìn thấy em, em lại muốn cho ta chịu đựng không được thể hiện nỗi nhớ em sao?” Nói đoạn, hắn vuốt ve mái tóc nó, “Em là nữ nhân độc ác nhất mà ta biết.”.

Nó dĩ nhiên là xúc động, muốn ôm lấy hắn thật chặt nhưng những ký ức của sự việc khi xưa không cho phép, nó liền đẩy hắn ra, đứng dậy nói giọng vẻ chán ghét: “Hừ! Anh đừng có nói lời điều ngoa! Hay anh lại muốn nhìn thấy bộ dạng ta quy phục trước những lời tình cảm giả dối của anh thì anh mới hài lòng?” Nó đập mạnh tay xuống bàn, “Mau đưa ta chai rượu của Trịnh Hàn, đừng làm mất thời gian của ta.”.

“Trước khi đưa ta cần nói với em rõ ràng một chuyện mà đó giờ ta hèn nhất không nói.” Hắn đi lại bàn làm việc lấy ra một hộp đựng rượu màu đỏ mận, “Từ trước tới nay ta chưa từng lừa dối em, cũng chưa từng có ai khác ngoài em.”.

“Xảo biện! Vậy ý anh nói lúc anh hôn cô ta là ta đã hiểu lầm? Chẳng lẽ mắt ta có vấn đề nên nhìn nhầm người khác thành anh?” Nó bực mình nói với vẻ khinh miệt.

“Đúng là ta đã hôn cô ta nhưng ta không hề chủ động, cũng đã phản kháng.”.

“Vậy tại sao lúc đó anh không giải thích rõ với ta mà phải đợi tới bây giờ?”.

“Vì ta biết tính em rất khó chấp nhận lời giải thích và vì ta quá hèn nhất.” Giọng hắn trầm như muốn hoà vào không trung.

Thì ra mình nhỏ mọn thật!

“Hừ! Bây giờ sự thật có là gì thì ta cũng không quan tâm, tất cả đã là quá khứ rồi.” Nó giật mạnh hộp rượu trên bàn quay người đi luôn. Chỉ có hắn đứng đó cười trong đau khổ.

Phải! Ba năm, đã quá trễ rồi.

Rầm!

Nó đập cửa bước vào văn phòng của Trịnh Hàn khiến anh ta đang xì xoạp húp nước mì liền giật mình ho sặc sụa.

“Này! Cô tính dọa chết ai vậy?” Sặc một hồi anh ta mới định thần lại mà gân cổ lên quát nó.

“Ta thực muốn giết chết anh đấy đội trưởng.” Nó quét đôi mắt bạc đầy sát khí kia khắp người Trịnh Hàn khiến anh ta rùng mình mấy lượt. Nó tuốt kiếm khỏi vỏ, chìa mũi kiếm vào tên đang ăn mì trước mặt, “Anh mà còn cả gan nhờ ta đi tới đó thêm lần nào nữa ta sẽ một nhát đâm chết anh.”.

Nó đặt một hộp rượu màu đỏ mận lên bàn của Trịnh Hàn rồi thu kiếm lại đi ngay. Anh ta nuốt nước bọt ực một cái, nhìn nó như thể không tin được là nó vừa mới hăm dọa mình.

Rốt cuộc tên giám đốc kia đã làm gì cô ta mà cô ta lại về đây trút giận lên mình kia chứ?

Tít tít tít!

Vừa ra khỏi phòng của Trịnh Hàn điện thoại nó báo có tin nhắn, là tin nhắn của Chính Nhân.

“6h anh qua nhà đón em nhé!”.

Chính xác là nó đã quên bém việc hôm nay có hẹn ăn tối cùng chú thím và Chính Nhân. Thế là lại ba chân bốn cẳng chạy về nhà thay quần áo.

Trên chiếc xe màu bạc của Chính Nhân, nó ngồi ở ghế phụ còn anh thì lái xe. Thấy nó im lặng một cách bất thường anh đành phải lên tiếng trước:

“Em sao vậy? Hôm nay bị ai cắt mất lưỡi sao?”.

“Anh à, hôm nay em tình cờ gặp Phong Minh Luân.” Nó không quan tâm tới câu hỏi trêu đùa của Chính Nhân, lặng lẽ thốt ra một câu có sức công phá lớn tới mức Chính Nhân nghe xong liền lạng tay lái.

Anh điều chỉnh lại vô lăng, quay mặt qua hỏi nói với vẻ không thể tin, “Gì chứ? Cậu ta ở đâu mà em gặp?”.

“Đội trưởng nhờ em đi lấy hàng đặt trước, xui xẻo thế nào lại gặp hần ta là người giao hàng.” Nó ghìmi giọng thật trầm, đó là cách nó tỏ ra phần nộ trước mặt Chính Nhân.

“Lấy gì cơ? Ở đâu?”.

“Ra ngoại ô thành phố lấy chai rượu ở công ty sản xuất rượu ngoại nhập Gold Bell.”.

“Cậu ta là gì ở công ty?” Chính Nhân có chút ngờ vực nhìn khuôn mặt không chút cảm xúc của nó.

“Là giám đốc.” Nó lạnh nhạt buông thông một câu xanh rờn, dĩ nhiên là chỉ với Chính Nhân.

Kết!

Anh phanh xe gấp, ngạc nhiên quay lại nhìn nó, “Em đùa à?”.

“Sao lại đùa? Hần ta thật sự là giám đốc đấy!” Nó bình thản nhìn Chính Nhân liên tục đập đầu vào vô lăng.

“Công ty Gold Bell là một công ty tầm cỡ đấy, sao thằng nhóc chưa học hết đại học như nó lại có thể làm giám đốc?”.

“Sao anh hỏi em? Anh đi mà hỏi hần ta kìa.” Nó giục Chính Nhân, “Anh mau đi nhanh lên, chú thím đang chờ kìa! Chuyện này để sau hẵng nói.” Anh cũng sức nhớ ra liền phóng xe đi.

Bữa tối nó và Chính Nhân phải vờ vui vẻ cho chú thím vui, cứ cười cười nói nói kiểu giả tạo khiến hai người phát mệt. Cuối cùng trước lúc thím tiễn bọn nó ra về, bà ấy che miệng cười thích thú:

“Hai đứa vờ vịt vui vẻ trước mặt thím làm thím thấy buồn cười thật!” Nó và Chính Nhân chỉ biết đứng hình cười chữa ngượng. Đúng là không gì có thể qua được mắt của bà thím này.

Hôm sau nó mang tâm trạng cực kì nặng nề tới trường, Kiều Long đi cạnh thấy nó phờ phạc như thế cứ nghĩ là nó bệnh rồi, lo lắng đưa tay sờ trán nó:

“Linh nhi, sao nhìn em thiếu sinh khí thế? Trán đâu có nóng?”.

“Hôm qua em đã gặp lại tên phản bội Phong Minh Luân anh ạ.” Nó thở dài cúi đầu nhìn cái bóng dưới đất. Kiều Long nghe xong không khỏi giật mình.

Em mệt mỏi như vậy là vì cậu ta, cậu ta luôn là sự quan tâm của em, từ trước tới nay chưa hề thay đổi. Chỉ có em và anh là ngu ngốc không nhận ra chuyện này. Vậy mà anh còn hy vọng hão huyền cho rằng có ngày em sẽ đáp lại tình cảm chân thành của anh. Mong tưởng của anh không thể cứ thế mà cướp đi niềm hạnh phúc mà đáng ra em đã được hưởng từ rất lâu rồi, đã đến lúc em hạnh phúc thay cho anh rồi.

“Linh nhi, tối nay tập kiếm đạo xong anh sẽ tới đón em nhé? Có vài chuyện trong quá khứ anh cần nói rõ cho em biết.”.

14. Bunnyannie - Chương 14: Sự Thật Trong Quá Khứ Được Phơi Bày

7h15p tối hôm đó, nó vừa tập xong đã thấy Kiều Long đứng chờ trước cổng, tay rút túi quần, vẻ mặt trầm lặng nhìn ra khoảng không xa xăm tĩnh mịch. Kiều Long của hôm nay khác hẳn mọi ngày quá, bất giác làm nó thấy mọi chuyện có vẻ không ổn.

“Em ra rồi đây!” Nó từ xa chạy lại đứng thở hổn hển trước mặt anh ta.

“Đi dạo với anh được chứ?” Kiều Long hướng cặp mắt chất đầy sự yêu thương và ấm áp nhìn nó. Nó nghĩ mình không tới nỗi hẹp hòi tới mức đó nên gật nhẹ đầu đồng ý.

Nó cùng Kiều Long đi chậm chậm cạnh nhau trong công viên Xavier. Anh ta thì vẫn cứ im lặng không nói gì, nó chấp tay sau lưng khẽ liếc nhìn người bên cạnh. Khi nó không thể chịu được bầu không khí khó chịu này nữa, định bụng mở miệng nói thì ai đó đã kéo tọt nó ngã vào người mình, ghì thân nó thật chặt.

“Anh... có chuyện gì thế?” Nó giật bản người trước hành động kì lạ của Kiều Long, muốn đẩy anh ta.

“Xin em đừng, chỉ một chút thôi.” Nó bỗng thấy lời nói này có vài phần quen thuộc, “Anh sợ rằng sau khi nói ra anh sẽ không thể tiếp tục ở cạnh em được nữa.”

“Sao lại không thể? Anh đã đắc tội gì với em hay sao?”

Anh ta buông nó ra, nhìn nó thật chăm chú, đến mức nó tưởng là bị ánh mắt đó đốt cháy mặt mình luôn rồi. Nhìn một hồi lâu anh ta lại thở dài, giọng nói trở nên lạnh lẽo hơn bao giờ hết:

“Cái ngày mà em bị ai đó đẩy xuống sông, suýt nữa thì chết đuối, em có biết ai làm không? Em không biết, mọi người không biết nhưng anh biết.”

Người nó khẽ run khi nghe từng lời Kiều Long nói ra, “Anh đang nói gì vậy?”

“Cái ngày mà anh bảo có chuyện cần nói với em, để rồi em và anh cùng lên sân thượng bắt gặp Minh Luân đang hôn Tâm Như, em đã coi đó là một sự tình cờ do ông trời sắp đặt phải không?” Giọng anh ta càng ngày càng hạ thấp, “Đó là do anh và Tâm Như sắp đặt.”

“Anh... anh thôi đi. Đừng nói nữa, em không muốn nghe.” Nó bước lùi ra phía sau, cố giả vờ như không nghe thấy gì.

“Em càng như thế, anh càng phải nói. Kẻ đã sai người đẩy em xuống sông là Tâm Như, kẻ đã lên kế hoạch khiến em hiểu lầm Minh Luân cũng là cô ta. Lúc đó anh đã quá ngu ngốc, quá tham lam, chỉ vì sự ích kỉ của bản thân mà bắt tay hợp tác với cô ta tước đi hạnh phúc của hai người. Những lời này có vẻ sẽ là điều vô ích đối với em nhưng anh vẫn muốn nói, anh thật sự xin lỗi.”

Uỳnh!

Đầu nó bỗng nặng như đeo chì, choáng váng đến mức muốn ngã oạch xuống đất, hai bên tai thì lùng bùng toàn những tạp âm. Trong đầu liên tục vang lên từng câu nói của hắn ngày hôm qua, cứ lặp đi lặp lại không ngừng. Nó khoanh tay giữ chặt lấy cánh tay đang run rẩy của mình, nhìn Kiều Long trong nỗi tuyệt vọng:

“Những lời anh nói là thật sao? Hoá ra em đã bị lừa những ba năm trời à?”

Kiều Long không nhìn vào mắt nó, chỉ thốt ra được mỗi câu: “Anh thật sự xin lỗi.”

Đâu đó trong ký ức nó, trong tim nó hình ảnh kiều ngạo của hắn, điệu bộ đáng yêu của hắn chợt ủa về. Nó nhận ra rằng nó thật sự vẫn còn rất yêu hắn nhưng chỉ là đang ép bản thân không được nhớ hay quan tâm tới hắn mà thôi. Những gì nó nói hôm qua đã làm trái suy nghĩ của bản thân, đã làm tổn thương hắn mất rồi. Niềm hạnh phúc mong manh duy nhất đã bị chính tay nó đập vỡ, liệu còn có cơ hội hàn gắn?

“Cảm ơn anh vì đã nói cho em biết. Em sẽ không giận hay thất vọng gì về anh đâu, vì em luôn xem anh như là anh trai của mình.” Nó nhìn Kiều Long nở một nụ cười ấm áp trong sương lạnh.

“Linh...” Anh ta không thể tin những gì nó đang nói, càng thấy nụ cười của nó cứ như hư ảo.

“Bây giờ em có một chuyện quan trọng hơn cần làm, em đi trước nhé!” Nó mang nụ cười toả sáng như ánh hào quang kia đi vào màn đêm tối.

Bây giờ không biết phải khóc hay nên cười?

Nó tạm biệt Kiều Long xong liền chạy ngay ra xe của mình đi về phía vùng ngoại ô thành phố, đi về ngôi biệt thự trắng lộng lẫy của hắn.

Xe dừng, nó xuống đứng tần ngần trước cái cổng lớn, do dự có nên ấn chuông hay không. Bầu trời đỏ au, kéo mây che khuất ánh trăng bàng bạc cùng những vì tinh tú, chuẩn bị cho một cơn mưa đầu mùa.

Ding doong!

Sau một hồi đấu tranh tư tưởng kịch liệt, nó cũng đã quyết định ấn chuông cửa. Trong loa chuông phát ra một giọng nói quen thuộc:

“Ai đấy?”.

“Phiền bác vào báo với giám đốc, có Huyền Linh tới tìm ạ!”.

Ông ta bỏ đi một hồi, quay lại với câu trả lời không có trong suy nghĩ của nó: “Xin lỗi tiểu thư! Giờ cậu ấy không muốn tiếp khách. Xin cô về cho.”.

Gì chứ? Không muốn tiếp? Anh đang muốn đuổi khéo ta sao? Hôm nay ta không gặp được anh, ta không phải là Cửu Huyền Linh.

“Vậy phiền bác nói lại với hắn ta, cháu sẽ ngồi đợi ở đây, đến khi nào hắn ta chịu ra gặp cháu mới thôi.”.

“Tiểu thư... xin hãy về đi ạ!” Giọng vị quản gia vang lên trong loa chuông cửa có vẻ lúng túng.

Nó không quan tâm, ngồi bệt luôn xuống đất tỏ vẻ kiên quyết. Nó cũng ra lệnh cho chú tài xế lái xe về luôn khiến ông ấy không thể kháng lệnh nên đành lái xe đi khỏi. 45 phút trôi qua và nó vẫn ngồi lì ở đó. Trong một thư phòng của căn biệt thự, có một thân ảnh hướng ánh mắt nhìn nó qua ô kính trong suốt, miệng vẽ thành một đường cong tuyệt mỹ. Vị quản gia bối rối đi vào:

“Giám đốc, vị tiểu thư đó chắc chắn sẽ không đi nếu cậu không ra gặp. Hay là cho cô ấy vào đi?”.

“Bác quản gia, cháu đang muốn xem tình cảm của cô ấy dành cho cháu nhiều tới mức nào. Cô ấy là một nữ nhân kiên cường nhưng cháu cũng muốn biết sự kiên cường đó có dành cho cháu không.” Vị quản gia nghe xong cũng không nói gì, lặng lẽ đi ra khỏi phòng.

Hừ, anh được lắm Phong Minh Luân! Dám bỏ ta ngồi ngoài trời lạnh thế này, ta mà gặp được anh thì anh chết chắc!

Nó xoa xoa đôi bàn tay lạnh cóng vì cái rét của mùa đông, thăm nguyên rửa. Mây đen trên trời đã dày đặc, rơi từng giọt mưa nhỏ xuống gò má của nó.

Chết tiệt thật! Sao lại mưa lúc này kia chứ? Ông trời đang đùa với anh ta chơi khăm mình đây mà!

Mưa càng ngày càng nặng hạt, đổ xuống vùng ngoại ô thành phố Saint Roland như trút nước. Nó không mang dù nên cũng đã dính kha khá nước mưa, cùng với cái lạnh thấu xương của mùa đông đã làm nó trượt thân người ngã xuống nền đất ướt đầy cát bụi.

Anh ấy thật sự không cần mình nữa rồi, thấy chết mà không cứu, đồ nhẫn tâm!

Trong mê man nó vẫn nghĩ tới hắn, thăm trách mắng hắn. Bỗng có một thân ảnh xuất hiện cùng cây dù xanh nhạt, xốc thân người nửa tỉnh nửa mê của nó bước vào nhà, nó không thể mở mắt nhìn nhưng vẫn an tâm dựa đầu vào khuôn ngực rắn chắc đó.

“Ui da!” Nó nhồm người dậy ôm lấy cái đầu đang đau như búa bổ của mình, đưa mắt nhìn xung quanh.

Nó đang ngồi trên chiếc giường lớn từ trên xuống dưới toàn là một màu đen âm u, màu sắc vật dụng trong căn phòng cũng không khá hơn là mấy. Nó đang cố lục tung ký ức xem coi mình đang ở đâu thì cửa phòng mở ra, hắn cầm một bộ quần áo đi vào, tiến lại gần nó.

“Này heo ngốc, mau đi tắm thay đồ đi!” Hấn ném bộ quần áo trên tay xuống người nó, thấy nó vẫn ngồi ngây ra đó nhìn hấn không chút phản ứng, hấn vò tung mái tóc của nó lên, “Cứ mặc đồ ướt em sẽ cảm cho mà xem!”.

Nó xị mặt vuột lại mái tóc rối, trừng mắt nhìn hấn, “Anh để người ta tắm mưa ướt nhẹ rồi mới cho vào nhà, giờ thì bắt người ta đi tắm thay đồ, hành động của anh kì quặc thật đấy!”.

“Tắm xong rồi mới được nói chuyện với anh.”.

Phải rồi, nó tới đây vì mục đích đó mà. Nó biết không thể cãi thêm được gì, bèn ngoan ngoãn cầm bộ đồ hấn đưa đi tắm ngay. 10 phút sau nó trở ra, khuôn mặt có đủ sắc thái biểu cảm.

“Anh không còn bộ nào nhỏ hơn sao? Đồ cứ rộng thùng thình thế này khó chịu thật đấy!” Nó nhăn mặt nhìn hấn đang ung dung ngồi thưởng trà.

“Nhà anh không có nữ nhân, chỉ có anh nên đồ em đang mặc là đồ của anh, đó là cái áo nhỏ nhất của anh rồi.”.

Bộ dạng nó lúc này chẳng khác gì tên đầu gấu giả nữ: áo len đen cổ cao dài tay, quần military, thật chẳng có chút nữ tính. Nó hậm hực tạm chấp nhận đi lại phía bàn trà ngồi phịch xuống, với tay lấy một tách trà còn nghi ngút khói uống một hơi. Kết quả là vừa bị sặc vừa bị bỏng lưỡi.

“Em đấy! Đúng là chẳng để ý gì hết!” Hấn lấy một tờ giấy ăn tự nhiên lau miệng cho nó.

“Em... đã hiểu ra sai lầm trong quá khứ rồi, là anh Kiều Long nói.” Hấn nghe vậy liền khựng tay lại. Nó nắm chặt ống quần, cúi đầu xuống thật thấp, “Là em đã không tin tưởng anh, không cho anh cơ hội giải thích, giờ anh muốn em hay làm gì cũng được, em...”.

Nó chưa kịp nói hết câu đã bị ai đó khoá bằng miệng, ôm chặt lấy người nó. Nó bị dụ dỗ liền đáp trả lại nụ hôn ngọt ngào đầy mê lực đó, hai đôi môi quấn quýt hồi lâu mới rời ra. Khoé môi hấn cong lên một nụ cười đẹp như thiên sứ, hấn nhìn nó đầy âu yếm:

“Chuộc tội bằng cách này là được!”.

Nó xấu hổ đẩy hấn ra, quay lưng lại giấu khuôn mặt đỏ ửng của mình dưới cánh tay, hét lên: “Nam nhân xấu xa!”.

Hấn ôm chầm lấy nó từ phía sau, cười thật gian manh, “Chỉ xấu xa với mình em.”.

Thế là tối hôm đó, ở trong căn phòng nào đó, có một mỹ nam phải ngủ trên sofa, còn mỹ nhân bạn gái mình thì ngủ ngon giấc trên chiếc giường ấm áp.

Sáng hôm sau do có tiết học ở trường nên nó gọi tài xế tới chở về. Hấn bảo để hấn đưa đi nhưng nó cương quyết không chịu, nó bào biện rằng không muốn làm phiền hấn, hấn chỉ biết chịu thua. Thật ra thì nó không muốn hấn gặp Chính Nhân khi nó chưa nói rõ cho anh biết.

Tối trường, việc đầu tiên nó làm là đi tìm Chính Nhân nói rõ mọi chuyện. Nó hẹn Chính Nhân ra một khuôn viên vắng của trường, nhanh miệng giải thích từng vấn đề nhưng không đề cập tới việc Kiều Long hợp tác với Tâm Như.

“Thật quá lắm rồi! Cô ta là thể loại người gì vậy không biết!” Trán anh nổi đầy gân xanh lộ rõ vẻ tức giận. Đúng lúc đó thì Kiều Long đi tới, Chính Nhân liền kéo anh ta lại, “Cậu biết cô ả Tâm Như giở trò khi nào mà không nói tớ nghe thế thằng này!”.

Kiều Long ngạc nhiên nhìn nó, nó ghé sát tai anh nói, “Em không nói với anh ấy là anh có tham gia, chỉ nói anh tình cờ biết được.”.

Anh ta gật đầu ra vẻ hiểu ý, quay sang nói với thằng bạn chí cốt, “Tớ mới biết hôm qua, chỉ mới nói cho Linh biết chứ chưa kịp nói cậu nghe.”.

“Vì cậu nghĩ cho Linh nhi nên tạm tha cho cậu đấy!” Nói đoạn anh quay sang nhìn nó, “Thế em hoá giải hiểu lầm với thằng nhóc đó rồi chứ?”.

Nó cười tươi gật đầu cái rụp, chỉ có Chính Nhân thở dài. Chuông reng, nó vội tạm biệt hai ông anh chạy như bay về lớp, trong lòng hân hoan khó tả. Hôm nay cũng là ngày đội kiểm đạo tham gia giải toàn quốc, nó học xong sẽ cùng hân đến xem ủng hộ tinh thần cho các học viên, chỉ cần nghĩ tới đây là nó mong thời gian trôi nhanh một tí. Kiều Long nhìn theo dáng vẻ yêu đời của nó, gắng gượng nở một nụ cười.

Lẽ ra anh nên nói sớm với em mới phải. Nhìn em vui như vậy là anh đã hạnh phúc lắm rồi. Hãy cứ cười như vậy mãi nhé.

Thân tặng chap này cho những ai đã đọc, đã vote và đã comment cho mình. Mong mọi người tiếp tục ủng hộ mình. Thân

~[Ann]

15. Bunnyannie - Chương 15: Du Học Sinh Quay Về

Nó ngồi trong giảng đường, nhịp chân theo kim giây của đồng hồ. Đồng hồ vừa điểm 10h đúng là nó thu dọn tập vở chạy ù ra khỏi đó. Nó hướng về phía cổng trường, nhắm nơi sinh viên nữ nhiều nhất mà đi. Kể đang bị nữ nhân bao quanh trong vòng vây đó là một nam nhân có dáng vẻ kiêu ngạo, khuôn mặt hoàn mỹ đang tựa người vào một chiếc xe chờ ai đó.

Thấy mỹ nhân lạnh lùng đi tới, đám đông hiếu kì tự động dịch ra hai bên thành một lối nhỏ, nó vẫy tay chào hân từ xa: “Minh Luân!”.

Hắn nghe thấy cái giọng lạnh lùng mà đáng yêu của nó liền quay lại nhìn nó cười, “Mau đi thôi!”.

Nó le te chạy lại khoác tay hắn, hắn dĩ nhiên phải galant mở cửa xe cho nó bước vào, các sinh viên nữ đứng ở đó thấy thế nhất thời đồng loạt đều vỡ mộng.

Mỹ nam có chủ mất rồi, chủ không những xinh đẹp lại còn xuất sắc, tiếc thật.

Hắn lái xe đưa nó tới sân vận động, nơi diễn ra các giải thi đấu của nhiều bộ môn. Nó bảo hắn gửi xe rồi vào khu chờ đợi, nó vào trước để lên dây cót tinh thần cho từng người.

“Khi thi đấu phải hết sức tập trung đấy! Đừng vì nhìn đối thủ to con hơn mình mà nghĩ mình sẽ bại trận. Các cậu không ai đem được giải thưởng về thì biết tay ta!” Mặt nó vẫn lãnh đạm, vẫn lạnh như băng nhưng trong lòng nó thì lo chết đi được.

“Tỷ à, Y Dạ...” Một thành viên trong đội lí nhí nói với nó.

“Cậu ta thì sao? Không có cậu ta các cậu vẫn thi đấu được! Cậu ta không tới, sau này ta sẽ...” Nó chưa nói hết đã bị ai đó từ phía sau bịt mắt lại.

Biến thái hay sao mà làm trò này giữa thanh thiên bạch nhật?

Không để cho đối phương có cơ hội lên tiếng, nó liền thụi luôn cả cái cùi chỏ vào bụng tên đằng sau. Bị dính đòn quá bất ngờ, tên kia ngã lún quay xuống đất, đau không la nổi một câu.

Nó đắc thắng quay lại cười hả hê, “Đáng đời tên biến thái nhà ngươi!” Song nó lại thấy khuôn mặt này có chút quen thuộc, “Sao trông cậu quen quen thế nhỉ?”.

Tên đang nằm dưới đất cất giọng thều thào nhìn nó như trôn trời, “Tỷ đúng là không khác xưa chút nào, lợi hại thật!”.

“Là cậu sao Y Dạ? Về mà chẳng nói ai một tiếng, còn giở trò với ta, bị vậy cũng đáng.”.

Y Dạ gương ngồi dậy, các học viên kia liền chạy lại đỡ cậu ta đứng lên. Cậu ta trưng cái mặt méo xệch ra nhìn nó, nó hất mặt đi thể hiện ý chí “quyết không xin lỗi”: “Ta mới vừa về là đã ăn ngay đòn của tỷ rồi, vui thật!”.

“Cậu... bị đánh rồi bị đập đầu luôn à? Đó giờ ta mới thấy có người thích bị đánh đó.” Nó nhìn Y Dạ như tên biến thái bị tâm thần.

Cậu ta bỏ mặc lời nói và cả ánh mắt của nó, bước tới trước mặt nó mà ôm chầm lấy nó, “Được nhìn thấy tỷ lại rồi.”

“Này... này!” Nó đẩy mạnh Y Dạ ra, chỉ muốn đập cậu ta mấy phát cho bất tỉnh nhân sự luôn.

“Anh mới vừa đi gửi xe có một chút mà đã có nam nhân tới tán tỉnh em rồi sao? Nữ nhân của anh lợi hại thật!” Giọng nói âm trầm của hắc vương lên bên tai nó làm nó dựng hết cả tóc gáy.

“Anh tới rồi sao? Đừng hiểu lầm! Cậu ta chỉ là hậu bối của em thôi!”

“Dĩ nhiên anh sẽ không hiểu lầm. Mau đi tìm chỗ ngồi thôi.” Hắc xoa đầu nó kéo nó đi về phía khán đài.

Các học viên đều đang mắt tròn mắt dẹt nhìn cặp trai tài gái sắc đẹp như tranh kia đi khỏi. Y Dạ khẽ nhủ đôi mày cánh cung, không ngừng thắc mắc nhìn nam nhân đi cạnh nó.

“Đó là... bạn trai tỷ ấy sao?”

“Đây là lần đầu tiên bọn tôi thấy anh ta đó! Nhưng trông tỷ ấy thân mật, ngoan ngoãn nghe lời như thế thì chắc là đúng rồi.”

“Ấy ấy! Chuẩn bị tới lượt thi đấu của chúng ta rồi, đừng đứng đây tán dóc nữa!”

Họ luống cuống vác kiếm chạy ra sân đấu, Y Dạ cũng đi về phía khán đài. Nó nhìn thấy Y Dạ từ xa đi lại liền vẫy tay, vỗ vào một chỗ trống cạnh mình:

“Lại đây! Ta giữ chỗ cho cậu này!” Có ai đó ngồi cạnh nó đang ngậm tức giận, dĩ nhiên vì tính khí cao ngạo quá nhiều nên chết cũng không nói ra.

Y Dạ điềm nhiên ngồi cạnh nó và giờ nó đang bị kẹp cứng giữa hai tên nam nhân lườm nhau đầy sát khí. Nhưng nó đâu hề quan tâm cũng như hay biết, còn hồ hởi giới thiệu lẫn nhau:

“Minh Luân, đây là Y Dạ, hậu bối xuất sắc của em đây. Y Dạ, đây là Minh Luân - bạn trai của ta. Hai người làm quen nhé!”

Bốn từ “bạn trai của ta” còn hơn sét của búa thiên lôi giáng xuống đầu Y Dạ.

Hoá ra ta đã chậm một bước rồi sao?

“À chào cậu hậu bối! Minh Luân nhếch mép chìa tay ra trước mặt Y Dạ.

“Thì ra anh là bạn trai của đại tỷ, thật hân hạnh.” Cậu ta nắm lấy bàn tay của hắc, hai bàn tay siết chặt.

“Trận đấu bắt đầu rồi kìa!” Giọng nó cắt ngang trận đấu ngầm của cả hai.

Giải thi đấu kiếm đạo năm nay quy tụ hơn 10 đội từ khắp cả nước, trải qua biết bao nhiêu vòng dự tuyển và đấu loại để chọn ra những người xuất sắc. Đội của nó chỉ tham dự được 6 người, 9 người còn lại trong đội đã bị loại ở vòng bán kết. Những trận đấu đang diễn ra đầy căng thẳng, đến mức nó không dám thở mạnh, căng mắt hết cỡ để quan sát. Sau hơn 4 tiếng đồng hồ chậm chạp trôi qua, giải quán quân đã thuộc về một nam nhân ở thành phố phía Bắc, chỉ có một người duy nhất trong đội của nó đoạt giải, là giải á quân.

Nó thở dài, “Thôi thì ít ra cũng có một người giành giải.”

Y Dạ nhìn bộ dạng ủ dột của nó mà phì cười, “Tỷ à! Nếu có người trong đội đoạt giải thì tỷ phải vui lên mà đi chúc mừng cậu ấy chứ!”

“Linh nhi, cậu ta nói phải đó! Em mau đi xuống đó chúc mừng họ đi!” Hắc cũng lên tiếng, kéo tay nó đứng lên.

Nó lập tức trút bỏ cái vẻ ngoài thất vọng kia đi, vỗ vai từng người khích lệ. Họ dĩ nhiên là rất cảm động, cùng nhau quyết tâm hứa với nó năm sau nhất định sẽ giành giải quán quân. Như sự nhớ ra gì đó, nó quay sang chìa tay ra nhìn Y Dạ không chớp mắt.

“Tỷ đang làm gì vậy?” Cậu ta khó hiểu nhìn nó.

“Quà! Cậu hứa khi về sẽ đem quà về cho mọi người, thế của ta đâu?”.

Định bụng sẽ nói cho cô một điều bất ngờ làm quà nhưng có vẻ ta đã về trễ mất rồi.

“Ta để ở nhà rồi, ngày mai sẽ đem cho tỷ.”.

Tít tít tít!

Nó mở miệng tính nói thì điện thoại báo có tin nhắn, là của Trịnh Hàn.

“Tối mai là ngày tác chiến bắt tên trùm, cô nhớ tới trụ sở sớm. À! Nhớ cả nam trang.”.

Tối hôm sau, nó xuất hiện trước phòng làm việc của Trịnh Hàn với bộ dạng của một nam nhân, à không, là một mỹ nam mới phải. Nó không thêm gõ cửa, đẩy cửa vào luôn. Những nhân viên đang có mặt trong phòng đều đồng loạt nhìn về hướng mỹ nam nhỏ con vừa mở cửa, neho mắt nhìn khó hiểu. Một người trong số họ đi lại gần nó, ra sức đẩy nó ra ngoài.

“Xin lỗi cậu, chúng tôi không ai gọi thức ăn cả. Mời cậu ra ngoài cho.” Sở dĩ anh ta nói như vậy vì nó đang mặc trên người đồ của phục vụ nam.

“Áy áy, ta là Huyền Linh cơ mà!” Nó vùng vằng đẩy cánh tay của anh ta ra.

“Hả? Sao Linh lại ở đây? Đội trưởng, cô ấy vẫn chưa tới lúc phải nhận nhiệm vụ mà? Nói chi nhiệm vụ lần này cực kì quan trọng.”.

Trịnh Hàn cười như không có gì, “Không sao! Dù sao thì cô ta cũng thân vô đây mình, có thể tham gia nhiệm vụ kì này rồi! Chỉ có điều...” Nói đoạn, anh ta rời khỏi ghế ngồi bước về phía cửa nó đứng, tháo kính mình xuống rồi đeo vào cho nó, không nhận được liền bẹo má nó một cái đau điếng, “Cô nổi bật thế này thể nào cũng bị chú ý, yên phận giúp ta nhé!”.

Nó bước vào phòng họp, tay xoa cái má bị Trịnh Hàn véo mà trong lòng ầm ức. Anh chàng khi nãy đẩy nó ra khê hỏi nó:

“Có đem vũ khí chưa?” Nó rút sau lưng áo khoác ra một thanh đoản kiếm, anh ta mới gạt gù hài lòng.

Trịnh Hàn lại đứng giữa trung tâm phòng họp, dong dạc nói với những người có mặt:

“Mọi người, tối nay là đêm quan trọng, đừng để công sức hai năm trời của chúng ta đổ sông đổ biển. Nhưng nhớ phải cẩn thận, nhất là cô đó Huyền Linh. Cô không thể sử dụng súng nên chỉ được hỗ trợ từ xa, không có lệnh nhất định không được hành động. Mau xuất phát thôi!”.

Cả phòng họp đồng thanh trả lời, tiếng nói chung mang âm hưởng hùng hồn mà kính nể: “Rõ thưa đội trưởng!”.

16. Bunnyannie - Chương 16: Tính Chất Nguy Hiểm Của Công Việc

7h30p ở quán bar KING, một trong những quán bar lớn nhất thành phố Saint Roland.

Nếu như trong phim hình sự, tên trùm buôn lậu ma túy thường có vóc dáng bặm trợn, tay đeo nhẫn, thân xăm rồng rắn, xung quanh là mấy nữ nhân chân dài uốn éo thì tên trùm mà hôm nay nó gặp thật sự khác xa trong phim. Đó là một ông râu xồm mập mạp, có hơi dữ tợn nhưng chỉ hù được con nít, mặc áo chim

cò, hai bên ôm hai tên nam nhân ẻo lả, thân hình mảnh dẻ, da trắng nõn, tóc nhuộm vàng, xung quanh cả mấy chục tên áo đen đàng đàng sát khí.

Nó nhìn ông ta mà muốn buồn nôn. Nếu như là người ngoài thì e rằng sẽ chẳng ai biết được ông ta buồn lậu ma túy, quả là một vỏ bọc hoàn hảo. Nhưng ông ta sớm đã bị người của Trịnh Hàn bám đuôi. Một trong hai nam nhân ẻo lả kia là nhân viên của anh ta trà trộn, tiếp cận để tìm bằng chứng. Nó đoán chừng chắc là anh ta muốn vào nhà vệ sinh lắm rồi. Trịnh Hàn tự mình tiếp đón hẳn, những người tham gia bao gồm cả nó thì giả làm phục vụ, đầu bếp, bartender... Quán bar hôm nay được bao trọn. Thoạt nhìn thì có vẻ Trịnh Hàn liều mạng một thân một mình xông vào nguy hiểm nhưng lại có nhiều nhân lực trà trộn khiến đối phương không thể lường trước.

“Chào ông Đình! Đạo này làm ăn vẫn tốt chứ?” Trịnh Hàn ngồi chiếc ghế bên trái ông ta, nở một nụ cười hoà nhã.

“Đạo này cóm manh động quá nên việc làm ăn của ta có chút trục trặc. Lần này cậu lấy mấy ký ”gạo” hả Don?” Ông râu xồm kia cười phá lên, hệt như Trư Bát Giới thứ 2 vậy.

“3 ký được chứ? Xong tiệc hãy chuyển tới địa chỉ cũ cho ta, tiền sẽ tự động bay vào tài khoản của ông.”

“Haha! Cậu vẫn rất chu đáo trong cái khoản đó Don à!”

“Hôm nay ta có thứ muốn mời ông, ông xem.” Anh ta ngoắc tay bảo nó mang chai rượu tới.

Nó cầm chai rượu đi tới đặt xuống bàn, cổ nở một nụ cười thân thiện với lão heo kia, “Mời hai vị!” Nói rồi nó đi ngay, tránh cái ánh mắt ghê tởm của ông ta đang quét trên người nó.

“Chà! Cậu mang rượu của công ty Gold Bell tới sao? Hay, hay lắm! Nghe nói tay giám đốc này ít khi nhận đặt rượu trong nước, cậu có được nó thật sự rất tuyệt!” Lão ta phấn khích nhìn chai rượu trên bàn khen Trịnh Hàn tới tấp.

Xi! Nếu như anh ta không phải cấp trên của ta thì bạn trai ta đã không nhận đặt hàng rồi! Với cả ta mới là người đi lấy nó về!

Nó thầm phỉ báng Trịnh Hàn, không quên liếc cặp mắt bạc sắc như dao về phía anh ta. Đám du thủ du thực hung hăng của lão kia có vẻ đã hơi chú ý tới hành động kì lạ của nó.

“Nếu ông thích thì ta tốn chút sức cũng không sao! Nào, mời!” Anh ta bật nắp chai, rót vào ly của lão kia.

“Haha! Cậu cũng uống đi! Chuyển hàng lần này nếu về thuận lợi, ta sẽ để cho cậu một phần, coi như để cảm ơn chai rượu ngon này vậy!” Ông ta lắc nhẹ ly rượu trong tay, uống một hơi hết veo.

Rượu mà lão ta uống như nước lã, biết thế ta đã cho thuốc xổ vào!

Một tên to con nhìn nó chằm chằm rồi ghé sát tai hẳn thì thầm: “Đại ca, hình như có mai phục.” Ông ta nghe xong gạt nhẹ đầu, phúi tay bảo hẳn mau đi ra.

“Thật thất lễ với cậu quá Don à! Nhưng bây giờ ta cần phải loại bỏ con chuột nhắt đang thám thính ta cái đã!” Nói đoạn, lão ta rút khẩu súng ngắn giấu trong ngực áo ra hướng về phía nó, nó nhìn hòng súng đen ngòm không chút sợ sệt.

Đoàng!

Ông ta không do dự mà nổ súng luôn, thân thể nó bị một bóng người lao tới đẩy ra xa.

“Hự!” Trịnh Hàn ôm cánh tay bị trúng đạn của mình khê rên lên.

“Don, cậu diễn tệ quá! Ta chỉ mới hù lính của cậu một chút thôi mà cậu đã mất bình tĩnh rồi! Cậu làm ta thất vọng quá! Ta còn tưởng sẽ được chơi một trò chơi thú vị chứ!” Lão ta lắc đầu ngao ngán.

Nó đứng dậy, loạng choạng chạy lại chỗ Trịnh Hàn, “Tay chảy máu nhiều quá, không sao chứ?” Nó trừng mắt nhìn lão ta đầy căm thù.

“Anh bạn mỹ nam của cậu thú vị thật đấy! Lát ta mượn cậu ta chơi nhé D... Cái?!” Ông ta đang nói thì lập tức hốt hoảng quay sang cánh tay phải của mình, mặt cắt không còn một giọt máu.

“Ông không phải lo, chỉ là thuốc tê liệt mà thôi!” Nam nhân ảo lả ngồi cạnh ông ta nở một nụ cười quỷ dị.
“Người...!”

Ông ta chưa nói hết đã có khẩu súng kề vào bên thái dương. Anh chàng kia bỏ bộ tóc giả góm ghiếc ra, hạ thấp giọng: “Kẻ nào mạnh động ông ta lập tức chết ngay!”

Câu nói vừa dứt thì tên to con khi nãy đã kề họng súng đen ngòm sau gáy anh ta, cười đều, “Sơ hở quá đó nhóc con!”

Trịnh Hàn thấy tình huống trở nên xấu đi đành hạ lệnh, “Bắt hết không để sống một tên.”

Thế rồi mấy mươi mấy phục vụ, bartender đứng đó xông vào giáp lá cà với mấy chục tên đô con. Thêm 10 người nãy giờ trốn sau quầy bar nghe lệnh cũng xông ra, cả nó cũng tham chiến. Trịnh Hàn nén cơn đau từ cánh tay, đặc biệt đối đầu với tên to con đang dùng súng uy hiếp đồng đội.

Có tận 4 tên bao vây nó nhưng nhìn qua hình như là những tên yếu nhất trong bọn. Nó cười khẩy, “Cứ mấy tên đầu đất, gà mờ này chặn đường ta chẳng khác nào đang xem thường ta?”

Mấy tên kia bị chọc điên, nhắm mắt nó mà lao vào đánh. Nó nghiêng người né cú đầu tiên, lấy thân một tên làm trụ lộn một vòng trên không rồi hạ cẳng chân đập bốp vào đỉnh đầu tên thứ hai, đâm luôn vào mặt tên làm trụ kia một cái khiến hắn bất tỉnh nhân sự. 2 tên còn lại cũng hăng máu xông vào cùng lúc, nó rút thanh đoản kiếm ra chém hai nhát vào chân bọn chúng, thế là nằm lăn quay ra đó mà ôm vết thương. Tra kiếm vào vỏ, nó lại tiếp tục đi hỗ trợ mọi người.

Trong khi đó, tên to con lực lưỡng kia khinh thường nhìn Trịnh Hàn, lời lẽ thốt ra nghe chỉ muốn cho hắn tiết đường sinh sản, “Tên yếu ớt như mày mà cũng đòi đối đầu tao sao? Nực cười thật! Ngoan ngoan mà yên phận đi, Don!”

Trịnh Hàn rút súng ra nhắm giữa trán hắn, mắt chất đầy sự âm u, “Người sợ không thể đấu tay đôi được với ta nên dùng lời lẽ thổ bỉ mà né tránh sao? Chúng ta cùng cá cược đi!” Giọng anh ta trầm xuống mang bao nhiêu là thách thức, “Bây giờ ta và người đấu tay đôi, không dùng súng, người của ta cũng không uy hiếp ông chủ các người. Người thắng ta rút lui, ta thắng các người đầu hàng, thế nào?”

“Đội trưởng, không được liều mạng!” Nam nhân ngồi kế lão già kia bắt ngờ lên tiếng can ngăn.

“Tên ảo lả này im lặng đi!” Tên kia dí khẩu súng sát vào đầu người vừa nói, miệng cười xảo quyệt, “Được! Đấu thì đấu!”

Nói xong hắn thu súng nhảy qua hàng ghế tung một cú đâm móc về phía Trịnh Hàn, anh ta nhanh chân nghiêng người né nhưng không đề phòng bên dưới liền bị hắn ta vung chân lên đá vào vết thương. Trịnh Hàn ngã nhào ra sau, tay ôm vết thương mà mặt nhăn nhó không thể tả.

Tên to xác kia cười khinh miệt, “Don, luật đấu nói là không được chơi ăn gian đâu đúng chứ?”

Tức thì đằng sau lưng anh ta xuất hiện một thân ảnh với lưỡi dao sắc lẹm sáng loáng, nó nhìn thấy liền chạy lại đẩy người anh ta qua một bên, lấy chân đập thẳng vào bụng tên đó không thương tiếc. Hắn gục ngã nhưng trước đó đã kịp rạch một đường dài trên cánh tay trái nó.

Nó lạnh lùng nhìn tên kia trán nổi đầy gân xanh, “Anh bạn! Chơi vậy không đẹp đâu! Anh phá luật thì ta cũng vậy.”

Trịnh Hàn hoảng hốt nhìn vết thương rướm máu của nó, “Này! Sao cô loi chơi thế? Dám cãi lệnh ta à?”

Nó chưa kịp trả lời thì tên kia nhện không nổi nữa liền cầm một cái ghế gần đó vung lên cao, “Còn ở đó mà tâm sự! Để tao tiễn bọn mày đi luôn!”

Rầm!

Nó những tưởng bị cái ghế to dùng đó giáng vào đầu thì ít ra cũng phải thấy đau đớn đôi chút, nhưng sao lại chẳng đau gì thế này? Nó ngược mặt lên nhìn, có thứ gì đó ấm nóng rơi xuống gò má nó. Nó giật mình nhìn kẻ đang chống tay đè nó xuống sàn, máu ướt đầm cả áo.

“Cô cứng đầu thật, suýt nữa là mất mạng rồi.” Anh ta thở hổn hển nói hết câu đó rồi trượt tay ngã xuống sàn.

Nó lồm cồm ngồi dậy nhìn cái ghế bị gãy chân nằm bên cạnh, đầu loé lên một ý nghĩ: Trịnh Hàn đã đỡ thay nó cú giáng chết người đó! Nó cảm phần nhìn tên vừa gây họa kia, lạnh lùng nói, “Các anh hãy cử vài người đưa đội trưởng đi cấp cứu, số còn lại ở đây quét sạch bọn chúng.”

Họ lập tức làm theo lời nó. Dù gì thì giờ quân số bên ta cũng đông hơn bên địch, ta lại nắm giữ mạng sống ông chủ của chúng, việc hạ chúng không phải là khó. Nó một mình một kiếm xông lên hạ tên to xác kia trong chớp mắt, không để hắn có cơ hội kịp rút súng hay giở trò. Những tên cứng đầu còn lại cũng bị đồng nghiệp nó hạ sạch, còng tay từng tên áp giải về sở điều tra.

Vụ việc hôm đó tổn thất bên ta không nhiều, đa phần tất cả mọi người chỉ bị bầm hay xây xát nhẹ. Nhưng nó vác cái cánh tay bị băng bó đi gặp hắn và Chính Nhân liền bị mắng cho một trận tội lỗi mạng. Nó âm ỉ đi vào bệnh viện tận tình chăm sóc Trịnh Hàn để trả công.

Sau 4 ngày nằm viện mê man, Trịnh Hàn cuối cùng cũng tỉnh lại với cái đầu cuộn băng trắng cùng cánh tay bị băng bó. Anh ta ôm đầu ngồi dậy, liếc sang thấy có người đang ngủ cạnh giường mình. Là nó. Nói là chăm sóc nhưng ngồi chưa được bao lâu thì nó đã ngủ gục.

Trịnh Hàn phì cười, xoa xoa đầu nó, “Cô ta làm gì ở đây vậy kìa?”

Như cảm nhận có ai đó đang sờ vào mái tóc yêu quý của mình, nó ngồi dậy dụi mắt nhìn Trịnh Hàn, “Đội trưởng, anh tỉnh rồi sao? Á, phải đi báo bác sĩ.” Nói rồi nó chạy khỏi phòng bệnh mặc cho Trịnh Hàn đang ngơ ngác.

Bác sĩ và y tá vào khám cho anh ta xong thì đi ngay. Lúc này nó mới lí nhí nói với anh ta, “Đội trưởng, anh cứu mạng ta hai lần, ta thực không biết phải làm sao để trả công.”

Trịnh Hàn nhìn thái độ đáng yêu của nó mà cười xoa, “Chỉ cần cô sau này nhất nhất nghe theo lời ta là được!”

“Hay là vậy đi! Ta nói bạn trai ta tặng anh một chai rượu coi như trả ơn nhé?” Mắt nó sáng rỡ nhìn anh ta.

“Bạn... trai cô?!” Anh ta ngờ vực nhìn ngược lại nó.

“Phải! Là giám đốc công ty Gold Bell đấy! Nhờ anh mà lần trước ta và anh ấy đã gặp lại nhau, lần đó vẫn chưa cảm ơn anh tử tế, thật có lỗi.”

Hoá ra là đã có bạn trai rồi sao? Anh chàng giám đốc đó tốt số thật!

“C... cũng được! Ta sẽ nhận chai rượu làm quà đền ơn.” Trịnh Hàn nuốt mấy câu trong lòng vào cuống họng, miễn cưỡng trả lời nó.

Tít tít tít!

Màn hình điện thoại nó lập loè tin nhắn của một dãy tên: Bạn trai biến thái. Nó hí hửng mở ra xem.

“Về nhà anh mau! Thử không về xem, anh sẽ giấu kiếm của em đi!”

Nó hoảng hốt chào Trịnh Hàn rồi chạy biến đi. Anh ta ngồi đó ngắm bầu trời bên ngoài ô cửa sổ, khẽ thở dài. Nữ nhân mà anh yêu... mãi mãi sẽ không biết được tình cảm của anh.

17. Bunnyannie - Chương 17: Bình Yên Là Trước Giông Tố

Chiếc xe của nó lao đi vun vút về vùng ngoại ô thành phố. Tới nơi, nó ấn chuông cửa, đợi cửa mở rồi hí hục chạy vào.

“E... em tới rồi đây!” Nó thở hổn hển trước cửa phòng của hắn, vừa dứt lời liền bị hắn kéo vào trong đẩy xuống ghế sofa.

“Nói! Cả ngày hôm nay em đi đâu?” Mặt hắn hầm hầm như muốn nuốt sống nó.

“Em vào bệnh viện thăm đội trưởng.” Nó cúi đầu, lí nhí giải thích với hắn.

“Có ngoại tình không đó?” Hắn cười gian chọc nó.

Nào ngờ nó lại chẳng biết mình bị chọc, phản ứng dữ dội, “Không có! Em luôn nhất kiến chung tình với anh mà!”.

Miệng hắn vẽ thành hình vòng cung vô cùng ảm áp, bóng dáng nó phản chiếu trong mắt hắn lay động, “Được rồi! Anh tin em mà!” Hắn dịu dàng xoa đầu nó, khẽ hỏi, “Anh đụng vào tóc thế này có ghét không?”.

“Không.”.

“Vì sao?”.

“Vì anh là Minh Luân.”.

Nét cười trên đôi mắt hắn tràn ngập hạnh phúc, miệng cười mãi không thôi. Nó sực nhớ ra điều gì đó, quay qua nói với hắn:

“Anh à, đội trưởng đã tỉnh rồi đấy. Mai anh đưa em một chai rượu để em tặng anh ấy nhé?”.

Hắn nheo mắt nhìn nó, “Sao lại phải tặng?”.

“Anh ấy đã cứu em những hai lần lặn đó, phải tặng chút quà để cảm ơn chứ!” Nó ra sức lắc lắc cánh tay hắn.

“Thế sao lại lấy rượu của anh làm quà?”.

“Vì rượu của anh ngon.” Ai đó nghe xong dĩ nhiên là rất vui nhưng vẫn cố giấu bằng vẻ mặt điềm tĩnh.

“Vậy em sẽ trả tiền chứ?” Hắn ranh mãnh nhìn nó rơi vào thế bí.

“Gì chứ? Anh sẽ lấy tiền của em sao? Em chỉ mới là sinh viên, chưa có lương đâu!” Nó hậm hực nhìn hắn.

“Dóc tổ! Em là thiên kim tiểu thư của... Ừm!” Hắn chưa nói hết câu đã bị nó bịt miệng lại.

“Nhỏ tiếng chút chứ! Em đã không nhận tiền gì từ mẹ ngoài tiền học phí và một ít tiền tiêu vặt, vì em không muốn phải phụ thuộc quá nhiều vào mẹ. Nói cách khác, em chẳng khác gì một đứa sinh viên nghèo. Thế mà bạn trai em làm giám đốc lại chẳng chịu nuôi em gì cả!”.

Hắn cười quỷ quyệt, “Cưới em về sẽ nuôi em.” Sau đó lại bị nó đánh cho một cú vào bụng, vẫn chưa chừa mà tiếp tục nói giọng gian xảo, “Thế không trả bằng tiền là được phải không?”.

“Có chai rượu mà không trả bằng tiền thì bằng...”.

Nó lại bị ai đó kéo vào lòng mà áp môi mình lên môi nó. Nụ hôn nhẹ nhàng đầy ngọt ngào làm nó tưởng thời gian như ngưng đọng. Khi đã mãn nguyện, môi hắn mới rời khỏi đôi môi màu anh đào của nó. Hắn nhìn nó đầy gian xảo:

“Trả bằng cái này cùng với một bữa tối được chứ?”.

Nó ngoan ngoãn gật đầu, nằm gọn trong vòng tay của hắn, vòng tay ảm áp tựa như được đôi cánh của thiên sứ ôm vào lòng.

Nó ở nhà hắn tới tận tối mới về. Vừa đẩy cửa vào nhà đã thấy bà mẹ quý hoá của nó khoanh tay đứng đợi sẵn ở trước sảnh, mặt lạnh như tiền.

“Vào phòng khách, mẹ có chuyện muốn nói.”.

Nó miễn cưỡng đi vào, quăng cái ba lô xuống đất, mặt lạnh không kém gì mẹ nó, “Mẹ có chuyện gì thì nói nhanh lên.”

“Cánh tay trái, vì sao lại băng bó?”

Nó cười nhạt, “Không phải những kẻ mà mẹ ra lệnh theo dõi con đã nói lại cho mẹ nghe hết rồi sao? Mẹ còn hỏi lại làm gì?”

“Con giỏi lắm, coi như mẹ bỏ qua cho con lần này! Ngày mai con phải cùng mẹ tham dự buổi tiệc chúc mừng của gia tộc họ Vũ. Không được từ chối!” Mẹ nó nghiêm giọng, quyết làm cho đứa con gái độc nhất này phải nghe lời.

“Mẹ có quyền gì mà ép con đi?”

“Con nên nhớ, mẹ đã phải rất nhẫn nại để cho con theo học ngành mà con thích, làm công việc mà con muốn, chứ không ép buộc con phải thừa kế tập đoàn này. Nhưng nếu như bây giờ con không nghe theo yêu cầu của mẹ thì con đừng hòng có thể tiếp tục làm việc.” Bà Diệp Mạn Vy đã sử dụng kế sách cuối cùng để uy hiếp nó. Thật tâm thì bà không nỡ nhưng chỉ vì con của bà quá ương bướng.

“Ha! Bây giờ mẹ đang uy hiếp con sao? Đã bao giờ mẹ nghĩ cho cảm xúc hay ý nghĩ của con và ba chưa? Mẹ chỉ toàn quyết định theo ý của mình mà thôi!” Nó nhìn bà Mạn Vy đầy uất hận.

“Được, nếu con không đi, ngày mai sẽ có giấy đuổi việc chuyển tới.” Mẹ nó cố nén nỗi đau vào lòng, nhìn đứa con gái thân thương của bà đầy nghiêm khắc.

“Hay lắm! Mẹ thắng rồi! Con đi là được chứ gì? Nhưng tới đó rồi con nhất định sẽ không cười nói với những con người giả tạo đầy mưu mô kia đâu!” Nó hét lên, trong lòng pha lẫn bao nhiêu là xúc cảm.

“Thật là con sẽ đi không? Vậy thì đến đó cứ tùy con xử sự.” Bà hài lòng nhìn nó.

“Xong rồi phải không? Vậy con đi đây!” Nó đứng dậy vác ba lô lên vai đi một mạch ra cửa chính.

“Đứng lại! Giờ này con còn đi đâu?”

“Tới một nơi không có mẹ.” Nó lạnh lùng để lại câu đó rồi đi luôn ra xe.

Trong căn biệt thự rộng lớn đó, bà Diệp Mạn Vy ôm mặt khóc nức nở khiến người hầu trong nhà cũng phải lúng túng không biết phải làm sao. Bà nghĩ rằng càng ngày nó càng coi bà như là một mụ phù thủy mất rồi.

Còn nó, mang tâm trạng rối bời đi thẳng một mạch tới nhà chú thím ở tạm một đêm. Bà thím vỗ về nó hết mực, thương yêu nó hết lòng nhưng vẫn khuyên nó nên nghe lời mẹ một chút. Nó không nói gì, cũng không dám cãi lời, chỉ nằm yên cho thím vuốt ve tóc nó rồi chìm vào giấc ngủ.

18. Bunnyannie - Chương 18: Bại Lộ Thân Thế

Hôm sau, Chính Nhân tới nhà chú thím đón nó đến trường, khẽ cốc đầu nó một cái, “Qua đây mà không báo anh đi cùng này!”

Nó lạnh lùng lườm Chính Nhân một cái, “Em qua lúc gần nửa đêm, lúc đó gọi thì anh sẽ qua được sao? Với cả bây giờ gọi rồi còn gì?”

Chính Nhân khóc ròng.

Bao nhiêu năm rồi tính nó vẫn thế, chỉ biết bắt nạt anh của mình là hay.

Nó và Chính Nhân chào chú thím rồi đến trường. Lên xe rồi mà nó vẫn giữ nguyên nét mặt lạnh lùng như thể làm Chính Nhân phải nuốt nước bọt liên tục, khí tỏa ra từ người ngồi bên cạnh còn lạnh hơn cả điều hoà trong xe.

“Hôm nay anh cũng đi phải không?” Cuối cùng nó cũng chịu lên tiếng, nhưng là một câu hỏi không đầu không đuôi mất luôn khúc giữa.

“Đi đâu cơ?” Anh khó hiểu nhìn khuôn mặt không chút cảm xúc của nó.

“Tham dự tiệc chúc mừng của gia tộc họ Vũ.”

Thì ra việc khiến con bé khó chịu và qua nhà chú thím lúc nửa đêm là đây.

“Anh có nghe ba nhắc tới nhưng anh không đi.” Chính Nhân điềm nhiên trả lời nó.

“Tại sao không đi?” Nó hằm hằm quay sang nhìn Chính Nhân như muốn bắt anh ra.

“Tại... hôm nay anh có bài luận, phải ở thư viện tới tối nên ba nói anh không cần đi.”

“Thật không?” Nó ngạc nhiên nhìn anh, “Vậy thì hôm nay em tiêu rồi! Vì nghĩ thể nào cũng có anh đi nên em mới đồng ý. Giờ làm sao bây giờ?” Nó tức tối ra sức lắc cánh tay của Chính Nhân, làm nó muốn đứt lìa ra.

“Ấy ấy, anh đang lái xe cơ mà!”

“Tại anh hết đây!” Nó buông cánh tay anh ra, phóng ánh mắt như ngàn mũi tên về phía anh, “Mau hủy việc làm luận ở thư viện cho em.”

Anh bực mình cốc nó một cái đầu đinh, “Con bé này ngang ngược nhỉ! Dám ra lệnh cho anh à!”

“Bây giờ em phải làm sao? Sắp tận thế tới nơi rồi!” Anh phì cười khi thấy nó lấy tay cào cửa kính, miệng than vãn không ngừng.

Suốt cả buổi học, nó cứ nơm nớp lo sợ, thầm mong thời gian trôi chậm tí chút, nhưng luôn cũng được. Thế quái nào thời gian vẫn cứ trôi. Tới lúc tan học, nó chạy vào lại xe của Chính Nhân, sắp mở cửa bước vào thì ba tên nam nhân mặc áo đen to lù lù đứng sau lưng nó.

“Tiểu thư, chúng tôi được lệnh tới trường hộ tống cô.” Giọng ông ta ồm ồm, nói oang oang thật lớn hai tiếng “tiểu thư”.

“Oái! Các người nhỏ tiếng chút! Ta đi theo là được chứ gì! Với lại, cảm không được gọi ta là “tiểu thư” ở đây!” Nó trừng mắt nhìn ba cục than to đùng kia, bước vào xe của họ trong toàn bộ ánh nhìn của sinh viên toàn trường.

Tiêu rồi, kì này chết chắc rồi! Mẹ sẽ quay ta vòng vòng như nướng gà cho mà xem!

Tiệc chúc mừng của gia tộc họ Vũ có rất nhiều các chính trị gia, các nhà đầu tư hay giám đốc các công ty lớn, chỉ thiếu mỗi Tổng thống thôi. Nơi tổ chức dĩ nhiên là một nơi vô cùng xa hoa, long lẫy và hoành tráng. Nhưng hình như những thứ đó chỉ có thể làm nền cho một mỹ nhân vừa bước vào.

Cô nàng vận một bộ váy trắng hàng hiệu, dài trên gối một chút, không quá cầu kỳ nhưng rất sang trọng. Mái tóc nâu búi lên một ít, phần tóc còn lại xoã tự nhiên. Khuôn mặt vốn dĩ đã rất xinh đẹp nay lại được trang điểm nhẹ, càng tôn lên cái vẻ yêu kiều, sắc sảo. Đặc biệt là đôi mắt bạc cùng thần sắc vô cảm của mỹ nhân đó, tất cả đều toát lên sự lạnh giá khiến mọi người không ai dám nhìn nữa.

Nó lạnh lùng quét mắt xung quanh tìm kiếm mẹ mình, thầm coi thường những con người đang mang mặt nạ hoá trang kia. Tầm mắt đã nhìn thấy bà Mạn Vy, nó chậm chậm đi lại phía mẹ mình, lạnh nhạt nói:

“Con tới rồi.”

“Tốt lắm.” Bà Mạn Vy mỉm cười hài lòng, “Con mau chào giám đốc và phu nhân đi.”

Nó miễn cưỡng cúi người chào hai người trước mặt, “Xin chào giám đốc Vũ và phu nhân.”

Giám đốc Vũ cười lịch sự, “Không cần phải khách sáo thế! Con thân là thiên kim tiểu thư của tập đoàn DN cơ mà!”

Thế là những người tò mò, hiếu kì quanh đó được một phen trầm trồ. Mỹ nhân xinh đẹp như thiên thần bằng giá đó là con gái độc nhất của bà giám đốc công ty DN, một cô công chúa không bao giờ lộ diện. Sau màn công khai danh tính hùng hồn của giám đốc Vũ, nó lập tức bị nhiều người vây quanh, đa phần là hỏi tại sao đó giờ nó không tham dự bất cứ sự kiện nào cùng mẹ.

Nó bực mình bởi những câu hỏi và nụ cười giả tạo đó, thần sắc u ám, lạnh lẽo hơn bao giờ hết, “Việc của ta không tới lượt các người biết.”

Thế là họ đã tránh khỏi nó trong vòng một giây ngắn ngủi. Bà Mạn Vy nhìn nó lắc đầu ngán ngẩm rồi tiếp tục đi chào những người xung quanh.

Không khí vô vị và ngột ngạt nơi đây khiến nó chán nản, liền tìm một góc khuất mà đứng chờ thời gian qua đi. Thật lòng thì nó chẳng muốn tốn thời gian ở đây làm gì, nhưng nó cũng không muốn làm mẹ mình mất mặt, thế là đành phải chịu đựng đứng đây hai tiếng.

Đúng lúc đó, đại thiếu gia họ Vũ bước ra, ánh mắt cậu ta dừng ngay chỗ nó đứng, một nữ nhân váy trắng thuần khiết nhưng lạnh lùng. Khoé miệng cậu ta khẽ nhếch lên thích thú, chậm rãi tiến về phía nó. Nó đang nhìn đôi cao gót dưới chân, nghe có tiếng chân bước gần lại liền ngẩng mặt lên, lạnh lùng gằn lên từng chữ:

“Đã nói là không được lại gần ta.”

“Ngay cả ta cũng không được hay sao?” Cậu ta nháy mắt nhìn nó cười.

“Y... Y Dạ? Sao cậu ở đây?” Nó ngạc nhiên nhìn thân ảnh trước mặt.

Tiêu thật rồi, không ngờ cậu ta lại có mặt ở đây! Thân thể giấu kín của ta không chừng cậu ta đã biết.

“À! Đó giờ ta không cho mọi người biết, ta thân là đại thiếu gia của gia tộc Vũ. Còn tỷ, vì sao cũng có mặt ở đây? Không lẽ...” Cậu ta ngờ vực nhìn nó từ trên xuống dưới một lượt.

“Gi... gì chứ? Ta... À ta có chuyện cần phải đi trước. Gặp cậu sau!” Nó tính đánh bài chuồn để tránh sự nghi ngờ của Y Dạ.

Nhưng chẳng có gì như nó mong muốn. Nó quay người tính bỏ đi thì nghe giọng mẹ nó từ xa vọng lại, “Linh nhi, con đi đâu vậy?”

“Con sao? Tỷ là con gái của giám đốc Diệp sao?” Y Dạ giữ chặt cánh tay nó làm nó không thể vùng chạy được.

Mẹ muốn giết con thì mới hài lòng sao? Cậu ta đã biết thì chắc chắn sẽ không để mình đi khi chưa nghe giải thích đầu.

Nghĩ đoạn, nó quay lại nhìn Y Dạ cười lấp liếm rồi cao giọng nói với cậu ta, “Phải, ta là... con của bà ấy. Nhưng cậu cũng giấu ta và mọi người chuyện cậu là thiếu gia giàu có mà, nên ta cũng có quyền giấu mọi người chứ!”

“Rồi rồi! Ta không nói ai nghe đâu mà!” Nghe đến đây nó thở phào nhẹ nhõm. Cậu ta ghé sát tai nó thì thầm, “Tỷ muốn trốn khỏi đây đi chơi không?”

Đôi mắt bạc của nó sáng lên, nhìn Y Dạ không chớp mắt, “Thật không? Cậu đi với ta à?”

Cậu ta khẽ gật đầu, đi lại chỗ giám đốc Vũ đang chào hỏi, “Thưa ba, thưa giám đốc Diệp, con xin phép đưa tiểu thư Huyền Linh ra ngoài nhé!” Còn kéo tay nó lại bên cạnh cậu.

Giám đốc Vũ và bà Mạn Vy đồng loạt gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Đợi hai đứa nó đi khỏi cửa trong bao ánh nhìn ngưỡng mộ, giám đốc Vũ mới quay sang nói với vợ mình:

“Có biết bao nhiêu là hoa hồng xung quanh nó, vậy mà chọn tới chọn lui nó vẫn chọn cảnh đẹp nhất nhưng nhiều gai nhất. Con trai chúng ta phải lòng tiểu thư đó mất rồi.” Vị phu nhân đứng cạnh mỉm cười hài lòng.

Y Dạ kéo nó đi qua dòng người đông đúc trên phố, vào một tiệm kem lớn. Ăn kem xong, cậu ta lại dẫn nó đi mua sắm ở khu thương mại rồi dẫn nó đến công viên giải trí Tropical. Suốt cả ngày hôm nay, nó thoải mái vui chơi cùng Y Dạ mà chẳng biết có người ở nhà đang tức sôi máu. Đến chừng 9h tối, cậu ta mới đưa nó về nhà.

“Hôm nay ta thực rất vui, lần sau ta sẽ đãi cậu một châu hoành trắng để cảm ơn.” Nó hào hứng cười híp mắt với Y Dạ.

“Tỷ à, ta gọi tỷ là Linh nhi được không?”.

“Này, số cơm ta đã ăn nhiều hơn cậu một năm đấy, gọi như vậy không phải là vô lễ sao?” Nó nheo mắt nhìn khuôn mặt bị ánh đèn đường vàng vọt chiếu vào của Y Dạ.

Bất giác cậu ta ôm nó vào người, giọng nói trầm ấm mà tựa như hư vô, “Ta thật sự rất thích tỷ.”.

Nó nghe xong dĩ nhiên là lập tức đẩy mạnh cậu ta ra, quay lưng đi vào nhà, chỉ để lại cho Y Dạ một câu lạnh tanh, “Nhưng ta đã có bạn trai rồi, ta và anh ấy cũng yêu nhau rất nhiều. Cậu đừng phí sức làm gì.”.

Y Dạ ngẩng mặt nhìn bầu trời đen không gợn chút mây mù mà cười khổ. Cậu biết chứ, nhưng cậu vẫn muốn có được nó, một nữ nhân lạnh lùng khó chinh phục.

19. Bunnyannie - Chương 19: Chia Cắt Và Đỉnh Ước

Sáng hôm sau, nó đến trường trong tâm trạng vô cùng bức bối, cả giờ học cứ thấp thỏm như ngồi trên đồng lửa. Những lời mẹ nó nói tối qua thật sự đã khiến nó muốn cắn lưỡi mà chết.

Nó bỏ Y Dạ đứng đó mà đi vào nhà, vừa vào đã chạm ngay khuôn mặt hung thần của bà Mạn Vy.

“Con có bạn trai khi nào vậy Linh nhi?” Bà nhìn nó tra khảo từ đầu đến chân.

“Mẹ vốn chẳng bao giờ quan tâm đến con mà, bây giờ cứ tiếp tục như vậy đi.” Nó hờ hững đi ngang qua mẹ nó.

“Ngày mai hãy chia tay bạn trai con đi.”.

Câu nói xanh rờn của bà Mạn Vy làm nó như bị đá đập vào đầu, “Sao kia chứ?” Nó nổi đóa nhìn mẹ mình, “Con đã nói là mẹ đã mất cái quyền sai bảo con rồi mà!”.

“Con sẽ đính hôn với con trai trưởng gia tộc họ Vũ. Mẹ xem chừng cậu ta cũng rất thích con nên hãy chia tay với bạn trai hiện tại của con đi.” Bà không đáp lại câu nói của nó, tiếp tục nói ra yêu cầu của mình.

“Mẹ đừng hòng ép buộc được con! Con sẽ không bao giờ rời xa anh ấy đâu!” Nói xong nó liền chạy lên phòng đóng sầm cửa lại.

Bà Mạn Vy nhìn cánh cửa phòng nó mà nói vọng lên, “Ta đã nói với con nhẹ nhàng hết sức có thể nhưng con cứ một mực cãi lời, vậy thì con đừng hối hận.”.

Nó quyết định sau khi ghé qua trụ sở đưa tài liệu cho Trịnh Hàn sẽ hẹn gặp Y Dạ bàn bạc để ngăn chặn chuyện này. Trong khi đó, bà Mạn Vy ngồi trong một chiếc ô tô màu đen, nói với người bên cạnh:

“Cậu thật sự muốn cưới con gái ta? Sẽ đem lại hạnh phúc cho nó?”.

“Thưa giám đốc, cháu đã thích Huyền Linh ba năm rồi. Sở dĩ cháu về đây chỉ vì muốn kết hôn với cô ấy.” Y Dạ cười rạng rỡ với khuôn mặt lạnh tanh không chút cảm xúc của bà Mạn Vy.

“Vậy ta sẽ giúp cháu.”.

Tít tít tít!

Hắn đang vùi đầu vào laptop soạn hợp đồng thì tin nhắn tới, màn hình điện thoại hiện lên hàng tên: Bạn gái vô tâm.

“Anh à, ra công viên Xavier được chứ? Em có chuyện muốn nói.”

Hắn nhìn tin nhắn hiện lên trong điện thoại, lòng không khỏi bồn chồn và nghi ngờ.

Kì lạ thật! Không phải hôm nay có tiết học sao? Với cả Linh nhi chẳng bao giờ gửi tin nhắn cho mình, sao hôm nay lại gửi? Haiz, chắc do mình nghĩ nhiều quá thôi.

Thế là hắn dẹp quách cái ý nghĩ vớ vẩn đó đi, mặc vội cái áo len đen bên ngoài áo sơ mi, sửa lại cà vạt rồi hí hửng đi gặp nó.

Lúc này nó cũng vừa tan học, liền chạy nhanh tới trụ sở đưa những thứ quan trọng mà Trịnh Hàn cần. Chẳng ngờ Trịnh Hàn lại đưa ngược lại nó một tờ giấy ghi rành rành hai chữ: SA THAI, lại còn ghi tên nó đầu trang.

Rầm!

Thân thể nó như mất đi trọng lực, có thứ gì đó đang đè nén trong đầu khiến đầu nó váng vất. Giọng nó run run, nhìn Trịnh Hàn như muốn đợi anh ta nói là đang đùa, “Đội trưởng, như vậy... là sao?”.

“Ta cũng không biết. Nhưng đây là lệnh của cấp trên, ta không thể nào kháng lệnh. Thành thật xin lỗi cô, Huyền Linh.” Anh ta bắt lực nhìn nó mà thở dài, “Từ nay về sau cô đừng tới đây nữa.”.

“Không! Ta vẫn tới đây! Sa thải ta không lý do các người nghĩ ta sẽ dễ dàng đồng ý đi khỏi đây sao? Làm to rồi!” Nó giận dữ siết tay thành nắm đấm đập mạnh xuống bàn làm việc của anh ta, làm cái bàn kiếng có hơi nứt ra.

“Vậy thì ta phải dùng biện pháp mạnh với cô.” Anh ta nhắc ống nghe của điện thoại bàn, bấm số gọi, “Làm phiền cho Ken và Jason vào đây.”.

Vừa gác ống nghe xuống, đã có hai nam nhân xuất hiện trước cửa, chạy vào túm chặt lấy cánh tay nó lôi ra. Nó cố giãy giụa nhưng vô ích, sức nữ nhân sao có thể bằng hai nam nhân giỏi võ. Hôm nay lại chẳng mang theo kiếm hay côn, cả điện thoại cũng quên nốt. Thế là cam chịu để bị lôi xềnh xệch ra ngoài nhưng vẫn ngoan cố hét vọng vào bên trong một câu:

“Trịnh Hàn, ta sẽ không bỏ qua chuyện này đâu! Khi nào ta giải quyết xong mọi việc sẽ quay lại tính sổ với anh!”.

Và rồi nó đã bị hai nam nhân mà nó từng cho là đồng nghiệp ném ra trước cửa trụ sở một cách không thương tiếc. Nó đứng dậy phủi đất cát trên quần áo, liếc vào trong một cái rồi bỏ đi. Nam nhân tên Jason đi vào văn phòng của Trịnh Hàn, bối rối nói với anh ta:

“Đội trưởng, làm vậy không phải là quá đáng lắm sao? Tại sao cấp trên lại ra lệnh sa thải cô ấy mà không có lý do kia chứ? Lần trước bắt được tên trộm cũng có công cô ấy không ít mà!”.

Trịnh Hàn trầm tư, “Thân thể của Huyền Linh e rằng không đơn thuần chỉ là một sinh viên. Chính giám đốc Diệp tập đoàn DN đã ra lệnh cưỡng ép sếp chúng ta phải sa thải cô ấy trong ngày hôm nay, bằng không sẽ đóng cửa trụ sở. Sếp cũng đã năn nỉ gây lười vậy mà bà ta vẫn lạnh lùng giữ nguyên quyết định. Thật tức chết!” Anh ta đập mạnh xuống bàn khiến cái bàn kiếng khốn khổ lại bị nứt thêm một ít.

Jason nghe vậy không nói gì thêm, chỉ lẳng lặng đi ra, mặc cho Trịnh Hàn đang chìm trong sự giận dữ ngút trời. Nó sau khi bị tống cổ ra khỏi trụ sở mà không biết rõ nguyên do liền hẹn gặp Y Dạ ở một quán cà phê gần công viên Xavier.

Y Dạ ngồi đối diện nó, miệng cứ nở nụ cười tinh quái, “Em nhớ ta nên hẹn gặp sao?”.

“Gì chứ? Cậu xưng hô với tiền bối như thế đó hả?” Nó càng nhìn thái độ ung dung nhe răng cười của cậu ta càng thấy tức điên.

“Dù sao thì các bậc phụ huynh cũng đã đính ước cho chúng ta rồi, ta thiết nghĩ việc xưng hô nên thay đổi một chút.” Lại là nụ cười nửa miệng đáng ghét đó.

“Ta gặp cậu cũng là vì cái đính ước chết tiệt đó đây! Cậu hãy nói với giám đốc Vũ hủy hôn ước đi!”

“Tại sao ta phải làm vậy?”

“Vì trái tim của ta không thuộc về cậu và cái hôn ước vợ vắn này chỉ vì mục đích muốn nâng cao số cổ đông cho hai bên tập đoàn mà thôi. Ta không muốn có một cuộc hôn nhân quá vụ lợi, càng không muốn thành quân cờ cho bất cứ ai điều khiển.”

“Nhưng trái tim ta lại thuộc về em, là ta yêu em thật lòng. Ta đã chờ đợi ngày được ở bên em đã ba năm rồi, muốn em chỉ là nữ nhân của riêng ta mà thôi.” Có thứ gì đó loé lên trong đôi mắt kiêu hãnh của Y Dạ, là sự mong mỏi nhưng quỵ lụy, là khao khát có được thứ mình muốn.

Nó nhìn sự thay đổi bất ngờ của nam nhân trước mặt mà sửng sốt, “Cậu không phải là Y Dạ! Y Dạ cậu ấy không như thế, cậu ta rất tốt bụng chứ không nham hiểm và tàn độc như cậu!”

“Em sai rồi! Ta không nham hiểm và tàn độc, cũng không hề tốt bụng, ta chỉ là muốn chiếm hữu em mà thôi!” Từng câu chữ truyền vào tai nó làm nó sợ hãi, làm nó mất hết dũng khí bình thường, “Em hãy nhìn sang bên đường xem, coi đó là ai.”

Nó nhìn theo hướng ngón tay cậu ta chỉ, sửng người khi thấy hắc đang tùm tùm cười thật tươi từ từ băng qua đường. Bỗng có một chiếc ô tô vượt đèn đỏ, lao như điên về phía hắc, mọi thứ diễn ra quá nhanh.

Rầm!

Một thứ âm thanh chua chát, tê tái vang lên thật lớn, truyền vào tai nó. Nó bật dậy chạy ra khỏi quán đến bên thân thể đầm máu kia.

“Minh Luân à! Minh Luân!!!” Nó hoảng loạn sơ cứu cho hắc nhưng cả cử động một ngón tay hắc cũng không phản ứng, “Là... làm ơn gọi xe cấp cứu giúp ta! Làm ơn đi!”

10 phút sau đó tiếng còi xe cấp cứu vọng tới. Họ nhanh chóng đặt hắc lên cáng rồi đưa đi, nó cũng đi theo lên xe. Nó đã nhìn thấy hắc bị xe tông qua một tấm kính, ấy vậy mà không thể làm được gì, thậm chí rửa bản thân sao lại quá vô dụng.

20. Bunnyannie - Chương 20: Cướp... Dâu!?

“Gãy chân trái và chấn thương não cấp độ nhẹ” là kết luận của bác sĩ sau khi chẩn đoán và phẫu thuật. Ông ấy còn khen nó rất sáng suốt khi đã sơ cứu cầm máu trước, lần đầu tiên nó thấy quyết định theo học ngành được là một quyết định đúng đắn.

Nó đứng trước cửa phòng bệnh nhìn hắc đang ngủ mê trên chiếc giường trắng toát, lòng không khỏi tự dằn vặt bản thân. Bỗng có tiếng bước chân gấp gấp vọng lại từ đầu hành lang bên kia, tiến gần về phía nó. Nó căng mắt nhìn thấy một nữ nhân khá xinh đẹp, cơ hồ có vài phần quen thuộc.

Cô ta chạy tới siết chặt hai bên vai nó, nước mắt trào ra nhưng bên trong ẩn chứa bao nhiêu là hận thù, “Tại sao cô không biến mất luôn đi? Sao lại xuất hiện làm gì để bây giờ anh ấy bị thương hả?”

“Cô là... Vĩ Tâm Như sao?” Nó cố lục lọi trong ký ức một số chi tiết ít ỏi còn sót lại.

“Hừ! Ta việc gì phải trả lời cô? Tránh ra!” Cô ta đẩy nó qua một bên, ngang nhiên đi vào phòng bệnh của hắc, “Lẽ ra năm đó ta nên giết cô luôn mới phải.” Nói rồi cứ thế mà đi vào.

Cô ta kì quặc thật!

Lúc nó tính quay người đi vào trong thì lại có bước chân tới gần, là một phụ nữ trung niên lãnh đạm và uy quyền.

“Linh nhi, con mau theo ta.”

“Là mẹ sao?” Nó sững người khi thấy bà Mạn Vy, miễn cưỡng đi theo bà ra khuôn viên bệnh viện.

“Bây giờ con có thể chia tay cậu ta rồi chứ?”

“Nói vậy không lẽ mẹ đã...” Nào nó hoạt động hết công suất để phân tích lời nói đầy ẩn ý của mẹ mình, “Mẹ đã ép buộc công ty đuổi việc con và dàn dựng vụ tai nạn khiến anh ấy bị thương sao?”

“Phải, là mẹ. Tất cả chỉ vì mẹ muốn tốt cho con thôi.”

“Muốn tốt cho con mà chia rẽ con với người con yêu sao? Tốt cho con mà ép con cưới Y Dạ sao? Rốt cuộc là tốt cho con ở chỗ nào vậy?” Nó gằn lên từng chữ, nhìn mẹ nó như không thể tin được.

“Nếu con kiên quyết làm theo ý mình thì mẹ sẽ không đảm bảo an toàn cho tính mạng của cậu ta đâu.” Bà Mạn Vy vẫn giữ nguyên khuôn mặt lạnh như tiền của mình, không hề nhìn nó lấy một cái.

“Mẹ...! Mẹ thật quá đáng!” Nó chạy đi, nước mắt chực trào ra ngay khoé đôi mắt bạc.

Nó chạy về phòng bệnh của hấn, thấy cô ả Tâm Như kia đang nắm chặt lấy tay hấn, khẽ cúi người hôn lên đôi môi nhợt nhạt. Nó thật sự đã bật khóc nhưng vẫn cố lấy tay bịt chặt miệng mình lại, không để phát ra tiếng khóc nức lên.

Phải rồi! Nếu mình không thể bên cạnh anh nữa thì vẫn sẽ có người ở bên quan tâm chăm sóc anh ấy mà. Nếu việc mình rời xa có thể giữ được an toàn cho anh thì cũng đáng mà. Con đã nghĩ đúng phải không ba?

Hôm sau nó trực tiếp đối mặt với bà Mạn Vy, thẳng thắn nói ra quyết định và đề nghị của mình. Y Dạ nghe tin dĩ nhiên là hết sức vui mừng, hối thúc giám đốc Vũ nhanh tổ chức hôn lễ. Nó nhờ Chính Nhân và Kiều Long tới thăm hấn thay nó nhưng hấn chỉ im lìm, không nói gì với họ.

Một tháng sau, hôn lễ hoành tráng của nó và Y Dạ được cử hành. Suốt một tháng qua, thái độ của nó với Y Dạ vô cùng lạnh nhạt, thậm chí vô tâm. Nhưng cậu ta vẫn rất vui, vẫn cho rằng sau khi kết hôn chắc chắn nó sẽ thay đổi thái độ dành cho cậu.

Hôm nay nó thật sự lộng lẫy hơn hấn bình thường, đã duyên dáng nay lại càng duyên dáng hơn. Chiếc áo cưới trắng tinh điểm xuyết những đường viền ren tinh tế càng làm nổi bật nước da trắng ngần không tì vết của nó. Duy chỉ có khuôn mặt không chút cảm xúc của nó là làm người nhìn không thể tin được nó lại là cô dâu của hôn lễ hôm nay.

Lễ đường hôn lễ được trang trí toàn là hoa hồng champagne và hoa hồng vàng, một màu thơ mộng và đầy ấm áp. Thế nhưng ánh mắt lạnh giá của ai kia dường như khiến những cánh hoa muốn tàn úa mà chết trong băng tuyết. Vì ba nó không còn nên giám đốc Vũ là người dẫn nó đến bên Y Dạ và chủ hôn.

“Linh nhi, con đang lo lắng sao?” Ông ấy hỏi han khi nhìn khuôn mặt không chút biểu lộ của nó.

“Dạ không thưa giám đốc.”

“Con cứ khách sáo mãi thế sao? Chúng ta sắp là người một nhà rồi, cứ xưng hô thoải mái chút.”

Nó không đáp lại lời ông, cứ tiếp tục bước tới chỗ “chồng sắp cưới” của mình. Nó bước lên lễ đài, lạnh lùng khoác tay Y Dạ, nhìn ông chủ hôn như muốn bấm vào ông ấy ra khiến ông ta toát mồ hôi hột. Sau một tràng chúc tụng và giới thiệu dài lê thê của ông ta, khi ông ta chuẩn bị tuyên bố nó và cậu ta chính thức nên vợ nên chồng thì cánh cửa lớn của lễ đường bất ngờ mở toang ra, có một nam nhân đứng đó. Là Kiều Long!

“Đợi đã nào! Ta phản đối cuộc hôn nhân này đây!” Anh ta hét lớn với nó, “Linh nhi à, em nỡ để cậu ta chờ em một mình, còn em thì trốn đi lấy chồng sao? Có thấy hạnh phúc không?”

Nó quay lại nhìn Kiều Long, đầu không thôi nghĩ về hình ảnh hấn vênh mặt lên trời mà nói với nó: “Nữ nhân của anh sao lại có thể gả cho người khác?”

Anh ta nở nụ cười quỷ quyệt, chìa tay ra, “Em muốn gặp cậu ta không?”

Nó lập tức rút cánh tay đang khoác tay Y Dạ khiến cánh tay cậu ta chơi vơi trong không trung, vút bó hoa cưới sắc sỡ xuống thảm mà chạy lại nắm lấy tay của Kiều Long biến mất dạng.

Khách mời ai nấy đều sững sờ, cả giám đốc Vũ, phu nhân và bà Mạn Vy cũng vậy. Đây là suy nghĩ của những người chứng kiến: Cô dâu bỏ trốn rồi! Tội nghiệp chú rể quá!

Y Dạ cúi nhìn bó hoa cưới dưới chân, cổ họng nghẹn ứ không thể nói gì, hoàn toàn không nghe thấy những lời xì xào phía dưới. Rốt cuộc thì cậu vẫn chỉ là một người đến sau mà thôi.

Kiều Long dẫn nó tới sân thượng trường Phong Lâm, nơi nó và hắc đã tìm thấy nhau trong định mệnh. Hắc tựa người vào lan can, ngẩng đầu nhìn hoàng hôn rực rỡ sắc cam, bầu trời lộng gió thổi tung mái tóc nam tính kia, phong thái lãng tử đầy kiêu ngạo.

Nó ngập ngừng nhìn hắc, e dè lên tiếng, “Anh... anh à, em... xin lỗi...”.

Lời nói chưa dứt nó đã bị ai đó bế bổng lên xoay vòng rồi ôm hôn say đắm. Kiều Long đứng bên kia cánh cửa khẽ cười nhạt, lời nói như dành cho anh và nó: “Đây là việc anh có thể làm để chuộc lại tội lỗi với em, chúc em hạnh phúc.”.

Hai bạn trẻ kia cứ mãi chìm đắm trong hạnh phúc, nào có hay biết thực tại xung quanh, cũng chẳng quan tâm tới trở ngại sắp phải đối mặt. Hắc ôm chặt lấy nó, khẽ trách mắng:

“Dám để anh chịu đựng nhìn em bên người khác suốt một tháng qua, để xem hôm nay em có thoát khỏi anh được hay không.” Nói đoạn lại đặt lên môi nó một nụ hôn nữa.

Phải rồi! Em là của anh!

Up nhanh chap này cho bạn xxxnnn. Cảm ơn bạn đã comment và vote ủng hộ mình. ^^

Chào mọi người! Cảm ơn những ai đã theo dõi fic của mình đến tận bây giờ! ~~~ Chap này là chap cuối của fic rồi, mình sẽ viết thêm 1 ngoại truyện nho nhỏ tặng mọi người coi như là quà Tết nhé! Thân

~[Ann]

21. Bunnyannie - Chương 21: Ngoại Truyện: Hạnh Phúc Mỹ Mãn

Nó và hắc khi gặp lại nhau đã quyết định không rời nhau nửa bước, sẵn sàng đối mặt với sự phản đối vô cùng quyết liệt của bà Mạn Vy. Thể hiện quyết tâm và sự cứng đầu suốt hai tháng trời, cùng với những lời ủng hộ chân thành từ chú thím, Chính Nhân, cuối cùng thì bà Mạn Vy đã giương cờ trắng đầu hàng vô điều kiện. Hai đứa nó không chần chừ mà tổ chức luôn một hôn lễ cực kỳ long trọng và dĩ nhiên, lần này cô dâu sẽ không bỏ trốn.

Sau khi kết hôn, hắc mua một căn biệt thự lớn trong trung tâm thành phố Saint Roland để ở cho nó tiện làm việc. Còn trang trại nho và biệt thự riêng của hắc ở ngoại ô thành phố sẽ để cho ba mẹ hắc quản lý.

2 năm sau khi nó và hắc đã kết hôn...

Có một anh chồng nào đó đang loay hoay nấu ăn thì cô vợ yêu quý của mình đi làm về, đẩy cửa vào. Tình hình là như thế này, vợ ra ngoài đi làm, chồng ở nhà làm nội trợ.

Anh ở trong bếp nói vọng ra với vợ, “Vợ yêu của anh về đấy à? Đợi tí đồ ăn sắp xong rồi.” Vì vợ anh không biết nấu ăn nên anh đã tình nguyện đi học nấu ăn, trở thành một ông nội trợ đảm đang và biết pha rượu.

“Anh để đó ra ngồi với em đi.” Cô lại mè nheo với anh, làm anh phải vút cái chảo qua một bên.

Anh ngồi xuống ghế sofa, để đầu cô lên chân mình, khẽ vuốt những sợi tóc nâu mềm mại, “Vợ anh hôm nay sao thế này? Đi làm mệt thì ở nhà anh nuôi.”

“Hình như em có thai anh à!” Cô ra vẻ suy ngẫm, đáng yêu hết một đứa trẻ.

“Hả? Thật à? Trai hay gái?” Anh ngạc nhiên, vui sướng nhìn cô đầy hạnh phúc.

“Em làm sao biết được?!”

“Vui thật! Phải báo cho mẹ em, chú thím với anh Chính Nhân mới được.” Anh hí hửng lấy điện thoại ra ấn số gọi.

“Này! Chuyện này thì có gì vui chứ? Em sẽ không thể đi làm vì mang thai đấy! Nếu vui thì anh đi mà sinh con, em sẽ đi làm.” Cô trừng mắt nhìn anh như muốn giết người.

“Ấy ấy! Thôi nào vợ yêu!”

Thế là đôi vợ chồng trẻ kia tranh cãi om sòm, xem ai nên đi làm và ai nên sinh con. Dĩ nhiên là cô không thể nào thắng được anh chồng tinh quái của mình, đành ngoan ngoãn ngồi nhà chăm sóc đứa bé trong bụng.

“Tại sao cùng làm mà bắt em gánh chịu một mình? Không công bằng!”

“Thì anh là của em rồi, muốn sai bảo gì cứ việc làm đi. Anh chiều vợ hết!” Anh ranh mãnh nhìn cô đang nổi cơn tam bành.

“Hừ! Việc học của em thì đang dang dở, em cũng muốn tham gia kế hoạch sắp tới với Trịnh Hàn! Em phải đi!”

“Này! Em muốn hồng hạnh vượt tường à? Ở nhà cho anh!”

Lại một trận cãi yêu ì xèo diễn ra trong căn biệt thự to lớn. Đứa trẻ trong bụng chắc chắn sẽ phải dạy dỗ lại tính cách trẻ con của ba mẹ mình rồi. =.=

[END]

Cảm ơn mọi người suốt thời gian qua đã theo dõi fic của mình *cúi đầu*. Ngoại truyện nho nhỏ này thân tặng cho mọi người nhé! Mong mọi người sẽ tiếp tục ủng hộ những fic khác của mình! Thân

~[Ann]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noi-ta-gap-nhau-bunnyannie>